

Ruh ve Madde

Ruh ve Madde Yayıncılık ve Sağlık Hizmetleri A.Ş.

*İnsanlığı Birleştiren Bilgiyi Yayma
(BİLYAY) Vakfı'nın Kuruluşudur. ©*

Cilt: 39 • Sayı: 466 • KASIM 1998
(KDV DAHİL) 600.000 TL. YURTDIŞI: 5 DM.

Şirket Adına Sahip ve Sorumlu Müdür:
Haluk HACALOĞLU

Teknik Sorumlular:
Genel Yayın Sorumluları:
Levent KOSOVA - Tarık ARIKDAL

Basım-Yayım Uygulama Yönetmeni:
Levent KOSOVA

Dizgi ve Mizanpaj Sorumlusu:
Neslihan PARLAK

Çeviri ve Redaksiyon Sorumluları:
Yasemin TOKATLI - Ayhan TOLAYBENK

Yönetim Merkezi:
Hasnun Galip Sok. Pembe Çıkmazı
No:4 D:6 80060 Beyoğlu/İSTANBUL
Tel: 243 18 14 - 249 34 45 • Fax: 252 07 18

Dizgi
Ruh ve Madde Yayınları
Tel: 243 18 14 - 249 34 45

Kapak ve İç Baskı
Meta Basım Yayım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tel: 284 11 55 - 56 • Fax: 284 12 39

Haberleşme, Abone ve Havale Adresi
RUH ve MADDE YAYINLARI P.K.9
80072 Beyoğlu / İstanbul

Abone Ücreti: Yıllık, Yurtiçi: 7.200.000 TL.
(Öğrenciler: 5.750.000 TL.) Yurtdışı: 60.-DM

Posta Çeki No: 655294
Banka Hesap No: Garanti Bankası,
Galatasaray Şubesi 6200604-4
Ayda bir yayınlanır.

http://www.bilyay.org.tr
e-mail: bilyay@bilyay.org.tr

ISSN 1302-0676

İÇİNDEKİLER

- SEVGİLİ OKUYUCULAR1
- REALİTE: ANADOLU ve VAHDET FİKRİ.....2
- SAĞLIK ve ZİHİN GÜCÜ.....7
- KONUŞMAK.....10
- VARLIKSAL SORUMLULUK11
- PETER'İN HİKÂYESİ.....13
- UYUM17
- SÜPER BEBEKLER.....21
- SAKLI EVRENDEKİ ZİHİN24
- RUHSAL AKTÜALİTE: MANYETİK ŞİFA.....28
- GERÇEĞİN ARAŞTIRILMASI.....29
- DEĞİŞİMİ YAŞAMAK SEVGİYLE MÜMKÜNDÜR32
- RUH ve BEDEN İLİŞKİSİ33
- İNSAN DOĞASININ ÜZERİNE DÜŞEN YENİ IŞIK37
- SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİĞLER:
SONDAJ TESİRLER41
- RUHÇULUK GÖZÜYLE ÖTENAZI:
ÖLMEME HAKKIMIZ VAR MI?42
- GELLER HASSAS NOKTAYI İŞARET EDİYOR.....45
- ETKİNLİKLERİMİZ.....47
- KİTAPLAR ARASINDA:
YENİ ÇAĞ TOPLUMUNUN İHTİYAÇLARI.....48

Sevgili Okuyucular Ergün ARIKDAL

Derginin ve yayınların niteliğini artırma çabalarımızın ve gerçekten İÇ İNSANIN eğitimi için payımıza düşen faaliyeti göstermemizin işaretini, pozitif yönde, alıyoruz. Bu işaret objektif değerde: Sizlerden geliyor. Her geçen gün, kabuğundan çıkan -belli bir düzeyde şuur uyanıklığına ulaşabilen- insanların bilgi ve bilgelik ihtiyacını kemaliyle sağlayan RUHÇU Realitenin çok hayırlı hizmetlere vasıta olduğunu görüyoruz.

Cehennem korkusu ile Cennet arzusu arasında kendi varlığını yitiren insanlığın yanı sıra ve daha çok olmak üzere her şeyi "put edinmiş" olanların meydana getirdiği şu insanlık toplumunun UYKU İÇİNDE olduğu görülüyor mu? Kendilerini fani arzularının elem ve kederden başka bir şey getirmeyen tatminleri peşinde helâk etmeleri körlükten başka nedir? Kimdir mutlu olan? Cehennem acısı gibi yüreğine oturmuş olan ölüm korkusundan kendini kurtaramaz ise insan mutlu olur mu? Dünya'nın değerleri toz gibidir. Ezel ve ebed arasında "kendini bilmeye" cehdeden insan varlığının ahir'ini bilmek istemesi gerekmez mi?

Kimsin, nesen, neredesin, ne yapıyorsun, ne olacaksın? Bu sorulara verilecek cevapların hepsi nispîdir ve geçicidir. İnsanın KENDİNİ BİLMESİ kadar sağlam ne vardır? Allah'ın "İsm-i A'zâm Sırrı" Kendini Bilmek'le açıkça biliniyor ise neden hâlâ aldatici şuur hayalleriyle oyalanıp dururlar.

Ruhanîleşmek'ten başka kurtuluş kalmadı insanlık için. Bilgi ile bilinen, ruh ile idrak edilen hakikatlerin ipine sarılmak son fırsatımızdır.

Tekâmülün seyri "değişim çemberine" girmek için hızını alabildiğine artırıyor. Yüz sene on sene, on sene bir sene gibi oldu. Adımları bu hıza uyan uyacak, uymayan saf dışında kalacak. Bu hesap üzere UYANMAK İÇİN tanınan vakit de daralmıştır. Gününü gün edenler, vakit bu vakittir diyenler, bedeninin yaldızlı tozuyla maddeye körlemesine bağlananların, yani insanlığın, vaad edilen akibetten kurtulması mümkün değildir.

İşte kardeşlerim, ruhanîleşmek için zamanın şartlarına ve ihtiyacına göre akıl erdigince ve dil döndüğünce sizlere hizmet etmeyi vazife edinenlerin işleri bunlardır.

Selâm ve Sevgiler

ANADOLU ve VAHDET FİKRİ

EZOTERİK bilgilerimize göre Doğu ve Batı uygarlığının iki ana kaynağı vardır. Bunlardan biri *Atlantis*, diğeri de büyük anavatan *Mu Uygarlığı*'dir. Bu kaynaklar, artık kendilerini maddesel olarak da yavaş yavaş kabul ettirmektedir.

Ruh ve Madde yayınlarından çıkmış olan *Mu Uygarlığı* adlı kitap, o uygarlığın gün ışığına çıkmasını sağlayan James Churchward'ın 4 ciltlik kitabının otantik bir özettir. Mu kıtası; Pasifik okyanusunda, oldukça kuzeyden güne-ye kadar, Avustralya'nın doğu kıyılarını içine alacak kadar Güney Pasifik'e kadar inen büyük bir bölge üzerinde yer almıştı. Tam anlamıyla pırıl pırıl bir ışık, bir bilge ülkesiydi.

Teozoflar, bu Mu kıtasına 1850-1880 yıllarında, her zaman olduğu gibi ayrıcalık kazandırmak için kendi kendilerine Lemurya adını verdiler. O da bir ilhama dayanarak verilmiştir. Kökünde, ne bir tablette ne de bir yazıtta herhangi bir Lemurya kelimesi yoktur. İlhama dayalı bu kelime Madam Blavatsky'nin almış olduğu tebliğlerde kendisine bilgileri veren rehberin ifadesidir. Halbuki, Albay James Churchward'ın bizzat bulmuş olduğu, Kara Maya diliyle yazılmış tabletler üzerinde yazılı isim Mu'dur, ya da bir şive farkından dolayı Muhanda da denilebilir.

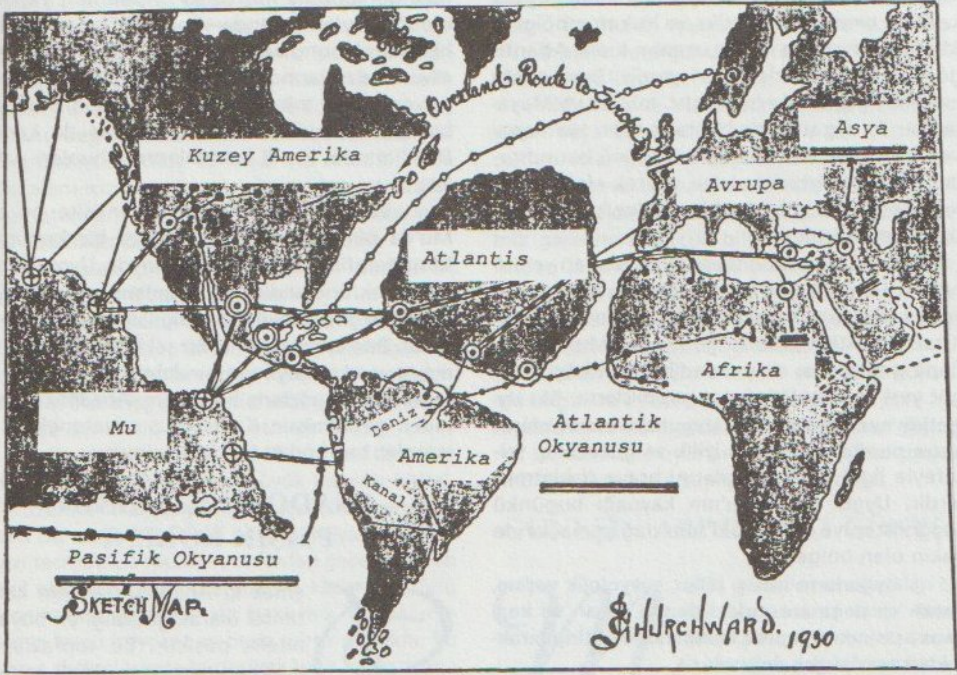
Mu Uygarlığı'nın en büyük evladı Atlantis'tir. Atlantis de, Grönland'a yakın bölgelerden İrlanda'yı içine alacak şekilde bütün Kuzeydoğu Amerika kıyılarından aşağıya doğru, Güney Amerika'nın doğu kıyılarını kapsayacak şekilde bir bölgede yer almaktaydı.

Bu iki uygarlığın birbirleriyle senkronizas-

yonu çok büyüktür. Onlar kendilerinden önceki büyük kozmik uygarlığın birer merkezi hâlinde çalıştıkları için birbirlerine bağlı olarak gelişmişlerdir. Hem gelişmelerindeki hem de çöküşlerindeki çizgi hemen hemen birbirine paraleldir. İki kardeş kıta olarak gelişmişlerdir. **Bütün insanlığın uygarlık adına yaptığı her şeyin temel bilgisi ve ilkeleri bu iki büyük merkezden yayılmış veya onların öğretileriyle nakledilmiştir.**

Meselâ, duyular dışı algılamalar esasında Atlantis kökenlidir. Oradaki varlıklar binlerce yıl itibarıyla kendilerinde böyle bir kalıtımı geliştirmiş; böyle bir DNA'yı meydana getirebilmiştir. Kendi yaşamlarında duyular dışı algılamayla yaşamak gayet normal bir hayat şekli hâline gelmiştir. Görüşmeleri bizim gibi telefonlarla, radarlarla değildi. Dünyanın her tarafıyla irtibat hâlindeydiler. Çünkü onlar için maddesel bir araca gerek yoktu. Bünyeleri, bu algılama ile ilişkili enerjetik yayınları alıp verebilecek yetenekte olan varlıklardı. Bütün psi enerjilerini hızlı bir şekilde alıp verebiliyorlardı. Durugörü yetenekleri, telepatik olaylar, önseziler, psikokinezi denilen olaylar onlar için normal bir yaşam şekliydi.

Tüm bunlardan sonra şunu sorabiliriz: Acaba Anadolu halkı manevî köken olarak nasıl bir realiteye sahiptir? Tarihçiler fiziki kökeni kendilerine göre bir yerlere bağlayabilirler. Ama Anadolu'ya göçüp gelmiş atalarımızın getirmiş oldukları genetik kodun niteliğini bilemezler ve onların konuları da değildir. Bu genetik kod hakkında elbette yüzyıllardan beri intikal eden bir bilgi akışı var. Ezoterik çalışmalarımızın sonucunda oluşan kanaat şöyledir:

İnsanlık, Mu ve Atlantis kültürlerinin devamını el yordamı ile yaşamaya çalışıyor.

MU ve ATLANTİS GÖÇLERİ

Anadolu topraklarına gelen varlıkların bir özelliği var. **Burası hem Atlantis'ten hem de Mu'dan göç edenlerin birleştikleri, harman olup girdaplaştıkları bir bölgedir.** Ege Denizi ve İskenderiye'ye kadar uzanan bölge çok önemli bir kavşak noktası hâline gelmiştir.

Atlantis'in üç devreli olarak su içine gömülüşü sırasında büyük göçler meydana gelmiştir. Teozoflara göre ilk batışı 800 bin yıl önce meydana gelmiştir. Ama bu güvenilir bir rakam değildir. Çünkü Mısır'da, **güneşin ardındaki güneş olan Sirius'un** hareketlerine göre yapılan özel hesaplamalara göre, papirüslerdeki kayıtlar birinci batışı en fazla 75-80 bin yıl öncesine götürmektedir. Bu kayıtlar Atinalı Solon'a (M.Ö. 638 - M.Ö. 559) gösterilmiştir.

Atlantis ikinci batışında iki büyük ada hâline gelmiş, ardından gelen üçüncü batışta ise tümüyle okyanus dibine gömülmüştür.

O batış daha sonra yeryüzünde pek çok yerde etkisini gösteriyor. Ve bizim meşhur tufan öykümüz anlatılmaya başlanıyor.

Elbette Atlantis'in sular tarafından kapla-

narak batışının sebebi başkadır. Yani Atlantis durduğu yerde batmamıştır. Bir eksen kaymasının sonucudur. Eksen kayması kutupların yer değiştirmesidir. Kutupların ekvatorial, ekvatorların kutupsal bölge hâline gelişidir. Meselâ dinozorların ortadan kalkışının sebebini bir türlü öğrenememiştir bilim adamları. Dinozorlar, eksenlerin kayması sırasında ölmüştür. Ekvatorial bölgede yaşamakta iken, ağızlarındaki otlarla birlikte donmuşlardır. Magma üzerinde dünya kabuğu aniden kayınca anında bir soğuma olmuştur. Eksen dönüşü olunca birdenbire kuzey güneye, güney kuzeye intikal ediyor. Mısır'da bulunan bazı papirüsler bu olayın dünya çapında birtakım büyük değişikliklere neden olduğunu yazmaktadır.

İşte o zaman Atlantis'in ışık çocukları buldukları yerleri terk ederek göç etmek zorunda kalmışlardır. Ari veya Keltler tarzında birtakım ırklar kuzeyden güneye inmishlerdir. Bir kısmı ise kuzeyde kalmakla birlikte bu sefer bir mağara hayatına çekilmek zorunda kalıyor. İşte bugünkü arkeolog ve paleontologların saptadığı varlıklar bunlardır.

Atlantis'in en büyük göçü Kuzey Ameri-

ka, Orta Amerika ve Güney Amerika'nın kuzey kısmına olmuştur. Meksika ve Yukatan bölgesi, Mississippi nehrine kadar uzanan kısım Atlantis göçmenlerinin yerleştikleri yerdir. Buraya Mu kitasının göçleri de ulaşmıştır. İnkalar ve Mayalar her iki uygarlığı da birarada taşır. Hem anavatan Mu hem de Atlantis kültürünü barındırırlar. Her ikisi birbirinin içine girerek efsaneleriyile, inançlarıyla çok güzel bir melez kültür meydana getirmiştir.

Anadolu halkının en eskisinden en yenisine, yani en son göç olan Oğuzların göçüne varana kadar bütün asıl beslenme kaynağı Moğolistan'dır. Atlantislilerin göçü nasıl Mısır'ı meydana getirmişse, orayı kendileri için büyük bir göç yeri ve temel bir vatan yapmışlarsa, **Mu Uygarlığı'nın insanları da Uygurları temel olarak seçmişlerdir.** Dolayısıyla iyilik ve güzellikle, felsefeyle ilgili bütün bilgilerini oraya nakletmişlerdir. Uygur Uygarlığı'nın kaynağı bugünkü Moğolistan ve Gobi Çölü'nün dağ yamaçlarına yakın olan bölgelerdir.

Uygurların inanç, bilim, sosyolojik yaşam, insan ve doğa arasındaki denge, insan ve kozmos arasındaki yapılar bakımından getirip bıraktıkları esaslar çok doğrudur.

Zaman içinde Uygur Uygarlığı içinde dalanmalar meydana gelmiş, Hindistan'a, Çin'e, Afganistan ve İran yoluyla Anadolu'ya ve Balkanlar'a göçler olmuştur. Hatta Fransa'nın içlerine ulaşan göçler bile söz konusudur. Bugün oralarda yaşayan Katarlar, bir çeşit Drüid mezhebine bağlıdır ve birçok inançları temelde Uygur kökenlidir. Onlardan bir kısmı İngiltere'ye göçerek Stonehenge anıtları etrafında törenlerini sürdürmüşlerdir.

Uygur kökenli göçler birtakım doğal olaylar sebebiyle olmuştur. Bugün bir çöl olan Gobi bir zamanlar bir iç denizdi ve bölge zengin ağaçlarla, meyvelerle ve hayvanlarla doluydu. Yeni oluşumların ardından meydana gelen yükselişlere paralel olarak oralarda çöküşler oluşmuştur. Gobi'nin çölleşmesine sebep olan iki tane büyük deniz Hazar ve Karadeniz'dir. Hazar ve Karadeniz o zamanlar dağlık bölgelerdi. Çökmeler başlayınca Gobi'nin suları da çekildi. O sular Karadeniz ve Hazar Denizi'nin meydana gelmesine sebep oldu. Bugün Karadeniz'in dibi hayvan cesetleriyle doludur ve dibi bu yüzden zehirlidir.

Büyük Uygur göçüyle birlikte Mu bilgeliği ve Atlantis teknolojisiyle yetişmiş olan büyük insanlık güçleri de, zekâsı ve zihni de göç etti. Onların içinde karışmış birçok varlıkta tohum

hâlinde kapasite mevcuttur. Atalarının yapmış olduğu şeyleri şu anda yapamıyorlar ama cevher olarak bunu korumuşlardır. 4-5 bin yıllık firavun mezarlarından alınan buğdaylar nasıl filiz veriyse, o tohumlanma özelliklerini 5 bin yıl boyunca korumuşlarsa, o insanlar da kendi DNA'larında, kendi kalıtlarında bunları naklettiler ve getirdiler.

Bu kalıtım artık ne Atlantis'te ne de Mu'da olmayışı, bunların sadece bir kısmının Mısır taraflarında, bir kısmının da Uygurlarda kalışı çok önemlidir. **Bu insanların en çok taşıdıkları özellik, duyular dışı algılamayla ilgili kodlardır. Bu en mükemmel bir şekilde hiçbir bozulmaya ve eksilmeye yer bırakılmadan o varlıklar tarafından o göçlerle bu ülkeye, Anadolu'ya yeniden getirilmiştir.** Kaybolmuş o yetenekler o insanlar tarafından tekrar yayılmıştır.

ANADOLU HALKININ PSİŞİK KÖKENİ

Demek ki Anadolu halkının kalıtımsal olarak getirdiği en büyük nitelik psişiktir. Bu toprakların insanları gerçekten psişik varlıklardır. Bu ulusun yaşamlarının bir tarafında, tekâmül sürecinin birçok tarafında duyular dışı algılama denilen psişik olayların pek çok türüyle karşılaşmak mümkündür. Ve üstelik bunlar sadece bir fenomen olarak ortaya çıkmaz. O insanların gelişiminde birer motor vazifesini görmektedir ve önemli olan da budur.

Avrupa'da da DNA'sında bu özellikleri taşıyan ve bu şekilde yaşayan insanlar var. Ancak onlarda motor vazifesini görmemektedir. Sadece bir fenomen olarak gözükür. Metapsişik bir olay gibidir ve bu onların hayatlarını yönlendirmez. Halbuki buradaki insanların hayatını o olaylar yönlendirmektedir. Bu nedenle **Anadolu insanının hepsi ister istemez sürekli bir şekilde üst plânlarla irtibat hâlinde yaşar.** Bizim en büyük özelliğimiz budur. Başka bir ifadeyle, buranın varlıkları asıl iç yüzleri ruhsal dünyaya dönük yaşar. Görünüşte hepimiz dünya malı gibi yaşarız; yeriz, içeriz, dans ederiz, kumar oynarız vs. her şeyi yaparız. Bütün dünyadaki insanların yaptığı işler gibi, ama orada çok ince bir fark vardır: Bizim iç yüzümüz sürekli bir şekilde ruhsal dünyaya döndüktür. Çünkü doğamızda, taşıdığımız DNA'larda bu tarafımız gelişmiştir.

Bunun, bize anavatanımız Mu'dan, Uygur akımından intikal eden bir vazife mirasıdır. Vazifenin yapılabilmesi için verilmiş olan bir mi-

rastır bu. Bu mirası hiçbir zaman boşa harcamayız. Zaten harcamamışızdır.

Dikkat ederseniz, yaptığımız işlere genellikle manevî bir eklemeye yaparız, manevî bir nitelik ararız. Bu sadece basit bir örf ve âdet veya inanç konusu değildir. İnanç bize onu sadece şekli hâle getirmiştir. Yoksa öz itibarıyla Anadolu'daki etki alanı içinde bulunan her varlıkta bu özellik otomatikman gelişmiştir. DNA'sında bulunan şey kendiliğinden faaliyete geçmektedir.

Bu alan içine girdiğiniz andan itibaren ilk aldığınız tesir budur. Ben inanmıyorum, kabul etmiyorum deseniz de, iç yüzünüz, iç varlığınız sürekli bir şekilde ruhsal âleme yönelmiştir ve oradan gelen bilgilere göre hareket etmektedir. Buna içgüdü de denebilir, inanç ve terbiye de denebilir, hiç fark etmez.

Bu toplumun vazifesi, Mu'da ve Atlantis'te olan, kendisinden sonraki büyük insanlık kitlesinin üzerine bırakacağı bilgi intikalini sağlamaktır. Ama bu arada biz kendi gelişim ihtiyacımız olan bazı tecrübeleri seçebilir, onlardan geçebiliriz. En rezil olanından, en yüce olanına kadar her türlü denemeden geçmeye de hakkımız vardır; mademki bunu istiyoruz ve buna gerek duyuldu, bu dünya sistemi içinde bütün imkânlar mevcuttur.

Mu Uygarlığı'nın bize naklettiği en büyük bilgilerden biri, tek olan ve kendi kendisiyle sınırlanmış olan bir Mutlak'ın, bir Yaradan'ın ve bir yaradılışın olduğudur. Bu DNA'ya sahip olan varlıkların birinci temel ilkesi budur. Ve en büyük vazifeleri de bu ilkeyi yeniden yaratmak ve sahip olabilmek, bunu şuurlu bir şekilde yaşamının yollarını sağlamaktır.

Mu Uygarlığı'nda büyük bir hiyerarşik yönetim vardı. Her şeyin tepesinde en yukarıda olan bulunur. Bu, yaradılış ve kâinatın plânına uygun bir şekildedir. O taklit edilmiştir. **Evrendeki bütün yönetim mekanizmaları hiyerarşik plânlar içindedir.** Koninin tepesinde o plânın kendisi rabbi bulunur. Onun altında da derece derece aşağı doğru inen, her biri yine ayrı muazzam işler gören diğer varlık plânları işin içine girer. Model budur.

Aynı dizilişi Mu ve Atlantis Uygarlığı'nda da görüyoruz. Orada da Poseidon gibi kral isimleriyle geçmiştir. İsimler ne olursa olsun, en yukarıda Baba Kral Atlantis İmparatoru vardır. Onun altında da Oğullar adıyla ortaya çıkan diğer gruplar vardır. Meselâ bu sistem dejenere olmuş hâliyle, Hindistan'daki kast sistemine dönüşerek dörde indirgenmiştir. Ama anlatılmak istenen yine o büyük hiyerarşik sistemdir. Ayrıca birçok kutsal metinlerde yedi kat gök, yedi

kat yer, yedi başlı ejder vs. bahsedilir. Mu İmparatoru Ra-Mu da, bugün Ruhsal İdareci Mekanizma adını verdiğimiz hiyerarşinin bir gölgesi olarak görülüyordu.

Mısır'da ve Yukatan'da acaba neden bir sütun veya bir koni yapılmamış da, yapılması çok zor olan piramit seçilmiştir? Hepsî o hiyerarşik basamaklaşmayı sembolize eder çünkü. O yapıtları göksel veya uzaylı varlıklara bağlamamız gerekmez. Birçok bilgilerin uzaylılar tarafından insanlara verilmiş olması gerekmez. Bizim elimizdeki birçok bilgiler dedelerimizin dedesinin, belki bin kuşak ötedeki enkarne olmuş ruhsal varlıkların bıraktığı mirastır.

Meselâ, Atlantis'te ışık enerjisini kullanma bilgisi ve liyakatı vardı. Güneş enerjisini kolaylıkla kullanabiliyorlardı. Kristallerden geçirek ışınları kullanıyorlardı. Onun en basit şeklini bizler lazerlerle yapmaya çalışıyoruz.

GÜNEŞİN ARDINDAKİ GÜNEŞ

M u'da güneşle temsil edilen bir tek tanrı inancı vardı. Ortasında bir nokta ve onu çevreleyen güneş diski Yaradan ve Yaradılış sembolize ediyordu. Zaten **bütün dinlerin temelini bu güneş kültü oluşturur.** Işık ve nur ifadeleri de güneş ışığını kasteder. Ama hangi güneş? O güneş, dünyanın çevresinde döndüğü güneş değildir. **Asıl güneş çifte güneş ya da güneşin arkasındaki güneş ifadeleriyle geleneklerde yer alan Sirius'tur.** Bu Sirius, Sirius A'dan ziyade Sirius B'yi ifade eder.

Atlantis'teki güneş, ardından Mısır'daki Ra tek tanrı inancını sembolize eder. Mısır'da yaşamış olan firavun Akenaton, Ra inancını ortaya çıkaran varlıktı. Yarı trans hâlinde yaşadığı için her an bir şey alıyor, bir şey veriyordu. Yenilikler yapıyordu. Aton dinini, yani tek güneş, tek tanrı, birlik inancını o ortaya koymuştur. Ancak fazla yaşamadı ve öldürüldü. Sapmış olan rahiplerin hışmına uğrayarak gerçekten siyasî amaçlar için ortadan kaldırıldı. Çünkü rahipler meseleyi ikileme, üçleme, birsürü panteonla dolu bir şekle dönüştürdüler. Birtakım tabiat yasalarını ve ilkeleri de ilâhlaştırdılar. Bu şekilde çok ilâhlilik ortaya çıktı ve bu da onların dejenerasyonunun doğal bir sonucuydu. Onlar da bu tarzda görevlerini yerine getirdiler ve zaman içinde o çöl tozunun içinde yok olup gittiler.

Mısır'daki Ra güneşi, Sirius Güneşi'ni ifade eder. **Bizim dünya üzerindeki uygarlıklarımızın ve bütün inançlarımızın temeli bir Sirius Kü-**

türü'nün yayılmasından ibarettir. Asıl kültür ve bilgeliği bu Sirius Kültürü'nün çeşitli zamanlar içinde, çeşitli beşeri topluluklara uyarlanmış olmasıdır. Her topluluğa uyum sağlayacak bir kalıba dökülmüş bir inanç şeklinde bir cümle içine sığdırılmıştır bu kültür.

Bu kültür, güneş kursu ile gösterilen bir ve tek olan Yaradan'ı anlatır. Yaradılmışlar ve merkezde bulunan tek Yaradan'dan ibaret olan bir kozmogonik anlayış. Her şey ondan kaynaklanmış ve çember etrafında dizili olanların merkeze olan yönleri gibi, her istikamet merkeze doğru gitmektedir ve merkez için mevcuttur. Merkezi çektiğiniz anda çevredeki hiçbir şey kendini muhafaza edemez, dağılır gider. Bu esas, evrenin kuruluşundaki düzeni de ifade eder. Bütün enerjetik akışların, dağılımların yasalarnı da izah etmeye çalışır.

Kendini bu konuya adanmış olan varlıklar peygamberlik yaparak Sirius bilgilerini zaman içinde insanlara aktarmaya çalışmışlar, aktarmışlar, eğitmişlerdir. Öğrettikleri şey en sonunda "Yaradan'dan başka ilâh yoktur" olmuştur. Yani her şey rölâiftir. Bunun dışında söylenecek her türlü söz bu mutlak ifadenin yanında görecelidir. Onun için tek ve bütün olan bilgi budur. İnsanların birleşmesi, sevgi çemberi içinde kalması, birbirleriyle yardımlaşma ve dayanışma içinde bulunması, kendi gelişimiyle birlikte başkalarının gelişmesini de bir hizmet olarak görmesi ve bunu uygulaması için gerekli tek şey budur. Tekrar o büyük dairenin merkezinde toparlanmaktan başka çare yoktur.

Ama bizi o merkeze götürecek olan bilgiyi de bulmamız lâzım. İnsanlar bugün o kadar çok civarlara, merkezden dışarıya o kadar çok savrulmuş ki, o kadar uzaklara gitmiş ki, o kayıp kuzuları toparlayıp tekrar o merkeze getirmek büyük bir otorite ve bilgi işidir. Öyle bilgi verilmesi gerekir ki, kendiliğinden kanatlarını takıp bu tarafa doğru uçup gelmesi gerekir. Yoksa insanları zorla bir merkeze getirmek lâfla olacak iş değildir.

Erçekte din devri geçmiştir. Şu anda hiçbir din kendisine mensup insanların şuurlanmasına, yücelmesine, merkeze dönmesine hizmet edecek durumda değildir.

Çünkü bilgileri yoktur. Dinlerin gerçek hedeflerine ulaşmaları için onlara verilecek bir imkân daha vardır. O da 21.Yüzyıl'ın getireceği büyük bir bilgi çağıdır. 21.Yüzyıl gerçek anlamıyla bir din çağı olacaktır. Ama bütün insanları biraraya getirebilecek, büyük bir nokta etrafında toparla-

yabilecek ve dinlerin hedef olarak kabul ettikleri o yüce vahdetin, yani "La ilahe illallah" vahdetini gerçekleştirebilecek bir çağ olacaktır bu.

Bütün dinlerin amacında bu vardır, temellerinde bu işlenmiştir. Musa da, Buda da, Tao da, İsa da, Muhammed de hep bunu işlemiştir. Bunun dışında işlenecek başka bilgi yoktur zaten. Hepsinin kökeni aynıdır. Hepsi aynı babanın çocuklarıdır.

Bu nedenle 21.yy gerçekten asıl din vazifesini o zaman göreceklerdir. Şimdi hiçbir din hiçbir vazifeyi görememektedir. Yaptıkları sadece merasimdir. Dinlerin asıl sorunu evrensel barışı, kardeşliği, birlik ve beraberliği, dayanışmayı sağlamaktır. Hangi din kendi arasında evrensel birlik ve beraberlik içindedir? Din adına insanlar birbirini öldürmektedir, birbirini istismar etmekte, çalıp çırpmakta, sağlığıyla, adaletiyle, namusuyla oynamaktadır. Açıkça kabul edelim ki bütün dinlerde bunlar söz konusudur. Bu durum dinsel metinlerin kendisinin değil, yanlış yorumlayıp uygulayan insanların kabahatidir.

Çağa ayak uyduramayan, değişimi istemeyen insanlar daima ıstırap içinde kalacaktır. Çağ her bakımdan değiştirmek istiyor insanları. Mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde adaptasyona girmeliyiz. Fiziksel ve zihinsel bütün fazlalıklarımızı elimizden geldiği kadar bizzat kendimiz atabilmeliyiz. Edinme devri bitti, terk etme devri başladı. Terk etme ile özdeşleşmelerden, putlarımızdan kurtulmayı kastediyoruz.

Birlik şuru, insanlık şuru, sevgide, ihtiyacıta, acıda ve kederde birleşmek çok önemli bir konudur. Bütün aileyi, toplumu ayakta tutan, milleti millet yapan budur. Dünyayı dünya yapan da bu olacaktır. Bunun bilgisine ve uygulamasına büyük ihtiyacımız var. Bu ne hâldir, diye gözümüze uyku girmemesi gerek. Hiç ağzımızı açmadan zihnen birlik ve beraberliği, sevgiyi, herkesin birbirini kucakladığı anı düşünelim ve hep bunu telkin edelim çevremize. İnsanlar bunları alır, çünkü beyinden beyne müthiş bir iletim vardır.

Hepimiz biriz ve eşitiz. Birbirimizden ayrılmak herhangi bir şeyimiz yoktur. **Hepimiz aynı merkezden civarlara doğru dağılmış gurbetçiler gibi tekrar o merkezde toplanmak üzere kanat çırpan varlıklarız.** Kimse kimseden daha yüksek veya daha alçak değil. Bu derece bir merkeziyetçi düşünce insanlar arasında yavaş yavaş olursursa düşmanlıklar ortadan kalkacaktır. Sevgi sirkülasyonu başladığı anda işler birden tepetaklak olacaktır. Çok farklı bir mevsim ve iklim meydana gelecektir. ■

SAĞLIK ve ZİHİN GÜCÜ

(Geçen Sayıdan Devam)

Sağlıklı durumda olmak büyük dürüstlük ister. İçsel korkularımızı kabullenmez ve her şey yolundaymış gibi yaparsak bunun acısını çekecek tek kişi biziz. Böyle

Derleyen: Reşat GÜNER

YİNE içimizde karanlık tarafımızı inkâr etme, kendimizde görmekten hoşlanmadığımız şeyleri hasır altı etme ve yalnızca cazip, iyi ya da toplum tarafından kabul gören nitelikler üzerinde odaklanma eğilimi vardır.

Karşısız sevginin gelişebilmesi için, öncelikle gerçekten dürüstçe sevmemişimizi kabul etmemiz; alçakgönüllülük ve merhametin gelişmesi için ise öncelikle gizli arzularımızı ve gide-rilmemiş özlemlerimizi halletmemiz gerekmektedir. Bu hissiyatın bizde mevcut olmaması, yüzeysel bir samimiyet oluşturacak ve halen mevcut rahatsızlıklarımıza yenilerini ekleyecektir.

Aslında hastalık, kendimize karşı ne kadar sorumsuz olduğumuzu görmek ve kendimizi koruma ve sevme sorumluluğunu tekrar kazanmak için gerçek bir uyarı veren harika bir fırsattır.

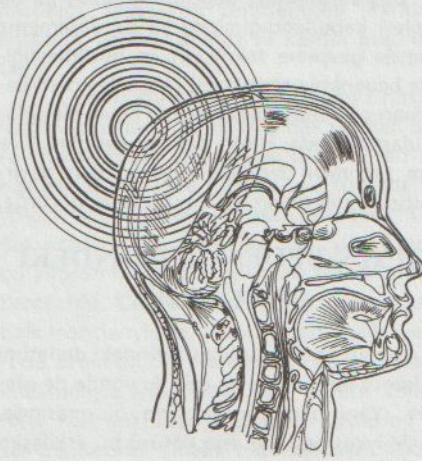
TEDAVİ ve TEKRARLAMA

Her ne kadar bir tedavi etkili olsa da, sonuçta sadece bir araçtır. Hasta, iyileşme sürecini kendi kendine meydana getirmek zorundadır. Fiziksel şartların iyileştirilmesi ve kendini iyi hissetmek resmin tümü değildir. Sağlığın normal ve doğal bir hâle gelmesi için davranışlarımızı ve yaşam biçimimizi değiştirmek zorundayız. Sağlığın ve canlılığın sürdürülmesi tüm varlığımızla pozitif bir yaklaşım içerisinde olmamıza -lâfla değil gerçekten- bağlıdır. Stres, yüzeysel düşüncelerimiz kadar varlığımızın daha derin, daha süptil yönleri tarafından da etkilenir. İçimizin derinliklerinde hâlâ şüphe ve endişe pusya yatmış beklerken, görünüşte son derece pozitif davranabilir hatta düşünebiliriz!

olması gayet doğaldır çünkü pek azımız kendisini endişeli, suçlu ya da korkmuş bir şekilde göstermek ister. Herkesin bizi güçlü, sevecen ve güvenilir bir insan olarak görmesini ister ve kendimizi böyle inandırırız. Tekrar hasta olduğumuzda ise bedenimiz bize bu aldatmacayı hatırlatmaktadır.

KENDİMİZİ ANALİZ ETMELİYİZ

Davranış kalıplarımız, altlarında yatan anlamın ne olduğunu görünceye kadar, yaşamımızda kendilerini sürekli bir biçimde tekrarlayıp dururlar. Pek çoğumuz buna aşinayızdır. Kendimizi, felâketle sonuçlanan bir ilişkiden diğerine koşarken; her yıl düzenli olarak aynı zamanda hasta olurken; sürekli ev taşırken; belirli olayları izleyerek oluşan baş ağrıları içerisinde ya da bizi gerçek anlamda değiştirecek hiçbir şey bulamayacağımız pek çok terapistlerin ka-

Sağlığın normal ve dengeli bir hâle gelmesi için davranışlarımızı ve yaşam biçimimizi değiştirmek zorundayız.

pılarını aşındırırken görebiliriz. İçsel değişikliğe açık olmaksızın göreceğimiz herhangi bir tür tedavi de (geleneksel ya da alternatif) aynı şekilde sonuçlanacaktır. Hiçbir kimse bizi hasta edemeyeceği gibi kurtaramaz da. Dışsal olarak iyileştirilebiliriz, ancak düşünce ve duygularımızda dürüst olmayı beceremezsek içsel karışıklığımız sürüp gidecektir.

AYNI SEBEP FARKLI HASTALIKLARA YOL AÇABİLİR

Fiziksel hastalıklar mutlaka daha önceki biçimde yinelenmeyebilir. Bundan dolayı aynı nedenden kaynaklanan durumlar bizce her zaman anlaşılır değildir. Örneğin vücudun belirli bir bölgesinde, o bölgenin işlevi ile ilgili olmak üzere ve bağlantılı davranışın fiziksel bir zayıflığa sebep olduğu yerde bir ağrı ortaya çıkabilir. Tedavi yoluyla bu zayıflık güçlendirilir, davranış çözümlenir ve ağrı ortadan kalkar. Fakat hastalığın temelini teşkil eden sebebin tekrarlanması, bu kez bedenin benzer ya da ilişkili bir fonksiyonunu yansıtan bir başka bölgesinde tekrar bir çıkış yolu bulur. Sebep aynıdır, fakat zihin ve beden arasındaki ilişkiyi görmekte başarısız olduğumuzdan dolayı bunu nadiren anlarız.

Davranışlarımızı değiştirdiğimizde ya da sebepleri kabullendiğimizde ya da yaşamımız içerisinde gevşeme teknikleri ile bütünleştiğimizde bedenimiz artık stresin engelleyici etkilerine maruz kalmayacaktır. Zaten böyle bir anlayışa ulaştığımızda, hasta olmayı, kendimizi ve yaşam tarzımızı derinlemesine gözden geçirmek için gelmiş direkt bir mesaj olarak görürüz.

ZİHNİN BEDEN ÜZERİNDEKİ DENETİMİ

Zihnin beden sağlığı üzerindeki denetimi son derece etkilidir ve bu etki iki yönde de işleyebilir. Yani hem hastalıkların oluşmasında, hem de iyileşmesinde. İşin kötüsü bu etkileşim her zaman bizim şuurlu kontrolümüz altında değildir. **Kendi kendimize farkında olmadan yaptığımız olumsuz telkinler, şuurdışı zihnimizi harekete geçirmekte ve bedende arzular mey-**

dana getirebilmektedir. Ama eğer zihin eğitilirse, son derece ağır, hatta ölümcül hastalıklarla bile başa çıkabilir. Çünkü bedenimizde, hareket geçirmeyi öğrenebilirsek, korkunç bir iyileşme ve yenilenme gücü saklı yatmaktadır. İşte buna bir örnek:

"Frank adında altmış bir yaşındaki bir adama, ölümcül bir boğaz kanseri teşhisi konmuş ve kendisine, yaşama şansının %5'den az olduğu söylenmişti. Adamın ağırlığı 59 kilodan 44 kiloya düşmüştü. Son derece güçsüzdü, tükürüğünü bile güçlüğüle yutabiliyor ve nefes almakta zorlanıyordu. Doktorları ona radyasyon tedavisi uygulayıp uygulamamak konusunda tartışıyorlardı. Çünkü bu uygulamanın yaşama şansını yükseltmek şöyle dursun rahatsızlıklarını daha da artırma olasılığı vardı. Sonunda uygulamayı sürdürmeye karar verdiler.

Derken Frank'ın şansına, Teksas, Dallas'daki Kanser İnceleme ve Araştırma Merkezi'nin Tıp Direktörü radyasyon onkolojisti Dr. O. Carl Simonton, onun tedavisine katılmaya çağrıldı. Simonton, hastalığının gidişinin hastanın kendisi tarafından etkilenebileceği görüşündeydi. Frank'a, kendisi ve meslektaşlarıyla geliştirilmiş bulunan bir dizi gevşeme ve zihinsel-imeleme tekniklerini öğretti. Bu noktadan başlayarak Frank günde üç kez, aldığı radyasyonun hücrelerini bombardıman eden milyonlarca ufak enerji kurşunundan oluşmakta olduğunu gözünün önüne getirdi. Aynı zamanda kanser hücrelerinin giderek zayıflamakta olduğunu, sağlıklı hücrelerine göre daha kararsız olduklarını ve bu yüzden kendilerini yenileyemediklerini imgeledi. Sonra, bedendeki bağışıklık sisteminin askerleri olan akıyuarların hep birden, can çekişen ve ölen kanser hücrelerinin üzerine saldırdığını, onları kapladığını, karaciğerine ve böbreklerine taşıyarak bedeninden atılmalarını sağladığını hayal etti.

Sonuçlar çarpıcıydı ve gelişme, sırf radyasyon tedavisinde elde edilenlerden çok ilerideydi. Radyasyon uygulaması âdeta sihirli bir etki yapmıştı. Frank, bu tür uygulamalara eşlik eden (derinin ve mukozanın zarar görmesi gibi) olumsuz yan etkilerin hemen hiç birisiyle karşılaşmadı. Yitirdiği kilolarına ve gücüne yeniden

kavuştu, yalnızca iki ay içinde kanserin tüm belirtileri yok oldu.

Simonton ve meslektaşları uyguladıkları bir dizi çalışmayla zihinsel imgeleme tekniklerini tıp açısından iyileşmez kabul edilen 159 kanserli hastaya öğrettiler. Bu hastaların tıbben yaşama süresi on iki aydı. Fakat dört yıl sonra, hastalardan altmış üçü hâlâ yaşıyordu.”

Basit bir üşütme bile olsa herhangi bir hastalığa tutulan kişilerin, olabildiğince sağlıklı imgeler üretmesi gerekmektedir. Bu, inanç, sağlık ve uyum imgeleri üretme ya da belirli bağışıklık sistemlerinin harekete geçmiş olduğunu imgeleme yoluyla olabilir. Sağlığımız için olumsuz sonuçlar yaratan her inanç ve imge kafamızdan kovulmalı ve düşüncelerimizin yalnızca birer resim olmadığının şuuruna varmamız gerekmektedir.

PLASEBO'LAR

Zihnin beden üzerindeki denetimini görebildiğimiz başka bir tıp fenomeni de plasebo etkisidir. Plasebo, beden üzerinde hiçbir fiziksel etki yapmayan herhangi bir tıbbî tedavi biçimine verilen addır. Bu yöntemde, hasta kendisine gerçek bir ilâç ya da tedavi biçimi uygulandığına inanmaktadır, oysa bu yalnızca bir kandirmacadan ibarettir. Ancak hastanın bu inancı, aşağıdaki örneklerde de göreceğimiz gibi iyileşmesine yol açmaktadır.

Plasebo yöntemi, bir hasta üzerinde uygulanabileceği gibi, çift kör deneyinde denetim aracı olarak da kullanılabilir. Böyle bir deneyde, bir grup bireye gerçek, diğer bir gruba da uydurma bir tedavi yöntemi uygulanır. Çift kör deneyinde, gerçek tedavi yönteminin sağlıklı bir biçimde değerlendirilebilmesi için ne araştırmacılara, ne de deneklere gerçek yöntemin hangi gruba uygulandığı konusunda bilgi verilmez. İlâç deneylerinde genellikle şekerli haplar kullanılır. Bazen de maden tuzu karışımları (tuzlu damıtılmış su) kullanılırsa da, plasebo her zaman bir ilâç olmayabilir. Kristallerden, bakır bileziklerden ve diğer çarelerden sağlık umanlar da büyük ölçüde plasebo etkisinden yararlanmaktadır.

Hatta ameliyat bile bir plasebo olarak kullanılmıştır. 1950'lerde anjina pektoris (kalbe yetersiz kan akışından kaynaklanan göğüste ve sol kolda hissedilen, yinelenen ağrılar) genellikle ameliyatla tedavi edilirdi. Sonra bazı uyanık doktorlar bir deney yapmaya karar verdiler. Meme arterini koroner artere bağlamaktan ibaret olan alışılmış ameliyatı uygulamak yerine, hastaları yalnızca kesip sonra yeniden diktiler. Yapay ameliyat geçiren hastaların da gerçek ameliyat geçirenler kadar rahatladığı görüldü. Daha sonra, gerçek ameliyatın da yalnızca bir plasebo etkisi yapmakta olduğu anlaşıldı. Bununla birlikte yapay ameliyatın başarısı, hepimizin içinde, derinlerde bir yerde, anjina pektoris denetleme yeteneğimiz bulunduğuna işaret ediyordu.

PLASEBO'YLA HEMEN HER TÜR HASTALIK TEDAVİ EDİLMİŞTİR

Plasebo uygulamasına olumlu tepki veren hastalıklar arasında anjina pektoris'ten başka migren ağrıları, alerjiler, ateş, üşütme, akne (sivilce), astım, siğiller, çeşitli türde ağrılar, mide bulantısı ve deniz tutması, peptik ülserler, depresyon ve anksiyete gibi psikolojik sendromlar, romatizmal ve dejeneratif artrit, şeker hastalığı, radyasyon zehirlenmesi, Parkinson hastalığı, multipl skleroz ve kanser bulunmaktadır.

Görüldüğü gibi bunlar önemsiz hastalıklardan yaşamsal hastalıklara dek uzanan bir sıra izlemektedir, ama plasebo etkisi, en basit hastalıklar üzerinde bile mucize türünden fizyolojik değişikliklere yol açabilmektedir. Örneğin, sıradan siğili ele alalım. Siğil, deri üzerinde bir virüsün neden olduğu ufak, tümörümü kabartılardır. Çeşitli kültürlerdeki sonsuz sayıda halk inançlarıyla kanıtlandığı gibi -halk inançları da zaten bir tür plasebodur- bunları plasebo kullanımıyla iyileştirmek son derece kolaydır. New York'daki Memorial Sloan-Kettering Kanser Merkezinin emekli başkanı Lewis Thomas, yalnızca, üzerlerine zararsız mor boya sürerek hastalarını siğillerden kurtarıyordu.

(Devam Edecek)

Konuşmak

Varlık: Andre LUIZ

Sözler, duygularınızı yüklediğiniz seslerden oluşan bir iplik demeti gibidir; bunun nedeni, bizi bu sözlere yönelten hissettiğimiz titreşimler girdabıdır.

Konuştuğunuz zaman, her biriniz kendi ruhsal portresini ortaya koymaktadır.

Konuşarak diyaloga gireriz, diyalog arttıkça da öğreniriz.

Taş atmaya karar veren kişi bilmelidir ki atılan taş her zaman kaynağına aynen geri döner.

Sanat, sözden türemiş ifade kanallarıdır; heykel sözlerin katı hâle gelmiş hâli, resim sözlerin renk hâline dönüşmesi, dans sözlerin hareketi, müzik sözlerin armonisidir. Fakat gerçekte sözler, hayatın ta kendisidir.

Birini veya bir şeyi şikâyet edeceğiniz zaman, duygularınızın yatışması için biraz bekleyiniz. Birçok kere öfkeli bir söz bir hançerden daha fazla zararlıdır.

Yapabildiğin kadar ve dayanabildiğin süre içinde kötü sözden uzak dur; çünkü söz imajı oluşturur ve imaj da ona karşılık gelen tesiri çeker.

Siz konuşunca yapmaya başlamışsınız demektir.

Cahilce konuşma, çünkü cahillik kendi kendine düzelmez.

Medyom: F.C.Xavier • İspanyolcadan Çeviren: İsmet Yalçın

Sorumluluğu geliştirmek varlığın elindedir. Fakat bu bir liyakat meselesidir de. Herkes kendi liyakatine göre sorumluluklar almaktadır.

VARLIKSAL SORUMLULUK

Cengiz CEVRE

VARLIĞIN sorumlu olduğu alanlar neresidir?" diye bir soru sorsak cevabı herhalde çok geniş alanları kapsayacak şekilde sonuçlanacaktır. Varlığın olmadığı alan var mı ki, sorumlu olmadığı alan olsun?

"Her yerin meskûn olduğu" bilgisi vardır. Ruh varlığının eseri olan kâinatların her yerinin varlıksal alanlarla kaplı bulunduğunu anlamış oluyoruz. Varlıksal alanlar ise çeşitli ve değişik titreşimlerin, tesirlerin ve hareketlerin birbirleriyle etkileştiği, birbirinin içine girdiği, bir anlamda "eridiği" bölgelerdir. Her şeyin birbirini etkilemesi ise alanların iç içeliğini en güzel şekilde belirtir. Peki, bu alanlarda varlıklar neler yapmaktadırlar? Nelerle uğraşmakta ve nereye yönelmektedirler?

Bunun en kestirme cevabı herkesin kendisine bakmasıdır. Önce biz varlık olarak ne durumdayız, neler hissediyoruz, neler düşünüyoruz ve neler yapıyoruz? Hangi faaliyetlerimiz verimli ve elci, hangileri sadece egomuzu tatminle ilgili? Düşeni kaldırıyor muyuz? Sevgi enerjisini akıtabiliyor muyuz? Yani o güç bizden geçerek yayılıyor mu?

Kendimizi ortaya koymak pek işimize gelmez. Çünkü kabuk dediğimiz "benlik"ler önce buna izin vermez. Alışkanlıklar, negatif düşünce ve hayaller bizlerin yakasını pek bırakmaz. Aslında biz onların peşini bırakmadığımız için onlar da bizi bırakmıyorlar.

Evrende her şeyin büyük sadelik, uyum

ve güzellikler içinde olup bittiğini hiç aklımıza getirmedığımız için de yaşadığımız anı değerlendiremiyor ve hep "gelecek"ten dem vuruyoruz. Gelecek bugün, şu an yaşanıyor. Çünkü dünkü fikirlerimizi bugün, yani dünün geleceğinde biçiyoruz. Bugünün geleceği ise yarındır. Yarın biz dün, bugün düşündüklerimizin ve yaptıklarımızın sonuçlarıyla karşılaşacağız. Bundan kaçıp kurtulmanın imkânı yoktur.

Çocukluk, saflık ve titizliği simgelediği için varlıkların önündeki bu saflık ve temizliğe ulaşılmaması istenir

Çünkü yasalar herkes için geçerlidir.

O hâlde varlıksal sorumluluğumuzu idrak etme yolunda birtakım gayretlere girme zamanımız acaba gelmedi mi?

Önce "Sorumluluklarımız nedir?", onu bir anlayalım.

İster evli ister bekâr olsun herkes bulunduğu ortamı, alanı korumak ve geliştirmek durumundadır. Ev işlerinden çalışma hayatına, uyku, rüya, her türlü psikik yetenek vs. hepsi sorumluluk alanlarımızdır. Birbirimiz hakkındaki düşüncelerimiz, sevgimiz, nefretimiz, kıskançlığımız, her şeyimiz bizlerin sorumluluğundadır.

Küçük çocuklara değerli araçları vermezler. Nedeni de onların, bunların değerini bilmemesi, gelişigüzel kullanmaları, hatta kırıp zarar verebilmeleridir.

Evrendeki büyük sistemler ve mekanizmalar da varlıksal sorumlulukları, varlıksal hiyerarşilerle belirlemiş ve uygulamaktadır. Aslında sorumluluk insanı geliştiren bir şeydir. "Az sorumlu işler, az tekâmül ettirir." diye bir bilge sözü vardır. Yüce Plânlar'ın sorumluluk alanlarındaki varlıkların uyum, esneklik, görev sorumluluğu ve hizmet şuurunda olmaları zaten tabiidir.

O nedenle "ellerindeki oyuncakların değerini bilen çocuklar" hâline gelmek de bunun bir örneğidir.

Çocukluk, saflık ve titizliği simgelediği için varlıkların önündeki bu saflık ve temizliğe ulaşılması istenir.

Büyük sorumlulukların altında ezilmekten kalmanın ipuçlarından birisi de cehit ve teslimiyettir.

Gayreti hiç elden bırakmadan kendini Yüce'lere teslim etmek en zor, fakat en bereketli çalışmalardandır.

Sorumluluğu geliştirmek varlığın elindedir. Fakat bu bir liyakat meselesidir de. Herkes kendi liyakatine göre sorumluluklar almaktadır.

Yeni Çağ'a girerken ise sorumluluk seviyesi yükselmiş varlıklara çok ihtiyaç vardır. Enkarne olmuş ruhsal varlıkların, sorumluluklarını idrak ederek öncelikle görevlerini yerine getirmeleri acilen gereklidir. Sorumluluk almaktan korkmayalım, çekinmeyelim.

Yüce âlemler, sorumluluklarına sahip çıkan varlıkların koruma ve kollamasını her zaman yapmışlardır, gene de yapacaklardır. Sadece Yukarı'ya teslim olalım ve vazifelerimizi yapalım... ■

1998 SONBAHAR SEMİNERİ

Sevgili okuyucularımız, Kasım-Aralık aylarında 4 haftalık Sonbahar Semineri yapılacaktır. Cumartesi günleri yapılacak olan bu seminerin saatleri 14.00-16.00 arasındadır. Tüm okuyucularımızı bu seminere bekliyoruz.

21 Kasım	Sembolizm ve Tekâmül	Fulya AYKAÇ
28 Kasım	İlâhî İrade Yasaları	Tarık ARIKDAL
05 Aralık	Holografik Evren	Yasemin TOKATLI
12 Aralık	Teşevvüş ve Gelişim	Halûk HACALOĞLU

1998 KİTAP FUARI KONFERANSI

Sevgili okuyucularımız, her yıl katıldığımız kitap fuarı sırasında bu sene bir konferans vereceğiz. Saat 11.00-12.00 arasında düzenlenen bu konferansa tüm okuyucularımızı bekliyoruz.

14 Kasım	Parapsikoloji	Tarık ARIKDAL
----------	---------------	---------------

Geçmişte yayınlanmış olan hiçbir şey sizi şimdi okuyacağınız yazıya hazırlamamıştır. Bu yazı, bulgularını halka açıklamak için kutsal bir mücadele veren birinin hikâyesidir. Bütün çabalarından dolayı kendisiyle alay edilmiş, kendi kasabasının sokaklarında dayak yemiş ve uzaylılarla irtibat ve bir insan/uzaylı melez ile telepatik bağlantı iddialarından dolayı iftiraya uğramıştır. Alien Encounters dergisi uzaylılarla karşılaşmasıyla ilgili olarak bu kişiye konuşma ve hikâyesini kendi tarzıyla sunma şansını vermiş ve kararı okuyucularına bırakmış.

PETER'İN

GİRİŞ

PETER Gregory saygı duyulan bir psişiktir ve meydana gelen garip oluşumlar, onun için fazla bir sürpriz sayılmaz. Ama ben Peter'in bile deneyimlerinin yoğunluğuna veya ardından gelen zorluklara hazır olduğuna inanmıyorum.

Peter'in ilk karşılaşmalarından sonra, oturduğu bölgede ve çevrede UFO gözlemleri yapılmaya başlandı. Bunlar o kadar çoktu ki, Peter sonunda kasabasında meşhur biri oluverdi ve onun şaşırtıcı uzaylılar tarafından ziyaret edildiği haberleri kısa sürede bütün Amerika'ya yayıldı. 1994 Ağustos ayında Andrew Rothstein, Sky televizyonunda gösterilen ve ünlü bir program olan "Gözlemler" için Peter ile bir röportaj yaptı.

Bu olayların herhangi birinden çok önce, Peter'in evinde birçok psişik hadise ve elektriksel terslikler meydana gelmişti. Radyolar kendiliğinden açılıyor ve Peter'in karısı, merdivenlerde siyah şekiller görüyordu. Bir kadına ait olan aynı şekil, aynı zamanda evin diğer bölümlerinde de görülüyordu. Tahminen bu hadiselerin içinde en dramatik olanı, iki cam su bardağının büyük bir kuvvetle patlayıp, 5 metre fırlayıp mutfaktan oturma odasına kadar dağılmasıydı. Cam parçaları o kadar küçüktü ki, halı ve mobilyaların

üzerinde küçük toz zereleri gibi görünüyorlardı. Bardaklar boş bir şekilde dolabın üstünde duruyorlardı ve hiçbir aşırı sıcak veya soğuğa maruz kalmamışlardı.

Geriye kalan tek şey, inceleme sonucunda şiddetli basınç veya ısıdan dolayı parçalara ayrılmış olduğu görülen küçük bir tabandı.

Aynı zamanda bir teybe 1992'nin gece geç vakitlerinde, tam zamanı bilinmeyen bir vakitte garip sesler kaydedilmişti. Bu kayıt, merdivenlerde bütün gece kalan ve sesle çalışmaya başlayan bir teyp tarafından yapılmıştı.

Bu garip seslerin ve fiziksel olarak rahatsız edici durumların, o zamandan beri meydana gelen UFO fenomenleriyle direkt bir bağlantısı olabilir miydi? Peter, kesinlikle böyle olduğuna inanıyor ve bu inancında yalnız değil. Bütün psişik fenomenlerin ve UFO karşılaşmalarının benzer bir alt yapıya sahip olduğu ve şimdiye kadar bilinmeyen bir yolla birbirine bağlantılı olduğu teorisi geniş olarak yayılmaktadır.

Peter o tarihten sonra evini değiştirdi ama bu deneyimler devam ediyor ve artık bu olağanüstü durumla birlikte yaşamayı öğrendi. Peter eskiden, Jenny Randles'in üyeliği sırasında BUFORA tarafından incelenmişti; video görüntüleri dahil olmak üzere kanıt toplama çalışması yapılıyordu ve hadisenin gerçek olduğu iddia ediliyordu, sonradan devam eden bu araştırma sona ermişti. Sonuçta bu görüntüler bir UFO'ya ait olabilirdi.

HİKÂYESİ.

Biz Peter'in kendi hikâyesini anlatmasına izin vermeye karar verdik. Çünkü bu çok sıra dışı bir hikâye.

İLK KARŞILAŞMA

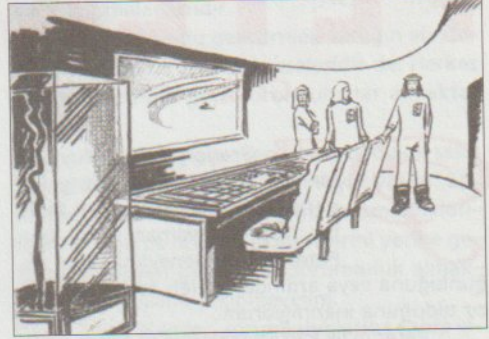
İlk vizyonumu görmeye 1993 Nisan ayının bir gecesinde başladım. Bunun önceki gecedeği garip nesnenin görüntüsü yüzünden olduğuna ikna olmuşum. Kor hâlinde bir top, saat 2:30' da, üst katın pencerelerinde görüldü. Yatağımdan, üst kattaki tuvaleti kullanmak için kalkmışım ve sonra açık pencereden (bir futbol topu büyüklüğündeki) bu küreyi gözlemlerdim. Aşırı derecede parlaktı ve benim görüş alanımda yaklaşık olarak 4 saniye kalmıştı. Sonra sessizce geriye doğru hareket etti ve deniz kenarındaki küçük tahta kulübünün tepesinde gözden kayboldu. Özürlü olduğum için iyi yürüemiyorum ve karım beni yatağa götürmek için üst katta bekliyordu. O hiçbir şey görmedi. Bununla birlikte, gördüğüm şeyden dolayı dikkate değer bir şekilde şaşırılmış, heyecanlanmış ve aklımın karışmış olduğunun farkındaydım.

Yatağa geri döndükten sonra şakaklarımda bir yanma hissini takip eden birkaç dakikalık sızlatıcı bir baş ağrısı hissettim. Gözlerim kapalı iken korlaşmayı hâlâ görebiliyordum, bunun dış çizgisi parlak bir şekilde sanki benim retina yerleşmişti. Tekrar uykuya dalmam için bir saati aşkın bir süre geçmişti.

İKİNCİ KARŞILAŞMA

17 Nisan 1993'tü; yatağa yattıktan sonra derin bir uykuya daldım ve bir süre sonra vizyonum başladı. Gözlerimi açtım ve kendimi devasa bir uçan makinenin, bir çeşit kontrol odası gibi görünen bir yerin içinde buldum. Uçuşta olduğumu biliyordum, çünkü benim uzağımda bir yerden gelen homurdanan bir sesin eşlik ettiği, ayağımın altındaki hareketi hissedebiliyordum. Oda ışıl ışıldı ve mavi floresan ışığı her köşeyi aydınlatıyordu. Nabız atışı gibi garip ipnotik bir ritimle atıyordu. Kafamın içinde, kalbimle birlikte attığını hissettim. Işık, beni parıltısının içine alarak gitkiçe parlaklaştı. Mavi bir vakumun içinde sallandırılıyordum, amaçsız olarak sakin bir denizde dalgalanıyordum sanki. Şuurlu benliğim bu keşfedilmemiş arazinin hayal edilemez güzelliğinde kaybolmuştu. En sonunda daha önceden hiç bilmediğim tam bir iç huzur hâlini deneyimledim. Yavaşça büyük bir renkler girdabına doğru battığımı hissettim. Gözlerimin önünde asla sonu gelmeyen

renk tonları tarzında ve şekilleri değişerek titreyerek yanıyor ve dans ediyorlardı. Herhangi bir korku veya endişe hissetmedim, sadece ileri düzeyde bir gönül rahatlığı hissettim. Ne kadar bu durumda kaldığımı söyleyemem ama ebediyenmiş gibi görünen bu hâlden sonra mavi sis aniden ve hiç uyardıktan kayboldu. Anı bir silkinmeyle, geminin güvertesine doğru fırlatılmışım, zihnim biraz karışık bir hâldeydim. Neyse ki bu etkiler fazla uzun sürmedi ve tekrar uyum sağlayabildim. Sonunda ilk kez net olarak görebiliyordum.

Peter, dünyayı tam bir çürümüşlük içinde gösteren büyük bir ekranın çevresinde duran "varlıkları" seyretti.

Uzaklığını belirleyebildiğim kadarıyla oda oval şekilliymi ve içerisi maviydi. Kabinin tam ortasında duran yaklaşık 3,5 m uzunluğunda ve 1,5 m yüksekliğinde bir kontrol paneli vardı. Tepesinde bir çeşit sırayla parlayan esrarengiz bir ışık kütlesi vardı. Panelin önünde kalınca doldurulmuş koltuklar vardı. Bunun solunda sadece aydınlanmış bir küp olarak tarif edebileceğim, 1,75 m'lik bir şey vardı. Sağda kapı yolu veya ambar ağız dışında hiçbir şey yoktu. 3,5 metre önümde üç insan figürü görüyordum, büyük bir monitörün önünde ayakta duruyorlar ve bazı açıklamaları seyrediyorlardı. Benim mevcudiyetimden tamamen habersiz gibi görünüyorlardı. Sanki aramızda özel bir bağ varmış gibi garip bir şekilde figürlere doğru çekiliyordum ama bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Tayfalar, yayının sonu gelinceye kadar, ekrandaki şeyleri işaret etmekle meşguldüler. Aralarında İngilizcemsî bir dille konuşuyorlardı. Ama ne söylediklerini duyacak kadar yakında değildim. Biraz sinirli ve kendimden emin olmadığımı hissederek onlara doğru yavaşça ve te-

reddütlü bir şekilde yürümeye karar verdim.

Eğer sayısız devirlerin bilgeliğine ve zekâsına sahip güzel, merhametli varlıklarla karşılaşmayı umuyor olsaydım biraz hayal kırıklığına uğrardım. Bunun yerine, sıradan görünümü üç birey tam önümde ayakta duruyordu. Lider, iki yardımcısından biraz daha uzundu, yaklaşık olarak 2 metreydi ve çok iriydi. Onun kafası diğerlerinininki gibi, benimkiyle aynı büyüklükteydi, saçları omuzlarındaydı ve kırmızımı kahverengiydi. Alnının çevresinde iki tarafında küçük sabit ışıklar bulunan bir gümüş bant vardı. Gözleri parlak maviydi ve gene kulakları ve burnu gibi normal büyüklükteydi. Ağzı uzundu, ince dudaklarının çevresinde hafif mavi bir boya vardı ve bütün teni bronz görünüyordu.

Varlığın görünümü yakışıklı olarak tarif edilemese de yüzü, hiçbir saldırı niyeti taşımayan bir hoşlukta idi. Yüksek yakalı ve bileklerine varmayan uzunlukta kollara sahip bir üniforma giymişti. Elleri ve kolları tam olarak insan eli ve koluydu. Parmaklarının çok uzun olduğuna dikkat ettim, acayip olan tek şey hiç tırnak olmamasıydı. Sağ elinin işaret parmağında sanki üzerinde eski hiyeroglif yazıları bulunan büyük bir gümüş yüzük takmış gibi görünüyordu. Üniformasının önünde, üzerinde başka bir rütbe olan kese benzeri bir cep vardı. Ortasında M veya W harfi bulunan gümüş bir halka gibi görünüyordu.

Diğer tayfalar aynı renkteki üniformaları ve amblemleri giyorlardı. Birisinin saçları açık kahverengiydi, diğeri ise sarıydı, ikisi de erkekti. Hepsisi de önünde mavi çizgi olan gri renkli, aynı tip botları giymişti.

Derken, onlarla aniden iletişim kurma ihtiyacını hissettim, sormak ihtiyacında olduğum çok soru, söylemek ihtiyacında olduğum çok şey vardı. Elimi onlardan birine dokunmak için uzattım ama elimin onların içinden geçtiğini

gördüm. Saf bir hayalet, onların dünyasında görünmeyen bir fantom olduğumun, onların çevresindeki herhangi bir şeye el süremeyeceğimin ve etkileyemeyeceğimin farkına vardım.

Onları izlerken görüntülü ekran tekrar vızıltıyla hayata döndü. Tayfa ekrandan geçen temiz resimleri izlerken sessizdi. Üç boyutlu resimlerin netliği ve keskinliği gerçekten şaşırtıcı görünüyordu. Görüntüleyicinin tepesinde "yıl 3600" kelimesi gösteriliyordu.

Bazı büyük felâketler gözümün önüne serilirken büyülenmiş bir şekilde izliyordum. Resimler neredeyse duyularımın algılayacağından daha fazla bir hızla parlıyordu. O zamanki deneyimimden beri, şahit olduğum her şeyin bir kaydının parçalarını biraraya getirmeye çalışıyorum.

danın bir yerinden gelen bir sesle ürkmüştüm. O ekranlardan parlayan bazı manzaraları tarif ediyordu: "Dünya daha fazla yaşanılabilir durumda değildir, insanlar yüzeyde yaşayamaz. Hava solunulamaz durumdadır ve kirlilik o kadar büyük ki, insan çok suni bir dünyada yer altında yaşamaya zorlanmaktadır. Güneş hâlâ parlamaktadır ama sadece hava kirliliğinin ince bir tabakasından. Ozon tabakası yok edildi ve ultraviyole radyasyona karşı hiçbir koruma yok. Okyanuslarda ve ırmaklarda hiçbir şey kımıldamıyor; yaşamsız siyah kötü kokan bataklık hâlinde, 2000 yılı öncesi gibi derinliklerde bereketli bir yaşam sağlayacak durumda değiller."

"Dünyanın bilinen bütün hayvanlarının ve kuşlarının nesli tükenmiş, bunun meydana gelişi sonun başlangıcı olan 2096'ya kadar uzanmaktadır. Uzun ve sürekli karbondioksit etkisi ve atmosferdeki diğer çevreye zararlı kirlencilerden dolayı 2540'da büyük kutup buzulları eridi ve o zaman meydana gelen sellerden dolayı birçok sahil şehri ve kasabası yok edildi. Milyonlarca insan mahvoldu ve dünyanın yüzeyi dramatik olarak sonsuza dek değişti. Eskiden kara olan yerde şimdi su var, eskiden yaşam olan yerde şimdi sessizlik var."

Bir yılanın ölümcül bakışlarından dolayı hareket edemez durumdaki bir tavşan gibi gözlerimi dikerek baktığımı hatırlıyorum. Resimler ve ses devam etti. Yorum 3600 yılına kadar ulaştı ve o zaman bile bereketli kara yaşamı ve yeşilliğin olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Resimler üzerinde hiçbir yaşam veya ikamet işareti bulunmayan karanlık bir kara parçasını gösteriyordu, yüzeyi sadece moloz yığınlarıyla doluydu. Sese göre, insan türünün kendi açgözlülüğü

Peter'in gözlemlerinin yol açtığı bazı haberler

ve aptallığı kendi dünyalarının bilmiş olduğu en büyük uyarılığı meydana getirmişti.

Sonunda ekranda bütün varlıkların taktığı ambleme benzer bir resim görüldü. Ses devam etti: "İnsanın ölümcül mirasından dolayı biz de bir gün, kültürümüzün aynı hâle düşeceği ve harap olacağı korkusuyla yaşamaktayız. Aynı atayı ve âlemi paylaştığımız için, biz de dünyanın bir parçası gibiyiz."

Ses, verdiği mesaj bir sonuca ulaştığında daha da gürleştirdi: "Bu bir daha asla olmamalı, akıbet düşünülemez kadar korkunçtur."

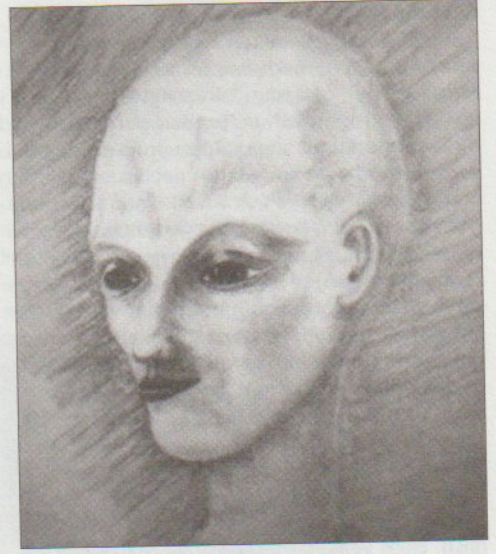
Ses çekip gitti, ekran aniden karardı. Orada tam bir sessizlik içinde kaldım. Henüz gördüğüm bu soğuk ve kuş uçmaz kervan geçmez yerin, tahminen bizim dünyamız olacağını düşündüm. Onun geleceğiyle ilgili kahredici bir korku ve panik duygusuna kapıldım ve derinden, burasının dünya olduğunu biliyordum.

Bu noktada tekrar tam olarak uyanık bir hâle geldim, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Suratımda soğuk ter taneleri parlıyordu, ellerim soğuk ve yapış yapıştı ve kontrolsüzce titriyorlardı. Geldiğim noktada gördüğüm trajedinin çok gerçek olduğunu gerçekten hissettim; onun hatırası bende hayatımın geri kalan bölümü boyunca kalacak. Benden çok derin bir hüznün dalgası taşıdı. Biraz açıklanamaz bir yolla, aynı anda hem benim dünyamın hem de onların dünyasının bir parçası olduğumun farkına vardım.

Her zamanki sızlattıcı baş ağrısı geri dönmüştü ve iki saat sonra bile resimler hâlâ tam olarak kafamın içindeydi. Zannederim ki, bunlar benim unutulmaz karşılaşmamın ayrılmak istemeyen hatıralarıydılar. Ama hâlâ tam olarak neyle karşılaştığımdan emin değilim. Onlar belki başka bir zamandan gelen varlıklar, belki bir rüya belki büyük bir hayal veya basitçe bir doğum travmasıydılar! Kani olduğum kadarıyla onların bunlardan hiçbirini olduğuna inanmıyorum, deneyimim bundan çok daha fazla bir şeydi, bir çeşit büyük bir gerçekti."

OONA'NIN HİKÂYESİ

Haziran 1994'teki bir diğer beden dışı deneyimde, Peter bir gözcü uzay gemisinde yolculuktayken Oona dediği genç bir psişik melez dişiyle tanıştığını iddia etmektedir. Peter bu varlıkla hâlâ irtibattadır ve onun kendisiyle bir tür yüksek amaç için iletişim kurduğuna emindir. Onu *Encounters* dergisine tarif etmiş ve görüşmeleri hakkında bizi haberdar edeceğini söylemiştir.

Peter'ın güçlü bir bağlantıda olduğunu söylediği dişi melez Oona'nın bir ressam tarafından yapılan portresi.

"Oona 23 yaşındadır ve 1970'lerin başlarında, doğrudan bir dünya dışı genetik mühendisliğinin sonucu olarak dünyada doğmuştur. Bütün yaşamını Rusya'daki gizli bir uzaylı üsünde geçirmiştir ve kendi dünyasını asla görmemiştir. 1.46 metre boyunda, ince yapılı ve başı normalden daha uzun ve tamamen saçsızdır. Büyük, siyah badem biçimli gözleri var, yüzü gri değil ama yanaklarında hafif pembemsi-lik olan bir teni var. Çocukları gibi küçük kulakları ve neredeyse normal ağız ve burnu var. Elleri ve ayakları ince olmasına rağmen tamamen insanımsı.

Onu ilk kez gördüğümde onunla ilgili tamamen özel bir şeyin olduğunun farkına vardım. Buna göre onun ırkından olan diğerlerinin sahip olmadığı veya en azından anlayamadığı bir spiritüelliğe sahip. Bana doğru döndüğünde ve gülümsediğinde aramızda neredeyse güçlü bir psişik bağlantı gelişmişti.

Peter, *Alien Encounters* dergisine hikâyesini yazdı ve insanların bunlara çok kolay inanmayacağına farkında. Kendisi bile, deneyimlediklerini anlatmak için doğru kelimeleri bulmakta sorunlar yaşadığını ve sadece bunları okuyan birinin bazı şeylerin farkına varabileceğini ve kendisinin yaşadığı deneyimlere ışık tutabileceğini umduğunu yazıyor. ■

Alien Encounters Dergisi /Yaz 1996 sayısından çeviren: Burak Erker

UYUM

Selman GERÇEKSEVER

UYUM, kendi kendimizle içsel birliğin sağlanması, benliklerin teke indirilmesi, kendi kendimize karşı dürüstlüktür (nefes karşı tavırlanma, yani gerçek samimiyet). Başka bir deyişle, insanın kendi kendine karşı yalan söylememesi ve şahsiyetin (dünyasal benliğin) yüksek benlikle uyumlu hâle getirilmesi...

Uyum; yatay olan beşerî ve toplumsal boşluklarla, dikey olan Yukarı'nın eğitici ve şuurda uyandırıcı baskılarını bünyede dengelemektir. Uyum sağlama gücü; olaylar karşısında gerekli esnekliğin (sabır ve tahammül gücünün) gösterilmesiyle ve sadeleşmeyle artar. Bunun için sadeleşme gayreti içinde esneklik şarttır. Bu bağlamda, fiziksel olarak iyi bir şekilde adapte olabilmek için geleceği önceden, imajinatif olarak yaşamakta yarar vardır. Maddenin ve beşerî şeriatın (dinsel, toplumsal, moda, reklâmlar) değil de, geleceğin bizden neler istediğini çok iyi saptamak ve onların gereğini şimdiden yapmak gayreti içine girmekte yarar vardır. Böyle bir uygulamayla, zihinde "başarısızlık korkusu" yok olabilir ve uyum (adaptasyon) kabiliyeti artar. Bu tutum, bir anlamda uyum gayretidir. Uyum sağlamadan, bir kademedem ötekine sıçranamaz.

Dikey bir etki olduğunu söylediğimiz, Yukarı'nın "eğitici ve şuurda uyandırıcı" baskısından daha çok yararlanmak için; yatay etkileri (tutkuları, bağımlılıkları, özdeşleşmeleri) en aza indirmek, uyum yeteneğimizi ve esnekliğimizi artıracaktır. Bunun başka bir ifadesi de dış baskıyı iç uyumla dengelemektir. Etkilere karşı uyum hareketleri yapmak, sabrın ve tahammülün haletini derinden yaşamak; gelişim yolumuzda gereksiz duraklamaları ve oyalamaları önleyecektir. Eprövlerin iyice değerlendirilmesi (haletlerin derinden yaşanması) uyumu sağlayacak, bu da gerilimin baskısını azaltacaktır. Bi-

Uyumun temelinde sevgi vardır.

zi uyuma zorlayan yatay ve dikey etkiler bizi "kabuk inceltme çabası" içine sokmak içindir. Bu ise sadeleşme gayretidir, dünyanın kendine benzetici cazibesine karşı uyanık olmaktır, ayık olmaktır ve farkındalıktır.

Ne yaparsak yapalım, sürekli olarak, ayrı ayrı uyumlar içinde bulunmak ve kalmak maharetini kazanmak zorundayız. Bu nedenle, yarıdışlaşma ve dayanışma yasası çerçevesinde sürekli bir şekilde "uyum sağlama idmanları" yapmakta yarar var.

UYUM ve SEVGİ

Uyum sağlamanın temelinde sevgi vardır. Çünkü bir ortak alanın en önemli ögesi uyumdur. Ortak alan ise, bilgi ve sevgi tesirinin çekilmesi için bir paratoner işlevi görür. Söz konusu uyumun öncesinde de anlayış vardır. Uyumlu hâlde kalmamız da anlayış ve sevgi ile mümkündür. Uyumsuzluk, ıstırapların kaynağıdır. Tüm bunlardan dolayı; bilgi, idrak, çaba ve gayretle uyumsuzluğu ortadan kaldırmakta, en azından ıstıraplarımızın kabalığını azaltmakta

yarar vardır. Bu konuda uyanık ve aktif durumda bulunmalıyız. Bu konuda içine düşülecek atalet bireyi uyumsuz duruma düşürecekler.

UYUM ve MUKADDERAT (*)

İçinde bulunduğumuz ortamda yaşamayı, doğmadan önce kendimiz seçtiğimiz için, içinde bulunduğumuz duruma uyum sağlamakla yükümlüyüz. Bu yüzden sebep-sonuç akışını anlamaya çalışarak, keskin bir gözlem hâli içinde çevremize (zaman ve mekân şartlarına, icaplara) uyum sağlamak durumundayız. Bu arada zamana uyum sağlamak, ilâhî Murat'ı sezinlemektir. Zamana uymakla yükümlü olmayan ve zamanı kendisine uyduran tek insan İSA olmuştur. O'nun dışında herkes zamana uymak zorundadır. Manevî (içsel) çabayı elden bırakmamak zaman enerjisiyle bağlantılı olan bir husustur. Her türlü gelişimin temelinde çaba vardır. Uyumsuzluk, ataletten dolaydır.

Uyumun olduğu yerde birlik ve beraberlik vardır. Birlik ve beraberliğin olduğu yerde ruhsal güç ortaya çıkar ki, bu da kutsal olanın tezahürüdür. İçimizde kutsal olanın tezahürüne elverişli zemin hazırlamak ise, dünyada yapacağımız en önemli ve en büyük işimizdir. Bu gayret içinde bulunan bireyler arasında anlayış, duyuş (hissediş) ve fikir birliği oluşur ki, bu da plânsal bir niteliklidir. (**)

UYUM ve BİRLİK

Bu şekilde, uyumla sağlanan birliği hissetmek, sevgi enerjisiyle bütünlüştür. Sevgi enerjisi de dahil, tüm öteki ruhsal güçlerin insanlara aktarılmasını sağlamak vazifemizdir. Söz konusu güçler (yüce tesirler ki, bunlar aynı zamanda erdemlerdir); şefkat, yardım, merhamet, işbirliği ve anlayıştır. Bunları kendinde tezahür ettirecek şekilde olgunlaşarak, bu etkiyi başkalarına dağıtmak, bunu yapabilmek için de insanlarla ortak alan kurmak gerek. Ortak alan kurmanın en önemli şartı da uyum sağlamaktır.

(*) Mukadderat: Alın yazısı, kader

(**) Varlıklar, seçme özgürlükleri ve irade benzerlikleri doğrultusunda aralarında uyum sağlayarak, plânsal organizasyonlar oluştururlar.

(***) Sufizmdeki ITLAK meselesi.

Uyum sağlayarak ortak alan kurmak ise, gerçek anlamda olgunluğun en belirgin işaretidir.

Söz konusu uyum kendi kendimizi sağlanmadıkça, başkalarıyla hiç sağlanamaz. Çünkü kendi içimizde uyum sağlayamamışsak, başkalarını anlayamayız. Anlayışsızlık ise uyuma giden yolda en büyük engeldir. Bu uyumun kapsamında tesirlere karşı tahammül göstermek de vardır. Etkilere karşı göstereceğimiz tahammül gücü çok önemlidir. Bu bağlamda uyum sağlayabilmek en büyük zekâttır (sadakadır). Çünkü terk ve fedakârlık (***) gerektirir, kabuklarından arınmayı gerektirir. Bunlardan dolayı, uyanık olabilmek; bireysellik gelişiminde, kendini tanıma yolunda epeyce ilerlemişliğin belirtisi ve göstergesi olabilir.

UYUM ve ATALET

İnsan belirli bir realitede atalete düştüğü zaman, daha aşağı realitenin plânlarına uyum sağlama temayülü artar. Bazı plânların/varlıkların vazifesi, bireyin atalete düşmesini kollayarak, onların vazifelerine engel olma ya da en azından vazifesine (hedefine) karşı duyarlılığını ve gücünü sınamaktır. Aslında bu sınama/engelleme, ikincilerin cehtini artırmak bakımından yararlıdır, ama yararlanmasını bilene... İşte tüm sınama ve engellemelere (ve yan etkilere rağmen) ayakta kalarak "HEDEF"e doğru ilerleyebilenlere ne mutlu. "HEDEF"e doğru ilerleme gayreti ve cehti, "HEDEF"le uyum sağlama çabasıdır.

UYUM ve ESNEKLİK

Tüm olup bitenler, "esneklik yeteneği" mi zi artırmak içindir. Yani fizik evrenle olan ilişkilerimizde ortaya çıkacak olan çok değişik etkilere karşı tahammül gücümüzü artırmak. Bu çerçevede, "Rehberlik Sistemi"yle varlığa sürekli olarak "uyum sağlama egzersizleri" hazırlanır. Çok çeşitli etkilere karşı gösterebileceğimiz esneklik

ve sonradan oluşturacağımız uyum vasıtasıyla kendi kendimizi eğitiriz. Bedenimizi, yüksek benliğimize daha uygun / işe yarar hâle getiririz. Yaşam içindeki her olay, yaşanan her halet bize bu yeteneği kazandırmaya yöneliktir. Şahsiyetimiz, nefsimiz ve dünyasal bağlantılarımız ise, bu yeteneğimizin gelişmesini engellemeye çalışır. Yaşamın tüm zorluklarıyla, kendi kendimizin esnekliğini ve uyum sağlama yeteneğimizi dener dururuz. Bu nedenle , başımıza gelen her türlü etkiyi, uyarıyı büyük bir soğukkanlılıkla (sükût ve sükûnetle, sabırla) karşılayıp, ona uyum sağlamanın yollarını aramalıyız. Her türlü baskıya karşı "esneklik gösterme sınavı" vermek ve ondan sonra da uyum sağlama sürecine, oradan da ortak alanlara doğru gidebilmek...

MUKADDERAT ve İCABAT

İcablara rağmen mukadderatımız yönünde ilerleyebilmek için, "mukadder olan" ile "icaplar" arasında denge kurmak, zaman ve mekân şartlarına uyum sağlamaktır. Belli yaşam plânı içindeki icaplara bulanmış vazife önümüzde bulunduğuna göre; mukadderimizi gerçekleştirmek ve vazifemizi (öz işlerimizi) tamamlamak için icaplar konusunda da sadeleşmemiz, öncelikle "yapay icaplar"dan yakamızı kurtarmaya çalışmamız, uyum yeteneğimizin gelişmesine elverişli ortam hazırlayacaktır. Vicdansal iletişime işlerlik kazandıracaktır. Mukadderata karşı, icapların yerine getirilmesi için (*) gerekli olan bilginin kazanılması da uyumlu ortak alan kurulmasına bağlıdır. Bilginin (yukarıdan) çekildiği, ruhsallığın tezahür ettiği yer "ortak alan"dır. Ortak alanın kurulması için ise uyum sağlanması şarttır. Bu anlamda vicdana ne kadar işlerlik kazandırılırsa, mantaldan gelecek olan bilgiler de, fizik plânda o kadar fazla yer bulur.

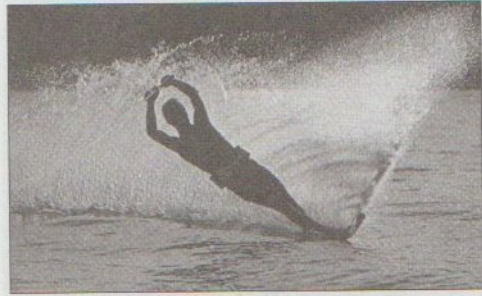
UYUM ve OLGUNLUK

Olgunluğun göstergelerinden bir tanesi, uyum sağlayarak ortak alan kurma yeteneğinin gelişmiş olmasıdır. Ruh, maddeye doğru (perispirisi vasıtasıyla) uzanarak, onunla uyum sağlar.

(*) Burada "MUKADDERAT" derken, yaşam plânımızın gereklerini kastediyoruz.

Perispiri, inceden kabaya doğru (koyal, mantal, astral olarak adlandırdığımız) değişik yoğunluktaki maddesel alanlardan meydana gelmiştir. Ruhsal enerji, maddeyi etkileyebilmek için perisprital yapı içinde örtüne örtüne (maddenin derinliklerine kadar) iner. Varlığın evrenler boyunca da yaptığı, sürekli olarak bir yerlere uyum sağlamak, ortak alan kurmak ve bilgisini çeşitli ortamlarda tezahür ettirmektir.

Varlıklar için her realitede öngörülen en üstün düzeyde bir bilgi birikimi vardır. Her realitenin en üstün bilgisi vicdandır. Her siklusun (tekâmül dönemi) sonunda da insanlar için öngörülen bir bilgi birikimi vardır. Bu devre için söz konusu olan bu bilgi birikimine bizler YÜCE IŞIK BİLGİ diyoruz.

Her türlü baskıya karşı esneklik ve uyum sınavı görürüz.

Şimdi üyeleri olduğumuz insanlık olarak, YÜCE IŞIK BİLGİ ile uyum sağlamak ve onunla ortak alan kurma gayreti içindeyiz. İnsanlık olarak yenilenmemiz ve (dünya çapında da olsa) evrenselleşmemiz bu uyuma ve "BİR" olan ile ortak alan kurabilecek düzeye gelmemize bağlıdır. Dünya plânıyla birlikte tekâmül sıçramasını "BİR" in ortak alanıyla bir olmak suretiyle gerçekleştireceğiz. Bu evrensel uyuma ve "YENİ İNSAN" olmaya doğru adım adım (merhale merhale) ilerlerken yapacağımız belli başlı ara uyumlar şunlardır;

- *Devre sonu ("BİR" olanın) zamanına uyum sağlamak,
- *Sevgi enerjisini bünyemizden daha çok geçirebilir hâle gelmek,
- *Safiyetimizi ve onu oluşturan nitelikleri korumak,

*Yaşadığımız haletleri gitgide daha derinden hisseder hâle gelmek.

Bu suretle, mantalitemizde oluşacak olan yeni idrak alanları bizleri dünyadan kurtaracak en büyük ortak alana götürecektir. Bu, varlıksal bir değişimdir. Söz konusu ara uyumlarla ilgili hususları biraz daha açmak gerekirse, şunları ekleyebiliriz:

*Devre sonu zamanına uyum sağlamaya çalışmak, onun sahibi olan "BİR"e (O'nun ortak alanına) uyum sağlama gayreti içinde olmaktır. Zamana uyum sağlamanın ilk adımı da (gitgide yoğunlaşmakta olan) zamanı en iyi şekilde (ge-

Uyum kabiliyetimiz fizik ve psikik şartlarla birlikte ele alınmalıdır.

lişim, değişim ve değer kazanma etkinlikleri içinde) kullanmaktır.

*Sevgi enerjisine gelince; evrensel kökenli ve nitelikli olan bu enerjinin en belirgin fonksiyonu ortak alanlar kurmaktır. Dolayısıyla, kendisini tanıma ve mantal temizlik gayreti içinde sevgi enerjisini bünyemizden ne kadar geçirir hâle gelirsek, ortak alan kurma esnekliğimiz de o kadar artacaktır. Vazifelerinin idrakine varmış olan olgun/arif insanların en belirgin vasfı, ortak alan kurma yeteneklerinin artmış olmasıdır. Esasen ruh varlığının evrensel fonksiyonu içinde sürekli olarak yaptığı etkinlik budur: uyum sağlamak ve ortak alan kurmak. Bu dönemde bizim kuracağımız en son ortak alan, "Dünya Rab Plâni"nin miğferiyle (merke-

ziyle) kuracağımız ortak alandır. Rab Plâni'yla birlikte yapacağımız "Tekâmül Sıçraması" da buna bağlıdır.

*Uyum sağlama kapasitesinin artırılması, dolayısıyla ortak alan kurmada başarı; büyük ölçüde, safiyetimizin niteliğine bağlıdır. Safiyetin oluşturulması; şuurlu gayret içinde mantalin kapalı şuurda (dünya benliğimizde) tezahür etmesidir. Bunun başka bir adı da "beden içinde ruhsal hayatın sürdürülmesi"dir. İçsel "BİR"liğin oluşturulması ve neşriyatın sürekli olarak "pozitif+berrak+net" hâle getirilmesidir.

Varlıklar bu şekilde oluşturmakta oldukları ortak alanlar sayesinde hem bu alanlardan beslenirler, hem de şuur düzeyleri giderek yükselir. Bu gelişim aynı zamanda "mantalde yeni idrak alanları"nın oluşturulmasıdır. Bu süreç içinde ve "toplu tekâmül sıçraması" açısından "ortak alan kurabilme esnekliği"nin kazanılması, devre sonunda hayati önem arz etmektedir. Bu işi başaran, başarmada zorluk çekenlere yardım etmekle yükümlüdür. Çünkü varlık varlığın gelişiminden sorumludur.

Genel anlamda şuur düzeyini yükselten, ortak alan kurma esnekliğini artırmış olan şey, bunları başarmada zorluk çekenlere doğru eğilmek ve onları yukarı çekme itilimi içinde olmaktır. Bu hareket, esasen olgunluğun/erdemine gereği olan doğal ve önü alınmaz bir itilimdir. Bunun ezoterik olarak özlü ifadesi; "Yukarıda olan, aşağıdakini yutar"dır. Çünkü "Yukarı"da olan, "Aşağı"da olanın sebebidir. Dolayısıyla, "Yukarı"da olan, "Aşağı"da olanın gelişiminden sorumludur. Çünkü kendi gelişimi de onun gelişimine bağlıdır. Devre sonunda "Yukarı"nın etkisi bundandır. "Yukarı"nın uyandırmaya yönelik alansal etkisi bundandır. Devre sonunda plânsal tezahürlerin (insan-hayvan-bitki) seçme özgürlükleri bir kenara itilmiş durumdadır. Her şey, giderek "BİR" olanın seçme özgürlüğüne ve O'nun iradesine (İlâhî Murat'a) uygun hâle gelmek zorundadır. Bu plânsal yapının üyeleri olan bizler için en akıllıca tutum; bu kıyam ettirici, insanı yenileyici bu en yüce olana ve O'nun baskısına uyum sağlayarak, O'na doğru esnemeğe devam etmektir. ■

Süper

SÜPER HAYVANLAR YARATMAK

Çarkovski, suda doğumları ilk önce kedilerle, tavşanlarla, domuzlarla ve tavuklarla denemişti. Doğum veya çocukluk sırasında suda olmak onun uğraştığı hayvanlar üstünde geliştirici bir etki yapmıştı. Normal olarak suyu sevmemeleriyle ünlü olan kediler yüzmeyi öğrenmiş ve hayatlarının geri kalanını yüzücü olarak geçirmişti. O, hamile bir domuzla su altında sevdiği bir yemeği bulmayı öğretmişti. Domuzun yavruları su tanklarının tabanındaki süt tüpleri için sevinçle dalmıştı. Su altında doğan tavukların kısa sürede ördekler kadar iyi yüzmeyi öğrendiklerini ve bu yeteneği hayat boyu muhafaza ettiklerini keşfetmiştir. Bütün su doğumlu hayvanlar, arkadaşlarından daha sağlıklı, daha akıllıydı ve onlardan daha fazla yaşamıştı.

Çarkovski uzun zamandır su doğumları ve onların hayvan gelişimi üzerindeki etkisi üzerinde ilgilenmesine rağmen, 1962'ye kadar bir fırsat veya bir sebep, insanlar üstünde denemesine izin verinceye kadar bunu insanlar üzerinde denememişti. Kızı Veta 2 aylık bir bebekti ve sadece 1.2 kg ağırlığındaydı. Hastanedeki doktorlar onun hayatından şüphe ediyordu. Çarkovsky bebeğine bakmak için izin istedi ve onlar da kabul etti.

"Bunun benim açımdan bir deney olma-

(Gecen Sayıdan Devam)
diğini vurgulamak isterim. Bu, benim çok sevdiğim birini ümitsizce kurtarma girişimimdi." demiştir Çarkovski, Sidenbladh'a. Kızının zayıf, küçük vücudunu her gün su tankına daldırdı.

"Tankın duvarları şeffaftı ve onun için filmler ve slaytlar gösterdim. Ona oynaması için canlı balık ve kurbağa verdim." diye ekliyor Çarkovski.

"Açlık hissettiğinde dalacaktı ve tankın tabanında yatan şişeye doğru dalacaktı. Onu dışarı sadece ziyaretçilerin şok olacağını umduğum zamanlar çıkarıyordum." Veta 2 yaşındayken, 4 yaşındaki bir çocuk gibi görünüyordu.

Onun iyileşmesi Çarkovski'ye hem anne hem de bebek için acısız ve yerçekimsiz bir doğum stili bulmak için ilham verdi. Bir yıl sonra, Çarkovski ve asistanları ilk su altı doğumunu gerçekleştirdi. O sıralarda, Çarkovski sadece banyoyu kullanmak için dışarı çıkarak suda bir ay geçirdi. Bir yüzme havuzunun siğ suyunda yemek yedi, uyudu ve bir bilimsel tez üzerinde çalıştı.

"Üff, ne büyük bir enerji vardı! İlimde kullanmak için gerçekten kaynaklara sahiptim. Fikirlerin ve düşüncelerin aklıma eskisinden daha kolay geldiğine dikkat ettim. Aynı zamanda kendimi çevremdekilerden daha güçlü ve daha kapasiteli hissettim."

"O, ilk insanlı suda doğumları profesyonel kadın yü-

Bebekler

zücüler ve dalgıçlarla gerçekleştirdi. Günlük olarak yüzen bebeklere en büyük faydanın ilk üç ayda meydana geldiğini keşfetti." Ostrander ve Schroeder, "Bu su bebeklerini hayat boyu izleyen araştırmacılar, insanın evriminde yeni bir aşama teşkil ettiklerine inanıyor." diye yazmışlardır.

YUNUS DENEYİ

Süper bebek fenomeninin sonraki bir gelişmesi de denizde yunusların yanında doğan bebeklerin su memelileriyle aralarında psişik bağ geliş-tirmeleridir.

Çarkovski'ye göre yunusların yanında doğan çocuklar, yunusların yüzme stili-ni bile paylaşmaktadır.

Connecting Link dergisi için yapılan görüşmede Wyllie'ye, "Yunuslarla çalışmaya başladığımda bir bebeğin ruhunun yunuslarla direkt olarak iletişim kurabildiğini anlamaya başladım." demiştir. "Şimdi bile bir yunusla bir bebeği irtibatlay-ken izlerken bunu görebiliyorum; onlar birbirlerini net bir şekilde hissetmektedirler."

"Eğer yeni doğan bir bebek suda yunusuyla irtibat kurarsa ve birbirlerini hissederlerse, irtibat çok güçlenebilir, öyle güçlenebilir ki insan veya yunus hastaysa ve hatta biri ölürse bu diğerini çok fazla etkileyecektir. Örneğin bir annenin bebeğiyle ilgili problemleri varsa bazı yunuslar hiçbir fiziksel dokunma olmadan, hatta millerce uzaktan yardımcı olabilir ve bebek iyileşebilir."

"Diğer bir şey de yunusla irtibat kuran böyle bir çocuğun annesi herhangi bir yere gidebilir ve bebeğini, gözleri önünde telepatik olarak görebilir, özellikle de çocuğun bir problemi varsa.

Yunusun çocuğa yardım edebilecek herhangi birine mesaj gönderen bir çeşit iletici olarak faaliyet gösterdiğine inanıyorum."

Hamileliği sırasında yunuslarla yüzen birçok kadından raporlar gelmiştir. Onlar, memelilerin doğmamış cenini bilebiliyor ve ona özel bir itina gösteriyor gibi görüldüğünü söylüyorlar. Muhtemel bir açıklama da yunusların sıra dışı ekolokasyon (eko-belirleme) güçlerinin, hamile bir kadının karnını tetkik etmeyi ve bir bebeğin varlığını belirlemeyi mümkün kıldığıdır. Çarkovski yunusun ve doğmamış çocuğun aynı

özel olmayan dili paylaştıklarına ve birbirleriyle telepatik ve fiziksel olarak haberleştiklerine inanıyor.

"Su altında bir aylık bir kız çocuğuyla birlikte çalışıyordum, yukarı doğru yüzmesi için geçen saniyeleri görmek üzere bekliyordum. İki yunus aniden son sürat yüzerek bana doğru geldi. Beni kenara doğru itip çocuğu yukarı doğru ittiklerinde sinirlendiklerini sanmış ve korkmuştum. Onlar sadece hava vermek istiyorlardı. Birkaç saniye sonra yüzeye geldiğimde, yeterince dikkatli olmadığının farkına vardım. Suyun altında biraz fazla kalmıştım. Yunuslar buna benden önce dikkat etmiş gibi görünüyordular ve tahminen gelen bir sinyali hissetmişlerdi."

"Yunuslar, insanların algılayamadığı birçok şeyi algılayabilirler. Onlar daha süptil, daha hassas ve bir şekilde daha spiritüellerdir. Yunusların yanında doğan çocuklar onların yüzme stili-ni bile paylaşırlar."

"Onlar aynı yaştaki diğer çocuklara göre daha gelişmişlerdir. Balıklar yüzerken, insanların yüzdüğü gibi heyecanlı bir şekilde yüzmezler. Birlikte uyum içinde yüzerler, bir yunus sürüsü gibi. Su altında do-

Süper bebekler fiziksel açıdan çok daha hızlı gelişiyorlar çünkü daha en başından itibaren hareket etme özgürlüğüne sahipler.

İlk birkaç ay sırt üstü yatmak yerine yüzdükleri için daha güçlü kaslara sahip oluyolar.

ğan bebeklere de aynısı olur. Bu bebek, enerji akımı veya akıntısında akar. Bu bebek tek başına değildir, o bu yüzme grubunun bir parçasıdır. Yunuslarla birlikte de aynı şey olur. Yunus kendi başınayken hızlı, diğerleriyle birlikte giderkenki kadar hızlı değildir."

"Su altında yeni doğan bebekler anne babalarıyla birlikte bir yunus sürüsü gibi davranırlar. Onlar aynı zamanda çok daha hassas dönme ve adale hareketlerine sahiptirler, bu sayede onlar yunuslar gibi yüzebilmektedirler."

Çarkovski, buz deliklerinde doğan (eski bir Rus uygulaması) çocuklarda yunuslarla telepatik bir ilişkinin olduğunu söylüyor. "Onları ve annelerini geceleyin denizin dışına almış olsam yunuslar derhal görünür. Su altında doğan bütün çocukların ekolojik şuurla sıra dışı bir irtibatı varmış gibi görünüyor."

Çarkovski bir insan suda doğacağı zaman yunusların köpekbalıklarına karşı bariyer olarak bile faaliyet gösterdiğini iddia ediyor.

"Birçok insan denizdeki su altı doğumlarından korkmaktadır çünkü köpek balıklarının 45 km uzaktan kan kokusu aldığını duymuşlardır ve doğumlar her zaman bir şekilde kanlıdır. Eğer bir kimse bebek veya anneye dikkat etmezse köpek balıklarının onlara saldırabileceği doğrudur. Bununla birlikte yunusların doğum yeri çevresinde 4,5 km'lik bir daire oluşturduğunu ve köpek balıklarını körfezde tuttuklarını gördüm. Bu müthiş bir şey!"

GELECEK

Çarkovski su doğumunun insan ırkının fiziksel ve zihinsel gelişimi için bir anahtar sağladığına inanıyor.

"İdeal koşullarda denizde doğan bir bebek bütün gezegene hayat verebilir. O, Avrupa'dan Amerika'ya kolaylıkla yüzebilirdi ama insanlık daha buna hazır değil. Bir insanın doğumu tahminen bir yunusla yan yana olabilirdi ama bu daha olmadı. Eğer bunlar olsaydı bir sonuç olarak çok şaşırtıcı bazı şeyler görecektik."

Maalesef, Çarkovski de Wyllie gibi dünyanın, süper bebekleri kabul etmeye hazır olmadığını söylüyor. "İnsanlar bu çocukların gelişim aşamasını anlamadı ve desteklemedi. Rusya gibi Amerika'da da toplum, çocukların sıra dışı olmasına izin vermiyor. Onlar uymak zorundadırlar." Karamsar bir şekilde, "Onların var olmasını istemeyen güçler var." diyor.

Su doğumları hiç şüphesiz yeni doğan bebeklere bütün insanların içsel olarak sahip ol-

dukları potansiyeli geliştirme fırsatı sunmaktadır; süper zihinsel ve psişik (ruhsal) farkındalık gibi. Şu anda gezegende en az iki süper bebek nesli var. Onlar insanlığın gelişiminde yeni bir aşamayı mı teşkil ediyorlar? Veya Wyllie'nin inandığı gibi onlar mutant mı? Uzun yaşamanın sırrını ellerinde tutuyorlar mı? Diğer insanların çoğundan iki kat daha mı fazla yaşayacaklar? Bunu sadece zaman gösterecek.

MODERN ÇAĞIN EBESİ

Bir yüzme öğretmeni, erkek ebe ve doğum araştırmacısı olan Igor Çarkovski 18 Aralık 1936'da Orta Rusya'nın Ural Dağlarında doğmuştur.

Bir çocukken birçok memelinin suda doğum yapmak için eğitilebileceğini ve onları yavrularının sulu bir çevrede beslenebileceğini gözlemlemişti. Araştırması suyun daha nazik, kolay ve daha az bir acılı doğum sağladığını ve bunun yeni doğan yavrunun gelişimini etkilediğini gösterdi.

"En ilginç hayvanlar genç domuzlardı. Onlara nasıl yüzeceğini öğrettim. Su hayvanı olmayan hayvanları suya daldırmaktaki temel fikir, yemeği bir teşvik edici olarak kullanmaktı. Eğer suya dalarlarsa dibe yerleştirdiğimiz yemeği alabiliyorlardı."

Onun ilk ebelik macerası bir kedi yavrusunu suda boğulmaktan kurtardıktan sonra gerçekleşmişti.

"Ona suda nasıl yüzeceğini ve kalacağını öğrettim. Sonra diğer kedi yavrularını aldım ve onlara da bu şeyleri öğrettim."

"Sonradan beni yunuslar hakkında bilgilennmeye sevk eden, hayvanlarla telepatik deneyimler yaşamaya başladım. Bu olay, bu canlı hayvanlarla karşılaşmamdan sonra olmuştu ama bütün çalışmalarımı dayandırdığım biyolojik deneyim sayesinde olmuştu bu."

"Bazı bilgilerim aynı zamanda rüya âleminden gelmişti. Bir gece, kızgın köpeklerden kaçtığımı hatırlıyorum ve onlar dar bir caddeydiler. Sonra bu gerçekten meydana geldi, en sevdiğim köpek tam gördüğüm şekilde sokaktan aşağı doğru koşuyordu. Şimdi, köpeğimle telepatik irtibat kurduğuma inanıyorum." ■

Uri Geller's Encounters dergisi,
Mart 1997'den Çeviren: Burak ERKER

SAKLI EVRE

Paul KROLL

İNSAN beyni, sadece bir greyfurt büyüklüğünde, avuç içinde tutulabilecek süngerimsi bir kütedir. Ama bu 1.5 kiloluk evren, bizleri, Tanrı'nın yaratmış oldukları arasında özel kılmaktadır.

BEYNİN İÇİNE BİR BAKIŞ

Beyin üzerindeki çalışmalar binlerce yıldır karanlık bir gizemdi, ama bugün bu pembemsi gri madde yığını, bazı sırlarını vermektedir.

1972 Nobel ödülü sahibi Gerald Edelman, "Son 10 yılda beyin hakkında, bütün tarih boyunca öğrenmiş olduklarımızdan çok daha fazlasını öğrendik." diyor.

Beyin bilgisindeki patlama, araştırmacılar için hem merak hem de sıkıntı kaynağı yaratmıştır. Kanadalı psikolog Marc Caron, "Her yeni bir şey öğrendiğimizde, on yeni soru ortaya çıkar." diyor. "Derine doğru indikçe, bu sistemlerin sonsuz bir kompleks olduğunun farkına varıyorsunuz."

Ama biz beynin karmaşıklığından daha fazlasını göz önünde bulundurmamız. Daha önemli olan şey, bu dinamik ikili, yani beynimiz ve zihnimiz arasındaki ilişki ve bu ilişkinin yaşamımızdaki anlamıdır.

ZİHİN NEDİR?

"Zihin" dediğimiz şey nedir? Elbette ki, zihin dediğimizde, şuurlu "ben"i düşünmekteyiz. *Webster Sözlüğü* bize zihnin "hisseden, algılayan, düşünen, isteyen ve akla vuran unsur" olduğunu söylemektedir.

Bu, ilk bakışta zihni açıklı-

yor gibi gözükmektedir, ancak aslında açıklamamaktadır. Nörolog Richard Restak şunu belirtmektedir: "Bizler, düşünürken kelimelerin anlamlarını anlamaktayız, sonuçta anlayabileceğimiz çok az şey olduğunu kabul etmeliyiz." Algılama veya düşünce veya istek veya akla vurma nedir aslında?

Zihnimizden, sanki ne olmakta olduğunu anlıyormuş gibi bahsediyoruz. Zihnimizin uyduğundan veya aklımızı kaybetmekten bahsediyoruz. Bazı durumlara "akılsızlık" deriz veya o kişinin aklını kaçırdığını öneririz.

İmkânsız olmasa bile zihni tarif etmek zor olabilir. Ama zihinlerimiz kadar önemli şey yoktur. **Dünyayı anlamlı kılan bizim zihnimizdir.** Dr. Restak, "Zihin, yaşamımıza anlam ve hedef kazandırır." diyor. Kendimize insan türüne has sorular sormamıza izin verir: Neden buradayız? Yaşamımızın amacı nedir?

Ama bu önemli soruları soran sadece beyin hücreleri midir? İnsan düşüncesi, akla vurma, karar alma ve yaratıcılık sadece beyin nöronlarının açılıp kapanmasından mı ibarettir?

İNDEKİ ZİHİN

İki temel düşünce akımı, bu soruyla çarpışmıştır. Materyalistler zihnin, beynin çalışmasından başka bir şey olmadığını iddia ediyor. Bununla birlikte düalistler, beyne eklenen maddi olmayan bir özün, zihni, yani şuurlu benliğini oluşturduğunu söylemektedir.

Bununla birlikte, son yıllarda Nobel ödüllü "ayrık-beyin" araştırmasının babası Roger Sperry tarafından üçüncü bir görüş savunulmaktadır.

Açıklamasını, yukarıdan aşağıya kontrol prensibine dayandırmaktadır. Dr. Sperry bunun yeni bir zihinsel görüş olduğunu söylüyor. "Şeyler, sadece aşağıdaki atomdan yukarı doğru moleküler faaliyetler tarafından değil, ama aynı zamanda politik, sosyal ve diğer güçler tarafından kontrol edilmektedir."

Beyin nöronlarının düşüncemizi belirlediğini kabul etmektedir; onun terimiyle "bilişim olayları". Ama Sperry, "Zihinsel olaylar bir kere

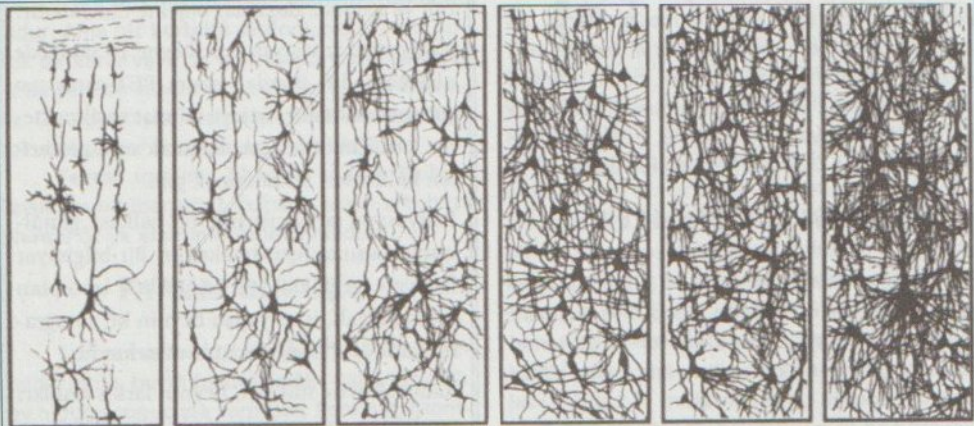
ortaya çıktığında, beyin aktivitesini belirlemek için aşağı doğru kontrolü dayatırlar" diyerek daha da ileri gitmektedir.

Ona göre son kertede, düşünce oluşumunun tamamı hâlâ beyinden kaynaklanmaktadır. Sperry'nin görüşüne göre, sadece beyin hücreleri ateşlemelerinden çıkan yüksek zihinsel fonksiyonlar ortaya çıkar ve sonunda kontrolü ele alır.

Birçok davranışçı bilim adamı "mantalizm" fikrine kaymıştır. Ancak fizik, kimya, moleküler biyoloji gibi "daha belirli bilimlerdeki" bilim adamları böyle yapmamıştır.

MATERYALİSTLER ve DÜALİSTLER

Bugün, beyin araştırmacılarının hepsi materyalistçe çalışmaktadır. Nörolog Michael Gazzaniga materyalizmin "20. yüzyıldaki eğitilmiş in-

Doğum

1 aylık

2 aylık

6 aylık

15 aylık

2 yaşında

DÜŞÜNCE İÇİN YENİ PATİKALAR

Yukarıdaki çizimler bir insanın yaşamının ilk iki yılında, farklı zamanlarda beyin kabuğu veya gri maddenin, sinir bağlantılarının şebekeleri iç içe örülmeye başladıkça nasıl görüldüklerini göstermektedir. Bir insan bebek doğduğunda neredeyse hiç nöronu yok iken, bunlar kendi kendilerine büyümeye devam ederek yeni bağlantıları oluşturan astronomik rakamlara ulaşırlar.

sanların ortak kabulü olduğunu" söylemektedir.

Bilim adamı, filozof ve yazar Carl Sagan "beynimiz eşittir zihnimiz" fikrinin sözlü temsilcisidir. *Aden Ejderhaları* adlı kitabında "beyin hakkındaki temel önerim, onun işleyişinin, ki biz buna bazen zihin diyoruz, onun anatomisi ve fizyolojisinin çalışmasının sonucudur, başka bir şey değil."

Yeterince doğrudur, beynimiz olmadan düşünemeyiz. Ama beyin bizim için düşünür mü, yani zihnimiz için? Cevap Sherlock Holmes'un Watson'a açıkladığı gibi basit değildir.

Biz insanlar -beyinle uğraşan en parlak bilim adamları da dahil- kendimizi bir çıkmazda buluyoruz. İnsanı zihnimizi kullanarak insan zihnini anlamaya çalışıyoruz. Bir şey, kendini anlayabilir mi?

Bilim, maddi olmayan fakat mevcut olan bir özü veya enerjiyi kanıtlayabilecek veya çürütebilecek hiçbir yola sahip değildir. Ve bazıları bunu inkâr etmesine rağmen, özgür bir zihin, bunu herhangi bir temel beyin araştırmasında gösterme eğilimindedir.

Örneğin biz, şuurlu bir şekilde, beynimizin ve bedenimizin bize tepki vermesini isteriz. *1,5 Kiloluk Evren* adlı kitabın yazarlarının da pek güzel bir şekilde belirttikleri gibi, bu bir bilmece yaratır. "Kütlesi, elektrik yükü, hızı, hiçbir maddi özelliği olmayan bir düşünce, fiziksel bir organ olan beyin üstünde nasıl etkide bulunur?"

ZİHİN/BEYİN BİLMECESİ

Zihin nedir? Herhangi bir kişi bunu gerçekten bilebilir mi? Judith Hooper ve iki bilim dergisinin yöneticisi olan Dick Teresi, bu temel soruları cevaplamak ümidiyle bir beyin kitabı üstünde dört yıl çalışmışlardır.

Beyin ve zihnin çeşitli görüşleri üstünde araştırmalar yapan onlarca bilim adamıyla görüşmeler yaptılar ve bu çalışmanın ürünü, çok satan bir kitap olan *1,5 Kiloluk Evren*'di.

Yazarlar, her gittiğimiz yere şu soruyu sorduk dediler: "Zihin de beyin gibi midir? Bu anılar, inançlar, arzular, ümitler ve korkular yığının bedensel bir organda, bir madde yığnında

BEYİNİ ÇALIŞIRKEN İZLEMEK

Bilim adamları beynin parçalarının haritasını çıkarmak için PET taramasını - bir tür tomografi- kullanmaktadır. Bilim adamları PET tarayıcılarını kullanarak beyini okumayla, dinlemeyle, görmeyle ve düşünmeyle uğraşırken izleyebilmektedir.

Kapalı bir bilgisayar ekranına bakmak veya karmaşık bilgilerle dolu bir ekranı geliştirmek gibi her zihinsel faaliyete, oksijen, kan akışı ve beyindeki glikozu kullanma ihtiyacında bir artış eşlik etmektedir.

Beynin en aktif parçaları, en çok enerjiyi talep etmektedir. Bilim adamlarının beyin aktif olduğu alanları belirlemek için sadece oksijen, glikoz ve kan akışını -beyindeki mekanizmayı- ekrana yansıtmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu, kullandıkları basit sürece şaşırabilirsiniz.

Bilim adamları PET taramalarını meydana getirmek için, gönüllü süjenin kolundan kısa ömürlü radyoaktif izotop oksijen 15'i (alçak ve zararsız dozajda) enjekte etmektedir.

Radyoaktif iz taşıyan kan, beyne 10 saniyede ulaşmaktadır. Bundan sonra PET tarayıcısı çalıştırılmaktadır. Süjeye talimat verilmektedir, örneğin bir ekrana bakmak veya gösterilen kelimeleri tekrarlamak gibi.

Radyasyon tarayıcılarının bir halkası, gönüllünün başına iliştilmektedir. Bir bilgisayar faaliyete geçmekte ve radyoaktif izotoptan gelen sinyali, işini yapan beyin bir fotoğrafa dönüştürerek tercüme etmektedir.

Radyoaktivite miktarı, beyin farklı alanları tarafından yapılan işle direkt olarak bağlantılı olarak çeşitlilik göstermektedir.

Bir ekran, anormal şuur durumlarını ve donukça titreşimleri; insan okurken, dinlenirken, konuşurken ve hatta bir kelimenin anlamı üzerinde düşünürken beyin farklı bölgeleğini göstermektedir.

mı depolanmıştır? Şuurluluk, 10 milyarın üzerindeki sinir hücrelerinin plânlanmış faaliyetinin başka bir adı mıdır?"

Yazarlar, beyin ve zihnin aynı olup olmadığı sorusuna bir cevap bulamadılar. "Biz beyin/zihnin problemini şu anda tam olarak çözemediğimizi kabul ediyoruz." diye yazmıştır Hooper ve Teresi.

TEMELLERE GERİ DÖNÜŞ

Bugün zihin/beyin probleminin çözümüne neden daha yakın değiliz? Çünkü bilim, basit insan iradesini açıklama girişiminde bulunduğu anda başarısız kalmaktadır.

Kolunuzu kaldırmaya karar verirsiniz. Onu kaldırırsınız. Ama sinirleri ve adaleleri ne hareket ettirmiştir? Bir gözlemci "eğer bir harekete düşünce sebep oluyorsa, o zaman biz, zihnin madde üzerindeki hâkimiyetini sahneye davet ediyoruz" diye yazmıştır.

Hoşlanın hoşlanmayın, hiç kimse zihnin ne olduğunu, şuurun ne olduğunu bilmiyor. Hatta nerede olduğunu bile.

Uyarıldığı zaman karar üretecek nokta, beyin neresindedir? Beynin belirli bölümlerini yok ederek düşünceye engel olabiliriz, bu doğrudur. Ama biz korteksi senfoni, resim veya politik bir karar veya bir iş stratejisi yaratması için ya da yeni bir makine icat etmesi için uyaramayız. Onu geçmişten gelen görüntüleri, sesleri ve kokuları tekrar üretmesi için uyabiliriz.

Tekrar soralım: Zihnimiz sadece fiziksel beyinden mi ibarettir? Yoksa o beyin artı bazı zihinsel öz ve enerjinin sonucu mudur?

FARKLI BİR ÖZ

Son zamanlarda, bilim adamı Wilder Penfield, zihnin, beyin faaliyetinden daha fazla bir şey olduğu sonucuna varmıştır. Penfield, Montreal/Kanada'da beyin cerrahı olarak parlak ve uzun bir kariyere sahipti.

O, birçok bilim adamının yaptığı gibi zihnin yaptığı her şeyi beyne dayandırıp açıklamaya çalışarak başladı bu işe. Dr. Penfield, ölümden kısa bir süre önce yazdığı kitabında şöyle yazmıştı: "Kendi bilimsel kariyerim boyunca, ben de diğer bilim adamları gibi beyin,

zihnin sebebini belirttiğini kanıtlamak için mücadele ettim."

Dr. Penfield hastalarıyla daha çok çalıştı-
ça zihnin, beynin aktivitesinden daha fazla bir şey olduğu görülüyordu. "Bana zihnin, beyinden ayrı ve daha farklı bir öz olması daha mantıklı görünmektedir." diye yazmıştır.

Dr. Penfield kariyeri sırasında epilepsi kurbanı olan birçok insan üstünde ameliyatlar yapmıştı. Bazı hastaları, şuurluluğu kontrol eden üst beyin sapından kaynaklanan epileptik nöbetler geçiriyordu.

Bu tip bir nöbet, örneğin hareket becerilerini etkilemeden, şuurluluğu saf dışı bırakabilir. Bu Dr. Penfield'in tabiriyle bir "zihinsiz otomat" yaratıyordu. Otomat, hareket becerileri kadar hafızayı da kullanmaktadır ama epilepsi nöbetindeki o kişi düşünmemektedir ve şuursuzdur.

Diğer bilim adamları da "otomat" fikrinden büyülenmiş ve kendi favori örneklerini vermişlerdir.

Fören sürerken şuurunu geçici olarak kaybeden sara hastası bir makinistin hikâyesi vardır. O, şuursuzken, treni güvenli bir şekilde 125. Cade İstasyonundan New York'taki Merkez İstasyona kadar getirmiş ve yol üzerindeki bütün kırmızı ve yeşil ışıkları takip etmiştir.

Otomatlar, Dr. Penfield'i neden zihnin beyinle aynı olmadığına ikna etmede yardımcı olmuştu? Dr. Penfield, bu tür vakaların, şuursuz olmak -dolayısıyla düşünmemek- ama aynı zamanda karmaşık görevleri yerine getirmenin mümkün olduğunu gösterdiğini söylemiştir.

O zaman düşünmek, yani zihin basit bir beyin faaliyetinden oldukça farklı bir şey olmalıdır. Ama öyle midir?

1963'te Nobel Tıp Ödülünü kazanan John Eccles de beyin aktivitesinin zihni açıklamadığına inanmaktadır. Seçkin İngiliz beyin araştırmacısı, genel felsefi görüşle beyinin yanlış anlatıldığını söylemektedir. "Beynin, her şeyi yaptığını ve şuur deneyimlerimizin direkt olarak beyinsel aktivitesinin yansıması olduğunu düşünmek yanlıştır." diyor Sir Eccles.

Eğer beyin her şeyi yapıyorsa, o zaman biz, yani şuurlu benliğimiz gerçekte "beyin nöronlarımızın yaptığı şeylerin pasif izleyicilerinden başka bir şey değiliz" diye ekliyor Sir Eccles.

O hâlde insanların sahip olduğu yaratıcılık, karar verme, irade, akla vurma kandırmacıdır. Sir Eccles, "Bizim gerçekten karar verebildiğimiz ve fiillerimiz üzerinde kontrol sahibi olduğumuz inancı, sadece illüzyondur o zaman." diyor.

Sir Eccles, beynin her şey olmadığı fikrini eleştirmede açık sözlüdür. "İnsanların kurulmuş olan bütün niteliklerini almak ve bunları beyne dahil bir maddî antiteye atfetmek, bilim arenasını terk etmek ve batıl inanç sahasına girmek" diyor.

Öte taraftan, materyalistler Sir John Eccles gibi düalistlerin fikirlerine eşit kuvvetle saldırmaktadır.

ZİHNE NE OLMAKTADIR?

Eğer zihin gerçek özse o zaman, "Biz öl-

• Ruhsal Aktüalite •

MANYETİK ŞİFA

FRANSA'NIN Avignon kentinde yaşayan ve Amerikan boksı yapan genç bir kız olan Brigitte Pastor, bir maç öncesi ısınma çalışmasında sırtının alt kısmından dizine kadar bir elektriklenme ve ağrı hissediyor. Ağrılarında rağmen çıktığı maçta Fransa şampiyonu olur; fakat ağrıları giderek artmıştır.

Bir an önce iyileşebilmek için birçok doktora görünür, röntgenler çekilir, tahliller yapılır. Tüm doktorların ortak teşhisi bunun bel fitiği olduğunu ortaya çıkarır. Bu ortak teşhiste birleşen doktorların hepsi aynı zamanda ona boks derhal bırakmasını öğütürler. Ama Brigitte'e "Boks bırak!" demek, "Yaşamına son ver!" demekle eş anlamlıdır.

Bu arada, Brigitte sırrını, en yakın arkadaşı ve aynı zamanda bir tıp öğrencisi olan Maryse PIGNOGCHI'ye açar. Acı haberi Maryse annesine iletir. Annesi de, uzun süredir insanlara manyetik şifa dağıtan Rahip André ALLE-

dükten sonra zihne ne olmaktadır?" sorusuyla baş başa kalıyoruz.

Wilder Penfield bu soruyu kendisi de merak etmiştir. Dr. Penfield, "Zihin kaybolduğunda ne olmaktadır?" diye sormuştur. "Eğer zihnin beyinden bağımsız olarak var olduğuna inanırsak, zihne kendi içinde temel bir unsur olarak bakılmalıdır... Bu, onun devam eden bir mevcudiyeti vardır demektir." demiştir.

"Eğer zihin, ölümden sonra hayatta kalıyorsa, o beyin dışında bir enerji kaynağıyla ilişki kuruyor olmalıdır." diye tahminde bulunmuştur. "Eğer öyle değilse, zihin de ölen ve toza karışan beden ve beyin gibi sonsuza dek kayboluyordur."

Öldüğümüzde bize veya zihnimize ne olmaktadır? Hepimiz, ister berber olalım, ister kâşap, bunu bilmek isteriz. Cevap, mevcudiyetimizin asıl amacını açıklamaktadır. ■

*The Plain Truth Dergisi / Mayıs-Haziran
1990 Sayısından Çeviren: Burak Erker*

MANT'a gitmelerini önerir. O güne kadar kiliseye gitmemiş ve dindar bir zihniyete sahip olmayan Brigitte, bu öneriye pek sıcak bakmaz ama son çare olarak Maryse ile şifacı Rahip André'ye giderler.

Rahip André, Brigitte'in ağrılarının yerini; her zamanki gibi, bir sarkaç ve ellerini kullanarak saptar ve art arda 3 gün boyunca Brigitte'e yakından manyetik şifa verir.

Bununla birlikte Brigitte'in ağrıları azalmak şöyle dursun giderek artar. Topallamalar başlar ve yatağa düşer. Sonra birden ağrılar azalmaya ve rahatsızlığı iyileşmeye başlar. Kısa bir süre sonra, nasıl olduysa eski sağlığına kavuşur ve tekrar boks başlar, bu kez dünya şampiyonu olur. Brigitte PASTOR bundan sonra spor yaşamını sağlıklı ve başarılı bir şekilde sürdürmüştür. ■

KAYNAK: Fransız TFI kanalında yayımlanan "MYSTERES" (Sırlar) dizisinden derleyerek çeviren Azniv ATASEV

GERÇEĞİN ARAŞTIRILMASI...

Thomas J. BROWN, Müdür
Borderland Bilimleri Araştırma Vakfı

(Geçen Sayıdan Devam)

UÇANDAİRELER ve AMERİKA'NIN KADERİ

BU bölüm Kutupsal Kayma varsayımı ile ilgili pek çok bilgiyi içerir. Ama bundan daha önemlisi kıyamet faaliyetinin sona ermesiyle birlikte Amerika'nın Yeni Çağ'daki öncülük faaliyetinin ortaya çıkmasıdır. Riley gezegen hareketleri ile ilgili bilimsel bilgileri astrologların, *The Theosophical Society*'nin ve *George Van Tassel*'in uzay öğretmenlerinin bilgisi ile karşılaştırır. Diğer bahsedilen konular ise; Atlantis'in Batışı, Kıyamet Günü, Değişimin Vecd Hâli, *George Washington*'un Kehaneti ile Uzaydan Gelen Ziyaretçilerin bugünkü rolüdür. Son 25.900 yılda meydana gelen temel, büyük ve küçük tüm gezegen hareketleri şemalar hâlinde yer almıştır. (BSRA sayı 2-C)

UÇAN DAİRELER ve MÜRETTEBATIYLA İLETİŞİM

Bu bölümde hem uzaydan gelen ziyaretçi ve istilâcılar hem de cennetten daha fazla ışık bekleyen insanoğlu açısından, dış uzayla yapılan iletişim sorununun analizleri yer alır. Venüs'lü varlıkların Paul Vest'e 1953'te Santa Monica'da söylediği gibi; "Bizim sorunumuz, korkmadan anlaşabilecek ve duraksamadan işbirliği yapabilecek insanlar bulmaktır." Dolayısıyla bu bölüm 5 değişik DDA'nın ya da medyomluğun özellikleri ve üç çeşit iletişim yönteminin açıklanmasından hareketle yola çıkar. Bu bölümde çoğunluğu Crabb'in gözlemlerinden alınmış olan gerçek bir medyomla, medyomluk iddiasın-

da bulunan bir sahtekârı ayırt etmeye yarıyan açıklamalar da yer almaktadır. Aynı zamanda Manly Hall'un yazdıklarına dayanarak en üst düzeydeki bir medyomun sahip olması gereken 7 temel prensip de burada yer alır. Bu bölüm, 1953 yılında Los Angeles'da Venüs'lülerle kurulan fizikî temaslara ilgili bilgilerin gözden geçirilmesi ile son bulur. (BSRF sayı 2-D)

YERALTINDAKİ MAĞARALAR DÜNYASININ GERÇEĞİ

Bu bölüm, dünyanın iç kısmı ile orada yaşayanları anlatır ve şu noktalardaki yorum ve analizleri içerir: *Serpent* (şeytan) ırkının başlangıcı, Alpler'deki mağaralarda yaşayanların anısına yapılan büyü törenleri, "The Shaver" gizemi ve Deros, Malta'daki Hal Safolini Yeraltı kentleri, cüceler ve 7 metrelik devler, Pan Krallığı denilen, Faunus ve Satirlerin hüküm sürdüğü, dünyanın içindeki şuur plânları, dünyanın iç kısımlarında yapılan bir gezinti ve son olarak bir Yeryüzü Tanrısından bir mesaj.

AY'DAKİ UÇAN DAİRELER

Riley bu bölüme Ay'da yaşayanlar olduğu ve buranın uçan dairelerin üssü olduğu savıyla başlar. Bu gerçek, Ay'da yürütülen 200 yıllık gözlemlerin analizleriyle desteklenir. Şekiller Ay'da yaşayan toplulukların varlığını gösteren Ay kraterleri ile Ay'a inmiş uzay gemilerinin hareketlerini içermektedir. Ay'a gitme yarışı, uçan dairelerin yapamadığı bir şeyi; insanoğlunun şurunun genişlemesini sağlayacaktır. Biz bu değişimin şimdi tam ortasındayız ve Riley bize anlayışımızda meydana gelen radikal değişiklikten kimlerin en fazla zarar veya yarar göreceğinin

ipuçlarını vermektedir. Son bölümü Eterik Dünyalar (uzayın daha yukarı bölümleri), Ay'ın gizli ya da gizemli yönünün ve Ay'ın insanların seks yaşamını nasıl kontrol ettiği hakkındadır. Ay meleği, Cebrail, aynı zamanda Düş Tanrısı'dır. Yüksek irtifalarda astronotların şuurlarında niçin kopukluklar olduğuna dair ipuçları da bu bölümdedir. (BSRF sayı 2-E)

LÜSİFER-İŞİĞİ GETİREN

Şeytanı gerçekten tanıyor musunuz? İlk ne zaman ortaya çıktı? Okült hiyerarşisindeki yeri nedir? Diğer işlevleri ve sorumlulukları nedir? Aşırı sağ ve aşırı sol ile ilişkileri nedir? 2 Haziran 1963'de California'daki Harmony Grave'da yapılan bu konuşmada iyi ve kötü arasındaki sorunların pek çok yönü, okült bilimi ve Kaba-la'nın görüş açlarına göre sınıflandırılıp şekillerle açıklanmıştır. Burada düşünülecek çok şey vardır ve Batı Gizemleri Geleneği'nden çıkan felsefe Yeni Çağın doğumunun sonuçlarını daha kolay algılamamızı sağlayabilir. Bu bölümde 1. Dünya Savaşı'nda Kayzer ile şeytan arasında vahiyssel bir tarzda geçen bir diyalog da yer almaktadır. (BSRA sayı 2-G)

KOZMİK MEDYOMLUK KONUSUNDA BİR DENEME

Bu bölüm Riley'in Ağustos 1960'dan Aralık sonuna kadar geçen dört aylık deneme safhasında, Inner Circle'in üyeleriyle olan temasları hakkındadır. Yine telepatik etkileşim ile BSRA'nın yönetiminde karşılaşılan güçlükler ve değişik plânlardan gelen tebliğlerin özellikleri hakkında yararlı bir açıklama da bu bölümde yer alır. (BSRA sayı 2-H)

UZAY SEYAHATLERİ SORUNU ve OKÜLT BİLİMİ İLE NASIL ÇÖZÜMLENECEĞİ

Bu bölümde, basında da açıklandığı şekilde, Riley'in 25 Eylül 1964'de San Fransisco Gezenlerarası Kulüp'te verilmiş olan, neredeyse çözülmesi mümkün olmayan, insanoğlunu uzayın derinliklerinde canlı, akli başında ve sağlıklı yerinde olarak tutabilme konusundaki inceleme-

leri yer almaktadır. Eğer astronotlar, Kahunaların, Şamanların, Yogilerin, majik doktorların pagan geleneğinde yer alan, zihin güçlerini ve maddeyi kontrol etme konusunda büyük beceri kazanmadıkça da sorun çözülmecektir. (BSRF sayı 2-I)

SANSÜRE UĞRAMAMIŞ UÇAN DAİRE HABERLERİ

Riley bu bölümde uçan dairelerin 1954 yılında California Edwards hava üssüne yaptıkları inişlerle, bu inişlerin ardından Hava Kuvvetleri'nin başlattığı ve en geç 1970 yılına kadar bu alanda bir atılımı vadeden yer çekimini ortadan kaldırma araştırmalarını incelemektedir. Yine bu bölümde yerçekiminin teknik ve zihinsel olarak kontrolünün sağlanabildiği okült kimyası ile girdap fiziği konusuna oldukça geniş bir yer ayrılmıştır. Bu bölüm ayrıca A.Puharich'in *Beyond Telepathy* adlı kitabının psi plâzması hakkındaki meşhur 11. bölümünün bir tekrarını da içermektedir. Eski ve yeni UFO görüntüleri analiz edilip açıklanmaktadır. Inner Circle tarikatının bir üyesi olan Lao Tse bize UFO'ların niçin burada olduklarını anlatırken M.K.Jessup da 1959 yılında ölümünden sonra Venüs'e yaptığı seyahatinden ve barış için yaptığı şu andaki çalışmalarından bahsetmektedir. (BSRF sayı 2-J)

GÜNEŞ ÖTESİNDEN GELEN UZAY ARAÇLARI

Bay Crabb Ekim 1966'da Berkeley'deki kuzey California uzay araçları 10. toplantısı için hazırladığı, uzay ziyaretçilerinin sürekli mevcudiyetleri hakkındaki geniş çaplı incelemelerine devam ederken, uçan dairelerin Balık Çağı uygarlığının son günleriyle ilgili kayıtları gözden geçirmek amacıyla burada bulunduğunu açıklamıştı. Öyleyse uçan daireler şimdi de yeni Kova Çağı uygarlığının doğumunu izlemek için mi buradadırlar? Bu bölüm 1966'dan 2000 yılının sonuna kadar olan kritik dönemle ilgili kehanetlerin bir incelenmesini içerir. Ayrıca Üstat'ların Gelişi, Alice Bailey'nin *Treatise on Cosmic Fire* adlı kitabından süper güneş sistemimizin merkezî güneşi Sirius'a seyahat ile Dino Kraspedon'a 1952'de bildirildiği üzere güneş sistemimi-

ze yeni bir güneşin gelişi ile ilgili inceleme de bu bölümde yer almaktadır. (BSRF sayı 2-K)

FİLİPİNLER'DE RUHLARIN GERÇEKLEŞTİRDİĞİ AMELİYATLAR İLE HAWAİ'DE GERÇEKLEŞTİRİLEN PAGAN TEDAVİLERİ

Yüzlerce insan, ruhların gerçekleştirdiği ameliyatlardan olmak için Filipinler'e gitmiş ve dönüşlerinde medyom Terte ve Agpaoa aracılığıyla ruhsal doktorların gerçekleştirdiği ameliyatları destekleyen renkli filmler getirmişlerdir. BSR'nin elemanlarından Dr. Nelson Decker Tony Agpaoa'nın eğitiminden geçmiş ve *Healing Power* (Şifa Gücü) sınırlarına ermiştir. Böylesine belirsiz olayı mantıksal yolla, ancak bir okültist analiz edebilir ve bunu gerçekleştiren görünmez güçlerle ilgili bir açıklayıcı bilgiyi de o verebilir. Bu bölüm Dr. Becker'in Manila'daki deneyimleriyle Dr. Crabb'ın Hawaii'deki Bible Kahuna büyücülerini ile yaptığı temasları içerir.

Bu bölüm ayrıca yurt dışına gidecek madde olanağı olmayanlara, BSR'nin bazı elemanlarının aktif araştırma programı çerçevesinde kendilerini tedavi etmede kullandıkları ve BSR fonuna ait olan test cihazlarını detaylarıyla veren açıklamaları da içermektedir. (BSRF sayı 2-L)

KOVA ÇAĞININ ÜÇ BÜYÜK BÜYÜCÜSÜ

Dr. Crabb, ruhların gerçekleştirdiği ameliyatlar üzerine olan konuşmalarından bu ikincisinde, 1938 yılında ölen Dr. Wm. Lang'in dikkate değer çalışmalarını ele alıyor. Bu yetenekli doktor çalışmalarını, şimdi Londra'nın kuzeyindeki Ayles kliniğinde medyom George Chapman aracılığıyla sürdürmektedir. Dr. Lang burada bir ruh doktorun nasıl çalıştığını açıklamaktadır. İkinci bölümde ise Dr. Pancoast ve Dr. White tarafından geliştirilen Yeni Çağ Renkle Tedavi yöntemini Dr. Crabb analiz etmekte ve renkle tedavi yönteminin dayandığı Kabalistik prensiplerin (denge ve ritim) ne olduğunu açıklamaktadır. Kitapta doktorların resimleriyle Dr. White'in 1920'lerde kullandığı ve kullanılmasını önerdiği basit iki ritimli renkli projektörün ya-

pımı ile ilgili teknik çizimler de yer almaktadır. (BSRF sayı 2-M)

UÇAN DAİRELERİ KİM UÇURMAKTADIR?

Üstün yaratıklar mı? Robotlar mı? Huma-noidler mi? Yoksa her üçü de mi? Bu şaşırtıcı UFO'ları kullanan varlıkların yaşam şekillerini bugün artık uçan daireleri şüphe ile karşılayan araştırmacılar bile yakından incelemek gerektiğini duyuyorlar. Ziyaretçilerin ya da istilâcılarının amaçlarını ve kimliklerini tespit etmek için ipuçlarını ele geçirmek amacıyla UFO'larla bağlantı sağlayanların anlattıklarını tekrar okuyorlar. Buldukları yanıtlar 1947 yılından bu yana ne olmuşa yine aynı olmaktadır. Dış uzaydan ve iç uzaydan hem iyi hem de kötü yaratıklar gelmektedir. BSRF'nin çok sayıdaki dosyasında yer alan UFO'larla ilgili 25 yıllık bilgi birikiminden yararlanarak Bay Crabb en az üç değişik ziyaretçi tipinin var oluşu ile ilgili kesin kanıtları sıraya koymuştur. Robotlar Tin-Can ve Jelly-Bag, Siyahlılar içindeki üç kişi, Venüs Etheria'dan gelen Muhafız Viknor'lar ve Ashtar Command ile temasa geçmiş olanların denedi ağızlarından anlattıkları ile uzayda bağlantının nasıl sağlanacağı hakkındaki kurallar da bu bölümde bulunmaktadır. (BSRA sayı 2-N)

AY'DA BULUŞMA

Riley 1969 yılında çeşitli kaynaklardan yararlanmak ve kendi yorumunu katmak suretiyle UFO resimleri geliştirmişti. Bu bölüm, Kasım 1968 ve Nisan 1969'da San Fransisco Gezegenlerarası Kulüp'te, uçandırelerle ilgili verilen iki konferansı da birlikte içermektedir. Bu bölüm ayrıca 1968'de Madrid'de görülenleri, Kara Adamlarını, bir Amerikan uçan dairesini, Oklahoma'daki yanma olayını, Deroları ve düşünceleri kontrol cihazlarını, Dünya ve Ay'daki yeraltı dünyasını, Ashtar'ın Armageddon hakkındaki görüşünü, 1968 yılında Rusların Ay'da bulunup bulunmadığını, 1938 yılında Ay'dan gelen radyo sinyallerini, 1959 yılında Ay'daki Marslıların kalesini (Mars Stronghold) ve onunla sağlanmaya çalışılan temasları ve Ashtar'ın Creed of The Unorganized'ını da içerir. (BSRA sayı 2-0)

(Devam Edecek)

Değişimi Yaşamak Sevgiyle Mümkündür

Elvan ÖGÜT

BİZ 20. yüzyıl insanları sevginin gerçek anlamını tam olarak bilemiyoruz. Sevgiyi yaşadığımızı, sevdiğimizi ve sevildiğimizi zannediyoruz. Fakat gerçek anlamda, saf hâliyle sevgiyi daha hiç yaşamadık. Sevgi, bizim zannettiğimiz gibi bir duygu hâli değildir. Bizler sevginin duygusal görünümünü yaşamaktayız. Fakat tüm evreni, içinde bulunan varlıkları içten ve dıştan sarmakta olan Sevgi Enerjisi, duyu ve duygularla sınırlı değildir.

Bizim bildiğimiz ve yaşamakta olduğumuz sevgi, içgüdüsel ve duygusal düzeydedir. Fakat sevginin mantal-zihinsel yani çok daha yüksek bir seviyede yaşanması da söz konusudur. Bu şekilde henüz dünyada bir realite hâlinde yaşamamaktadır.

Peki, neden bizler sevgi enerjisini bu yüksek hâliyle tezahür ettiremiyoruz? Neden gerçekten sevemiyoruz? Öncelikle, sevemediğimizin ön kabulünün bizlerde olması gerekir ki gerçek anlamda sevgiyi yaşamaya doğru bir yenileşme hareketi gösterebileyim. Samimi olarak sevemediğimizi kendimize itiraf edebilmeliyiz.

Ben bütün insanları severim, demekle sevgi yaşanmıyor. Sözle ifade etmek en kolay, fakat iş tatbikata gelince, işte o zaman insan açık veriyor. Çünkü en ufak bir olayda egoizmamız devreye giriyor ve bizim sevgi enerjisine karşı dirençlerimiz ortaya çıkmaya başlıyor. Çünkü sevmek demek karşılıksız olarak vermek, hizmet etmek, kendi çıkarlarımızın değil, karşıımızdaki varlıkların çıkarlarının ön plânda yer

alması demektir. Sevmek demek, vicdanlı yaşayış demektir. Hayatlarımızı gözden geçirdiğimiz zaman ise, en fazla sevgi duyduğumuz kişiye bile, egomuz dokunacak bir söz ve harekette bulunduğu zaman nefret duyabildiğimizi görüyoruz. Yani şu anki zaman ve mekânda bizim sevgimiz, bir anda nefrete dönüşebiliyor. Fakat şunu bilmeliyiz ki, gerçek sevgi asla negatife dönüşmez. Tutarlıdır, samimidir, hoşgörülüdür, karşılık beklemez, vericidir.

Fakat insan, kendinde bunları keşfettikten sonra ve bunları fark ettikten sonra samimî bir kendini tanıma ve hatırlama çalışması yaparak, karşılıksız sevgiye giden yolda doğru adımlarla ilerleyebilir.

Şu an içinde bulunduğumuz zaman ve mekân, yani dejenerasyon çağı, sevginin saf hâliyle yaşanabileceği bir durumda değildir. Fakat bir değişim dönemi içinde olduğumuz ve dünyanın, içinde bulunan tüm varlıklarıyla beraber bir değişimi yaşaması söz konusu olduğu için, kendimizi gerçek sevginin yaşanacağı Yeni Çağ'a şimdiden hazırlamamız gerekmektedir. Bu nedenle de kendi değişimimiz için yapacağımız her çalışma, insanlık adına çok büyük bir değer taşımaktadır.

Çünkü fertlerin değişimi demek, bütünün değişimi demektir.

Demek ki, kendimize anahtar edineceğimiz husus, bütünün bir parçası olduğumuzu anlamaya ve idrak etmeye çalışarak hareket etmektir. İnsan egosunu ve duygularını kontrol altına almaya başladığı oranda değişime yaklaşıacaktır.

O hâlde bizi yönlendirmesi gereken duyu ve duygularımız olmamalı, bize en karanlık zamanda bile ışık tutan vicdanımız olmalıdır. ■

Eprövlere kaçınmak ve çaba göstermek için hayatı sevmek gerekir.

RUH ve BEDEN İLiŞKiSi

Fulya AYKAÇ

RUHSAL yasalara göre kendimizin dışındaki diğer varlıklarla iletişim, ruhun öz bilgisini kullanılır hâle getirir.

Ruhun gerçek hazinesi, kendinde saklı bulunan bilgiyi yaşanır ve kullanılır hâle getirince ortaya çıkar.

Hepimiz özümüzde var olan bu bilgiyi kolayabilmek için buradayız ve ruhsal güce aracılık etmek için bedenleniyoruz. Bedenlenme-deki amacımız, ruhun özünde saklı bulunan bilgiyi kullanılır hâle getirmekten ibaret.

Hepimizde Bütünsel olana ait kudret saklı olarak vardır. Ve beden aracılığıyla yaptığımız deneylerle evrene katkıda bulunuruz. Her varlık bu kudretin mahiyeti hakkında kendi anlayışına göre bilgi sahibi olur.

RUH NEDİR? RUHUN TANIMI YAPILABİLİR Mİ?

Ruhun tam bir tanımını yapmak mümkün değil. Ruh sonsuzdur. Tüm kelimeler sonlu oldukları için en iyi şekilde bir araya getirilseler bile yaradılıştan var olan kudreti tanımlamak için yine de yetersiz kalırlar.

Ruh sayısız tezahürlerdeki hayatların, o olmaksızın fonksiyon göremeyeceği sınırsız evrenin sebebi olan kudrettir. Tüm yaşamların özünü oluşturan Tanrı gücüdür.

Ruh, irade ve iktidarı sayesinde uyum sağlayabildiği âlemlerde bedenlenen, bu suretle görgü ve

tecrübesini artıran bir cevherdir.

Yeryüzü fiziksel bir sistem olduğu için, ruh adı verilen tanrısal enerjinin milyarlarca varlığa iletilmesi ancak beden aracılığıyla gerçekleşir.

BEDENLENMEDEKİ AMAÇ

Ruh ve beden ilişkisinin asıl amacı fizik ötesine taşar ve bireyi ruhun bilgisine uyandırmayı amaçlar. Yani maddî ortamlarda yaşayan varlık, madde dünyası içindeyken de ruhsal dünyayı tanımalı ve onun icaplarını belli bir denge içinde yerine getirmeli.

Bedenlenmenin amacı kişiyi kendisi hakkında şuurlandırmaktır.

*Varlık için ölmek veya doğmak
değişik iki boyut arasında bir geçişten ibarettir.*

İLÂHÎ TOHUM

Varlık ruhsal yapısının şuuruna vardktan sonra doğal mirasının bir parçası olarak içinde saklı olan ilâhî tohum açılmaya başlar. Ve o'andan itibaren kişi tüm evreni kaplayan sonsuz yaratıcı gücün ortaya çıkmasındaki rolünü şuur- lu olarak yerine getirir.

Kendini bizim aracılığımızla ifade eden kudret, tüm evreni meydana getirmiş olan kudretin bir bölümüdür.

Bu kudret tüm gezegen ve yıldızları donatan kudrettir. Okyanuslara gelgit enerjisini o verir. Milyonlarca çiçeğe renk ve kokusunu veren, yıldızlara güneşlere enerji sağlayan kudrettir.

Bu kudret doğumsuz ve ölümsüzdür. Daima vardır ve her şey onun bir parçasıdır. Evrensel kudret, var olan ya da var olmayan şeyler kategorisine sokulacak bir kavram değildir. Ölçülemez. Bir isimle, şekille veya entelektüel varsayım- la sınırlı hâle getirilemez. Evrensel kudreti şekli hâle getirmeye çabalamak boşnadır.

Bizler ruhu tam olarak bilemeyiz ve tanımlayamayız. Çünkü insan akli sonsuzluk ifade eden ruhun niteliklerini kavrayamaz. Onu ancak bazı modellerle anlamaya çalışabilir, tezahürlerini algılayabilir. Aynen elektrik örneğinde olduğu gibi. Elektrikğin aslını tam olarak bildiğimizi kim söyleyebilir ki? Ama ısı, ışık şeklindeki tezahürlerini biliyoruz.

Ruhun da ne olduğunu tam olarak bilme- miz mümkün değil, ama tezahürleri gözlem ve deney yoluyla saptanabiliyor.

DeneySEL ruh bilimindeki gözlemlerin artmasıyla birlikte 20. yy.ın başından beri ruh bilimi felsefe ve dinlerin zorunlu konusu olmaktan çıkmıştır.

Metapsişik deney ve araştırmalar, spiritik çalışmalar, en emin ve en yetkili bilgi ve tanımları sağlayan bilim dalları olarak, ruhun bilimi- ne ilişkin anlayış ve kavramları geliştirmektedir.

İNSAN, RUH ve MADDEDEN OLUŞMUŞ ÜÇÜNCÜ BİR VARLIKTIR

Ruh ve beden ilişkisini daha iyi anlatabilmek için önce insanı tanımlamakla işe başlayalım.

İnsan dediğimiz varlığın aslı nedir?
İnsan sadece bedenden mi ibarettir?
Yoksa doğrudan doğruya ruhun yansıması mıdır?

Beden ölümle çürümeye başlayınca o insandan geriye kalan sadece bir avuç toprak mıdır?

İnsan ne salt bedenden oluşmuştur, ne de ruhtan. İnsan ruh ve bedenden oluşmuş üçüncü bir varlıktır. Tıpkı sodyum ile klorün birleşip sodyum klorür, yani tuz olması gibi bir bileşkedir.

İnsanın bir bedeni vardır, bir de ruhu vardır diye kesin bir ayırım yapılamaz. Beden ruhun uzantısıdır. Bedeni şekillendiren ruhtur. Spatyomdaki imajinasyonunu anne karnındaki cenine yansıtarak onu şekillendirir. Aslımız ruhtur. Beden ruhun amacına hizmet eden çok kıymetli bir araçtır.

RUH BEDENİN İÇİNDE MİDİR?

Sonsuzluğu içinde barındıran o müt-hiş ilâhî kudret maddi vasata direkt yansıyamaz. Ruh ve madde ilişkisinde, ruh, beden içinde bir mekâna sahip değildir. Yani bedeninin içine şişeye doldurulmuş su gibi bir ruh varlığı kapatılmış değildir. Beden içinde ruh aramak yanlış- tır. Bu nedenle, "Neşterimin ucuna ruh diye bir şey dokunmadı." diyen bilim adamı fark etmeden bir gerçeği ifade etmiştir.

Ruh ne bedeninin içindedir ne de tam manasıyla dışında. O bedeni etkisi altında tutarak onu canlı kılar. Örneğin, siz Ay'da araştırmalar yapmak isteyen bir bilim adamısınız. Önünüzde harika bir ekran var. Ay'a bir robot yolladınız. Onun aracılığıyla çok değerli araştırmalar yapıyor ve onu her an izliyorsunuz. Ama siz o robot değilsiniz. O sizin sadece bir aracınız. Ve bağlantıyı kestiğiniz anda hareketsiz kalmaya mahkûm. Onun hareketliliği ve araştırma yapabilme kabiliyeti sizden kaynaklanıyor.

İşte ruh ve beden ilişkisini de buna benzetmek mümkün. Ruh maddesel enerjiyi yönlendirir ve idare eder.

RUH NEDEN MADDEYE BAĞLANIR?

Ruh etki eden, madde etkilenendir. Mad-

deden kendi kendine maksatlı hareketler yapması beklenemez. Maddesel evrenler ruhun yaratıcı gücü ve kontrolü altında varlıklarını sürdürürler. Ruh öz itibarıyla, yaradılışından ötürü bu güce sahiptir ve maddeye onu harekete geçirecek, geliştirecek gücü sağlar.

Ruhun önündeki en temel bilgi, kozmik yasa ve ilkeleri doğru uygulama bilgisidir. Ve tanrısal ilkeleri kâinata yayma vazifesini yüklenmiştir. Böylece hem maddeyi geliştirir, hem de kendi deney ve gözlemlerini geliştirir.

PERİSPRİ – ASTRAL BEDEN NEDİR?

Ruh özündeki sonsuzluk ve ilâhî kudret nedeniyle doğrudan doğruya maddeyle temas edemez. Zaten madde de ruhun enerjisini doğrudan taşıyamaz. Arada başka maddî araçlar, bedenler vardır. Bu ara vasıtalara, ara bedenlere ruhçulukta **perisprî** adı verilir.

Doğu öğretilerinde bu bedenlere astral, mantal, kozal gibi çeşitli adlar takılmıştır.

Perisprital beden, astral beden ya da diğer adıyla süptil beden, asla ruhun kendisi değildir. Sadece daha ince titreşimli bir maddeden oluşmuş bir bedendir.

Ruhçulukta, maddenin değişik vibrasyonel katmanlarından oluşturulan bu bedenlere astral bedenler ya da perisprital yapılar adı verilir.

Bir örnek verelim: Kor ateşi, maşa olmadan elle tutamayız ya da elimize kalem almadan yazı yazamayız.

Ruhun da maddesel bedenlerle irtibat kurulabilmesi için fevkalâde ince bir maddeden meydana gelmiş ara bedenlere gerek vardır. Bu perisprital bedenlere ruhun mantosu adı da verilir.

G insan çeşitli enerji bedenlerden meydana gelmiş bir bütündür. Ruhtan maddî ortama doğru, bir titreşimler skalası gibi renk tayfinin en koyusundan en açığa uzağı gibi bir akış vardır.

Bir örnek verelim: Barajdan gelen elektrik evlerimizin içine direkt olarak verilebilir mi? Ana kaynaktan 30 bin volt olarak çıkan elektrik çeşitli trafolardan ve santrallerden geçe geçe 220 volta iniyor ve onu ancak bu indirgenmiş

hâliyle kullanabiliyoruz.

Mutlaka bizi sarıp sarmalayan bir enerji bedenimiz vardır. Bu enerji bedeni ışıklı bir koza benzetmek mümkün. Sanki ışıklı bir koza içindeyiz ve çevreye ışık saçırız.

Enerji bedenimiz çevreye sürekli ışınım yayar. Kirlian fotoğrafçılığı da "aura" adı da verilen bu ışık bedeninin resmini çeker. Astral bedeninin yaydığı bu ışınım maddeden kaynaklanmaz. Buna ruhsal ışınım veya biyomanyetik ışınım da denir. Örneğin, halk arasında hayalet görmek olarak tanımlanan fantom görmek, ruhu görmek değil, bu süptil enerji bedenlerini görmektir.

RUH GÖRÜNÜR MÜ?

Ruh görünmez. Bedensiz bir varlık medyumsal özellikleri olan bir kimseden çıkan ektooplâzmik maddeyi şekillendirir. İşte bazen rastlanan ruh fotoğraflarında çıkan görüntü böyle bir ruhsal yansımadır.

Ektoplâzma, fizik medyomdan çıkan macunumsu veya buharımsı bir ince titreşimli maddeler topluluğudur. Ektoplâzma bazen medyomla arasındaki ilişki hiç gözükmeden de tezahür eder.

Daha açıkçası ektoplâzma medyom aracılığıyla astral maddenin veya esirî maddenin üç boyutlu sistem içinde oluşumundan ibarettir. Bütün hayalet olayları ve fantomik görüntüler böyle meydana gelir.

Demek ki, gördüğümüz fantom ruh varlığının kendisi değildir. O çevrede bulunan medyumsal özellikli bir şahsın yardımıyla astral maddenin bir görüntü şeklinde oluşmasıdır.

Tekinsiz evler, perili evler ve mezarlıklarda görülen fantomlar genellikle otomatik tarzda oluşurlar ve yarı ektooplâzmik tezahürlerdir. Uzakta ve yakındaki astral veya ektooplâzmik cevherlerden yararlanarak ortaya çıkarlar.

RUH VARLIĞININ BEDENLE İLİŞİĞİNİ KESMESİ

Fizik beden öldüğünde ruh varlığı bedenle ilişkisini kesmiş demektir ve varlığı astral beden ya da perisprital bedenle varlığını sürdürür.

Ruh-beden ilişkisinin bu kesilme şekline ➤

tıpkı elektrik düğmesinin kapanması gibi diyebiliriz. Elektrik düğmesini çevirdiğinizde ortalık bir anda kararır. İşte bunun gibi ruh, beden üzerindeki konsantrasyonundan vazgeçtiğinde beden atıl kalır ve çürümeye mahkûm olur.

Ruh beden ilişkisi sürdüğü sürece o beden canlı hâdedir.

Ölüm olayıyla ruhsal varlık şuur projeksiyonunu başka bir ortama ve o ortamın özelliklerine uygun bir bedene kaydirmiş demektir.

Bilindiği gibi bir ömür boyu süren canlılık hâli içinde ruh-beden ilişkisi; uykuda, bazı rahatsızlıklarda, baygınlık hâllerinde, trans durumunda gevşer ve ölümlerle tamamen ortadan kalkar.

ÖLMEK BOYUT DEĞİŞTİRMEKTİR

Ölümün bir son olmadığı anlamalıyız. Bir varlık için ölüm bir realitenin bitimi, diğer realitenin başlangıcıdır. Çünkü varlık için ölmek veya doğmak değişik iki boyut arasında bir geçişten ibarettir. Ne ölüm ne de doğum sanıldığı kadar büyük bir olay değildir. Çünkü bir boyut sistemi içinde yatay şekilde hareket edildiği sürece daima birbirine sebep ve sonuç bağlarıyla bağlı olan olaylarla karşılaşırız. Fakat dikey şekilde hareket etmeye başladığımız zaman, bulunduğumuz realitenin başka bir plân altında hareket ettiğini görmemiz mümkündür.

Bu düşünce bize ölüm ötesi hakkında bir fikir vermektedir. Kendimizi bir kâğıdın yüzeyi-

ne yapışık olarak düşünelim. Kâğıdın üstündeki yazılar da varlık olsun. Bu durumda sadece iki boyut söz konusudur. Üçüncü bir boyuta geçebilmek için kâğıdın kalınlığının olması gerekir. Ve biz üçüncü boyuta geçtiğimiz zaman iki boyutlu sistemin bütün yasalarının dışına çıkmış oluruz. Aynı şekilde üç boyut içinde yaşayan bizler, dördüncü boyuta geçtiğimiz zaman dördüncü boyutun yasalarına bağlanır, üçüncü boyutun bütün yasalarının dışına çıkmış oluruz.

Elbette ölümden sonra varlığımızı sürdüreceğiz. Fakat bu bedenli bir var olma hâli değildir. Çünkü bedenimizi hiçbir yere götürmüyoruz. Beden bir süre sonra bırakılması gereken, bizim yeryüzü görgü ve tecrübelerimizi sağlayan, oldukça elverişli bir vasıttan başka bir şey değildir. Varlık, bedenini terk ettikten sonra varlığın var olma hâli, şuurlu istekleri, şuurlu etkileme gücü ve şuurlu davranışları devam eder.

Aslında ölüm diye bir şey yoktur. Doğuşlar vardır. İnsan sürekli olarak yeniden doğar. Hem ölüncü öteâleme doğar, hem de bu hayatta içinde realite değişimleri ile yeniden doğar.

Demek ki, bilgili bir insan için ölüm değil sürekli doğuşlar vardır, sürekli yenilenmeler vardır. Bir atom bile kendi içinde yasaları uygulayarak belli bir düzen içinde sürekli bir hareket, başka bir atomdan çözülme, başka bir atomla birleşme ve yeniden doğuş içindedir.

Öldükten sonra spatyom adı verilen ince titreşimli duyular dışı bir âleme geçilir. Öteâlem tahayyül, yani imajinasyon yoluyla geçilebilen bir âlemdir. Duyular âlemimiz sınırlıdır ama duyular dışı âlemin sınırı yoktur. ■

BİLGİ ÇAĞININ RADYOSU

Lütfen Sorularınız ve Düşüncelerinizle Yayınlarımıza Siz de Katılın.

META FM
105.6

YENİ ÇAĞ'IN FREKANSINDA BULUŞALIM.

DİNLEYİNİZ • DİNLETİNİZ

İNSAN DOĞASININ ÜZERİNE DÜŞEN YENİ IŞIK

Sarah Belle DOUGHERTY

İNSANLAR olarak, biz kimiz? Batı dinlerinin ve bilimsel kalıplarının ortaya koyduğu birbirleriyle uyumsuz tanımlar, karamsar bir tablo çiziyor: Anlaşılmaz bir Tanrı'nın günahkâr yaratıkları ya da rastgele fiziksel süreçlerle gelişmiş, tamamen maddeden oluşan hayvanlar. Modern psikoloji bu temel üzerine kurulmuştu ve ancak son zamanlarda bazı psikologlar, insanın fiziksel, psikolojik ve ruhsal varlıklar olarak daha kapsamlı ve olumlu bir görüntü çizdiğinin doğruluğunu ortaya koydular. Aynı süreç içerisinde, Batı'daki bilim ile din ve fiziksel ile ruhsallık arasındaki yapay ayrılık da, bilim adamlarının, insanın durumu ve evrendeki yerimize ait bir anlayış için, dünyadaki geleneklere artan bir biçimde yönelmeleri nedeniyle iyileşmeye yüz tutmaktadır.

Batılı bilim adamları, dinsel kontrol ve baskılardan kurtulmak için, sonunda, metafizik ve fiziksel olmayan olayları maddesel dünyaya ait yaptıkları açıklamalardan ayrı tutmuşlardır. 20. yüzyılın ilk yarısının psikolojisi, bilimsel bir disiplin olarak, 19. yüzyılın gerçek kabul edilmiş materyalist teorilerini benimsemiştir. Bu tutumlardan biri, tamamıyla nörolojik refleks, etki ve tepkiyle ilgilenip davranışı önceden kestirmeye, kontrol ve yönlendir-

dirmeye çalışan, davranışçılıktır. **Davranışçılığın teorileri hemen hemen bütünüyle hayvanlarla yapılan deneyler üzerine kurulmuştur ve insanın iç gözlemsel etkinliklerini konu dışı göyerek bir kenara bırakmıştır.**

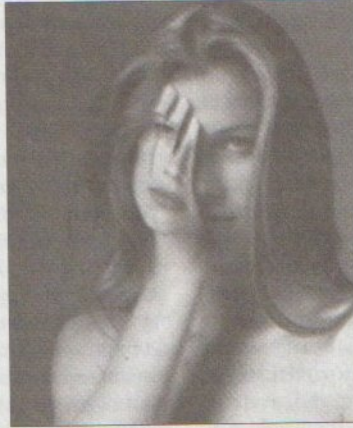
Günümüze kadar yaygın kültür içerisinde yer almış olan en önemli psikolojik ekol, Sigmund Freud'un kurduğu klâsik psikoanalizdir. Freud düşüncelerini, materyalist fiziksel ve tıbbî bilimler üzerinde modelleştirmiş ve doğuştan gelen geri dürtülerin insan psişesinin temelini oluşturduğu teoristinden yola çıkarak ortaya, deterministik, indirgeyici ve mekanik bir insan doğası görünümü atmıştı. En güçlü dürtü cinselliği ve onu saldırganlık ve ölüm dürtüsü izlemekteydi.

Freud, insan psişesinin bireysel bilinçaltı ve id'den (temel içgüdüler) oluştuğunu, ego ve süperegonun buradan çıktığını ve hepsinin altta yatan dürtüler tarafından yönlendirildiğini ve bütün yüksek insan davranışlarının ya kazanıldığını ya da empoze edildiğini, hiçbirinin doğal olmadığını da eklemiştir.

Her ne kadar pek çok teorisi onarılmış, yerini baş-

kaları almış ya da güven yitirmiş olsa da davranışçılık ve psikoanaliz hâlâ etkililiğini sürdürmektedir. Bununla birlikte, **her ikisi de insan bilincinin yapay düzeylerini, tüm insan doğası için genelleme yapma hatasına düşmektedirler.**

Bu türden düşünce okullarını reddeden

Kişilik ötesi psikolojik, insan şuurunun, ruhsal ve kozmik yanlarını ve şuurunu evrimleştirilme birikimine sahip olduğunu kabul etmektedir.

Abraham Maslow 1960'lı yılların başlarında insanlı psikolojinin öncülüğünü yapmıştır. Bu hareket, teorilerin temelde hayvanlarla yapılan çalışmalar, nevroitik ya da psikotik hastalardan elde edilen bulguların üzerine kurulmasının yanlışlığını gözler önüne sermiştir, çünkü bu çalışmalar, bizim eşsiz yüksek isteklerimizi ve soyul yeteneklerimizi görmemezlikten gelmektedirler. Maslow bunun yerine, insanların, doğuştan hiyerarşik yüksek değerlere, ihtiyaçlara ve gelişme peşinde koşma eğilimine sahip olduğuna inanarak, sağlıklı ve kendilerini gerçekleştirmiş insanlar üzerinde odaklanmıştır. Maslow ayrıca mistik ya da "doruk" deneyimlerin, patolojik olmaktan çok normal ötesi olduğunu öne sürmüş ve kişisel özgürlüğü, bireylerin kendi yaşamlarını önceden kestirme ve kontrol altında tutma yeteneğini, aklın ve beden birliğini ve kişiler arası ilişkilerin önemini vurgulamıştır.

1976 yılında Maslow, kişilik ötesi psikolojinin prensiplerini, ruhsal deneyimlerin, yüksek insan ihtiyaçlarının ve özelliklerinin ne temel içgüdülere indirgenebileceği ne de türetililebileceği temelinden yola çıkıp formüleştirecek daha da ileri gitmiştir. **Kişilik ötesi psikoloji, insan şuurunun, ruhsal ve kozmik yanlarını ve şuur evrimleştirilebilir birikimine sahip olduğunu kabul etmektedir.** Kişilik ötesi psikoloji, bilincin, bilinçsiz, gizemli, mistik ve mantık dışı öğelerinin önemini vurgulayan ve bütün insanların giriş hakkına sahip olduğu birikimsel bir bilinçsizliğine var olduğunu öne süren Carl Jung'un düşünceleri üzerinde yükselmiştir. Geniş bir alana yayılmış bir düşünce ekolü olan kişilik ötesi psikoloji, fizyolojik, biyografik ve bireysel ötesi deneyim alanlarını tanımakta ve şamanistik olguların bilincin değişim gösteren durumlarının, mitler ve ilk örneklerin yanı sıra kozmik, ruhsal, geçmiş hayat ve doğumdan önceki hayat deneyimlerini de değerlendirmeye katmaktadır.

Ruhsal boyutun psikolojiye geri dönüşü, insan gelişiminin oluşumunu hangi gözle gördüğümüzü etkilemesinin yanı sıra "zihinsel hastalık"ların semptomlarının incelenmesini ve tedavisini de etkilemektedir:

Ana sorun egonun korunması ya da oluşturulması değildir...; egonun deneysel olarak aşkınlaşacağı destek verici bir çerçevenin yaratılmasıdır. Egonun ölümü ve bunun sonucunda ortaya çıkan birleştirici deneyimler... böylece yeni gücün ve kişisel kimliğin kaynağı olurlar. ()*

(*) Stanislaw Grof, *Beyond the Brain*, s.160.

Ego'yu aşmanın değeri, böyle bir istek için gereken yetkin rehberliğin ve bilginin Tanrı bağı gibi görüldüğü Doğu'da, yaygın bir biçimde kabul görmektedir: Bilincin tanımadığı durumlarını, yalnız başına deneyimlemeye hazırlıksız olarak koşturan birini gerçek tehlikeler beklemektedir. Bütün benliğimizle yüz yüze gelmek demek, hiç de soyut olmayan ve etken varlıklar olan, negatif benmerkezcil, kontrolsüz düşünce ve duygularımızla karşı karşıya kalmak demektir. Fiziksel bedenimizin ve sıradan bilincimizin göreceli güvencesinden ayrıldığımızda, göksel ve kozal (nedensel) alanların varlıklarıyla karşılaşırız. Eğer kendiliğinden oluşan bu enerjilerin ne olduklarını fark edemezsek ve onları üreten ve besleyen görüş açılarımızı düşünümü uğratmamışsak, o zaman kolayca onların kurbanı olabiliriz ve aşırı durumlarda da astral olarak ele geçirilmeyle, delilikle, hastalıkla hatta ölümlerle yüz yüze gelebiliriz. Süreç içerisinde zihinsel dengesini geçici olarak yitiren birisi tarafından verilen aşağıdaki orijinal döküm bu durumu bütün canlılığıyla tanımlamaktadır:

te dünyaya girmeye çalışırken, kendi güçsüzlüklerimin ve hatalarımın cisimlenmiş hâli olan oranın koruyucularıyla karşılaştım. İlk önce bu şeytanların, bu bölgelere hazırlıksız olarak girdiğim ve yolunu kaybettiğim için, benimle bir top gibi oynatabilecek, öte dünyanın düşük düzeyli sakinleri olduğunu sandım. Daha sonra onların bağımsız boşlukta yanı başımda var olan ve duygularımınla beslenip büyüyen, zihnimin (tutkularımın) ayrılmış parçaları olduklarını düşündüm. Herkesin de bunlara sahip olduğuna ama onları algılayamadıklarına inanıyordum; bunun için kişisel var olmanın başarılı koruyucusu olan aldatma duygusuna teşekkür etmek gerek. Kişisel var olmanın, belleğin insan ürünü bir yapılanması, düşünceler kompleksi olduğunu düşündüm, yani dıştan bakılması hoş ama içinde hiçbir şeyin gerçek olmadığı bir taş bebek.

Benim olayımda kişisel ben, bilincimin donukluğu nedeniyle gözenekle doluydu. Kendimi, kişisel benliğimin aracılığıyla, yaşamın daha yüksek kaynaklarının yakınlarına getirmek istedim. Kendimi buna, içimde daha yüksek ve kişisiz bir beni uyandırarak uzun süreden beri hazırlamalıydım; çünkü "nektar" ölümlü dudaklar için değildi. Kişisel ben, hayvancı in-

san benliği üzerinde yıkıcı etkiler yapıp onu parçalara ayırıyordu. Bunlar yavaş yavaş birbirlerinden ayrıldılar; taş bebek gerçekten kırılmış ve beden zarar görmüştü. "Yaşamın kaynağına" zamansız girişebilmek için kendimi zorladım, "tanrıların" lâneti üzerime indi. Karanlık elementlerin işe el attıklarını çok geç fark ettim. Ben onları tanıdığımda onlar zaten çok fazla güce sahiptiler. Geriye dönüş yoktu. Şimdi, görmek istediğim ruhlar dünyasına sahipтім. Şeytanlar, üç başlı cehennem muhafız köpeği olarak cehennemden çıkıp gelmişlerdi, yetkisi olmayı içeriyemiyorlardı. Ölüm-kalim mücadelesine girmeye karar verdim. Bu, sonunda benim ölüme karar vermem anlamına geliyordu.

Çünkü düşmanın varlığını sağlayan her şeyi bir kenara fırlatmak zorundaydım ama bunlar aynı zamanda yaşamın da var olmasını sağlayan şeylerdi. Aklımı kaçırmadan önce ölümün içine girmek istedim ve Sfenks'in önünde dikildim: Ya sen gideceksin cehenneme, ya da ben.

Sonra aydınlanma geldi. Oruç tuttum ve böylece beni yoldan çıkarırların gerçek doğalarının içine daldım. Onlar, benim sevgili kişisel benim tahrikçileri ve aldatıcılarıydılar, tıpkı kişisel benim gibi onlar da bir hiçten başka bir şey değildiler. Daha büyük ve anlayış gücü yüksek bir ben ortaya çıktı ve daha önceki kişiliği tamamen kendi yapısıyla yalnız başına bırakabildim. Bu önceki kişiliğin, hiçbir zaman aşkın diyarlara giremeyeceğini anladım. Bunun sonucunda müthiş bir acı duydum, tıpkı yok edici bir darbe gibi, ama kurtarıldım, şeytanlar bütüştüler, kaçtılar ve yok oldular. Benim için yeni bir hayat başladı ve o andan itibaren kendimi diğer insanlardan farklı hissettim. Basmakalıp yalanlardan, yapmacıklıklardan, kendi kendini aldatmalardan, hafızadaki hayallerden oluşmuş bir ben, tıpkı diğer insanlarınkine benzeyen bir ben, içimde yeniden büyümeye başladı ama bu ben'in arkasında ve üstünde öylesine daha büyük ve anlayış yüksek bir ben yer almaktaydı ki beni bir tür sonsuzluk, değişmezlik, ölümsüzlük ve bozulmazlıkla etkileyerek, o zamandan beri benim koruyucum ve sığınağım oldu. Böylesine yüksek bir benle tanışanlar için, bunun çok yararlı olacağına ve bu hedefe daha sevgi dolu yollarla ulaşanların var olduğuna

(*) Karl Jaspers, General Psychopathology.

inaniyorum. (*)

Nedir bu "daha sevgi dolu yollar"? Tüm zamanların ve kültürlerin mistikleri, bilgeleri ve ruhsal öğretmenleri belirli bir yere kadar bu içsel girişimi başarmışlardır. Bu tür olguları ciddi bir biçimde inceleyen psikologlar, insanların olumlu bir sonuca varmalarına yardım etmek amacıyla, ayrıca terapik yollar da geliştirmektedirler. Bununla birlikte, bu çağdaş uygulamalar hâlâ deneme aşamasındadır ve bazı terapist ve psikologlar, her biri, arayış içerisinde olanları aşkınlığa hazırlayan yöntemler sunan insan mistisizminin ve ruhsal bulgularının yığınakları durumundaki dünya ruhsal geleneklerine yönelmek için içsel biliş ve yönlendirilme peşinde koşmaktadırlar.

Örneğin, Budizm, temel olarak mutlak bilinçliliğin ve gerçekliğin engelsiz algılanmasının gerçekleştirilmesine götüren uygulanabilir bir programdır ve onun derinlemesine işlenmiş psikolojisi, kendilerini "ben araştırması"na adanmış kişiler için gerçekleştirilmesi kolay büyük uygulamalara sahiptir. İnsanın ne olduğunu göz önüne alan Budizm, benlik duygumuzun, maddesel ortamlarda, gerçeğin hayatlar boyu yanlış algılanması üzerine kurulmuş bir yanılsama ya da çarpık değerlendirme olduğunu vurgulamaktadır. Her insan, çevresinde nitelik yığınları toplanmış bir merkezdir ve bu nitelikler her hayat boyunca geliştirilir, ölümler bir kenara fırlatılıp atılır ve maddesel tezahür arzusuyla dünya hayatına doğru çekilip yeniden enkarne olunca, bu "merkez"e gerisin geri dönerler.

Bu anlamda, kendimiz olarak tanımladığımız ben, düşüncelerden, duygulardan, anılardan ve bilinç alışkanlıklarından oluşmuş bir yanılsamadır. Bizim tezahürümüz, sürekli olarak eylem içinde tuttuğumuz bir bilinç-enerji akışıdır, ancak biz kendimizi göreceli olarak değişmez algılarız. Aynı şekilde, bedenimiz, her ne kadar yapı maddesi sabit bir akış içerisinde ise de, uzun süreli dönemler içerisinde değişmez gibi görünmektedir. G. De. Pruckerin de belirttiği gibi:

Hayattan hayata geçip kendisine yabancı olan insan bedenlerine sanki dalarcasına giren ölümsüz ve sonsuz bir ruh yoktur. Bu düşünce hayal gücünün bir fantezisidir. Ancak kendini, bir öncekinin çoğaltılmış biçimi ve her bir enkarnasyonda karma ya da meyveden başka bir şey olmayarak ifade eden bir bilinç vardır. Bu Gautama Buda'nın öğretisinde, insanın içinde

sonsuz ve ölümsüz olarak var olan, ölümünden sonra cennette sonsuz olarak varlığını sürdüren ruhun bir yanılısına olduğunu kastettiği şeydir, çünkü insana ölümden sonra kalan tek şey karmadır. Fiziksel bir çözünme anındaki insan, kendisidir, yani karmasıdır; bu da bir önceki anda ne olduğunun sonucudur. Hiçbirimiz bütün özdeş yaklaşımlarda bir saniye önce olan biz değiliz; aşağı yukarı biz bir sene önce neyseki yine o'yuz.

- Pınar- Okültizmin Kaynağı

Her varlık, olay ya da nitelik bir önceki sonuçtan çıkmıştır. **Biz kararlarımızla ve eylemlerimizle kendimizi yaratıp kaderimizi kontrol ederiz. İnsan gelişimi; sınırlı ben ya da ego duyusunu aşmak ve böylece bilinci saflaştırıp keskinleştirerek çok daha açık bir gerçekliği algılamayı elde etmenin altında yatmaktadır.**

Budizmde, bu sürecin içerisinde yer alan "daha sevgi dolu yollar", Gautama Buda'nın kendisinin öne sürdüğü Sekizkatlı Yol'un disiplinini üzerinde odaklanmaktadır: Doğru görüş açısı, doğru çözüm, doğru konuşma, doğru davranış, doğru ilgilenme, doğru çaba, doğru düşünme ve doğru yoğunlaşma. Bu uygulamalar bir yandan bilinci saflaştırıp disiplin altına sokarken, sonuçta da bir insanın hayatının bütün öğelerini birbiriyle uyumlu hâle getirir. Aşkın değerler de aynı önemi taşımaktadır: Eliaçıklık ya da sevgi, erdemli ilkeler, sabır, zevke ve acıya kayıtsızlık, meditasyon ve içsel bilgelik; bazen de esnemeyen cesaret, ince ayırım yapabilme ve kusursuz aydınlanma da bunlara eklenmektedir. Bu niteliklerin uygulamaları egoizmin ve yanılısmanın köklerinin dibinde kesilmektedir.

İnsan, ben ve dünyanın değişik tezahürlerinden bağlarını koparıp, doğru yaşayıp düşünerek ve aşkın değerlerin uygulamalarını gerçekleştirerek kendini tamamen disiplin altına alıp saflaştırdığında, maddesel dünyaların çarpıtılmış değerlerinin ötesine geçer. İnsan bilincinin böylesine uyanık ve kusursuz olması, genel olarak hayatlar boyunca değişmeyen çabaları gerektirir. İnsan bu aydınlanma durumuna ulaşınca, bu dünyanın acılarından kurtulmak ve uzun süreli mutluluklar yaşamak için ya niranaya geçmeyi -mutlak ve sınırsız bir bilinç durumu- ya da, sonucunda aşkınlığa ulaşılacak hayatlar boyu yolculuklarından yararlanmak için

(*) H.P. Blavatsky, The Voice of the Silence, s.71.

geride kalmayı seçmek durumundadır.

Bu, aşkınlaşma ve ruhsal başarı için olan tüm isteklerin, arzuların, tutkuların ve gelişme çabalarının ardında gizli olarak yatan karardır. Ve seçilen bütün yollar şu arayış dürtülerinin üzerinde kenetlenirler: Kişisel başarı ve kurtuluş, elcilik ve her şeyi kuşatan sevgi. Hangi hedef daha soyludur? "Merhamet konuştu ve dedi ki: 'Bütün canlılar acı çekerken mutluluk olabilir mi? Kurtuluşa erdirilip bütün dünyanın çöklüklerini işitmek ister misin?' (*) Nirvana için ve-rilecek herhangi bir karar her ne kadar şu anda-ki ufkumuzun ötesinde yer almaktaysa da, seçeceğimiz hedef şu anda, alta yatmakta olan eylemlerimiz ve yaşam biçimine ait dürtülerimizle an be an önceden kestirilmektedir. Aslında, insan olarak başarımız ya da başarısızlığımız, tamamiyle kendimizi ben'e ya da bensizlik'e yönlendirmemize dayanmaktadır.

Bugün, Batı düşüncesini bağlamakta olan aksiyon ve teoriler artan bir biçimde sorulanmaktadır. Şu andaki insan tabiatı görüşleri, birbirleri arasında sonsuz kombinasyonlar gösteren klâsik Hristiyanlıktan ve materyalizmden Freudculuğa, Darwinciliğe, hümanistliğe, kişilik ötesicilikten dünya geleneklerine uzanan bir skala üzerinde yer almaktadır. Önümüze ne kadar farklı bir büfe konuşulur! Buradan yola çıkarak neyin sağlıklı ve gerçekçi olduğuna, neyin kötü hazırlanıp zehirli olduğuna ve hangi ürünün hüsnü kuruntu ya da düşüncesizlik eseri olduğuna karar vermek zorundayız. Deney ve bilimsel bulguları, bütün insanlığa ait metafiziksel mirasın öğeleriyle birleştiren yeni bir Batı sentezi doğmaktadır. Bir yapıcı ve yıkıcı uygulamalar ve görüşler ordusu, bilimsel ve toplumsal kabul görmeler arayışları içerisinde ve çoğu ke-re bunlar arasında ayırım yapmak güç olmaktadır. Gelecek yıllar ağırlığın, ruhsallığa mı duygusallığa mı, kendi kendini disipline etmeye mi, kendini hoşgörmeye mi, bilgiye mi, batıl inançlara mı yoksa benmerkezciliğe mi ya da elcilığe mi verilmesini belirleyecektir. İnanç ya da yetki nedeniyle, bilimsel olsun olmasın, teorileri kabul etmeyi redderek, ancak bunları kendimiz için özenle yargılayarak, her birimiz, anahtar notası "kendini bil" olan bu sürecin içerisinde bilinçli olarak yer alabiliriz. ■

SUNRISE, Nisan/Mayıs 94'ten Çev.: Selim Karabyık

SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİĞLER

Celse: 60

6.4.1965

Sondaj Tesirler

“Ruh, türlü kesafetteki maddî vasatlarla değişik anlarda irtibatla bulunabilir. Bu irtibatı kabaca, çok kabaca bir radar irtibatına benzetebilirsiniz. Ruhun intişar ettirdiği sondaj tesirler, muhtelif kademelerden ve muhtelif şuur sahalarından iz alıp dönecektir. Varlığın muhiti ile olan irtibatı, sondaj tesirleri vasıtası ile olur. Burada varlıkta, kaba veyahut ince tesir intibasını ve bilgisini ortaya koyan şey, ruhun sondaj tesirlerini istikametlendirdiği vasatların kalitesidir. Ne ekerse onu biçer. Bir de geri veyahut yüksek diyebileceğiniz bir tesir nevi daha vardır. Bu bilinen manasında ruhlar arasındaki irtibatıdır. Ruhî bir plânın, sizlere dalga dalga, yığın yığın yollamış olduğu türlü tesirler vardır. Az bilgili, dar şuurlu bir varlığın da dalga dalga ve yığın yığın yollamış olduğu tesirler vardır. Fakat insanoğlunun en çok müteessir olduğu husus, kendisi tarafından intişar ettirilen tesirlerin, kaba vibrasyon intişar ettiren objelere ulaşması ve cevabını alması neticesinde gözükür. Burada en mühim rol, niyet ve imajinasyonunuzdur. Bunu unutmayınız. Aşağıda hürriyet sizin. Yukarıda ancak ihtiyacınız kadar.”

SÖZLÜK

Kesafet: Yoğunluk

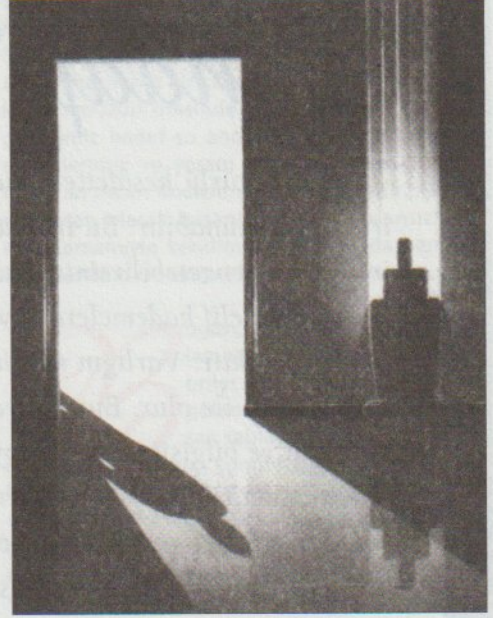
Intişar ettirmek: Yaymak

Intiba: izlenim

RUHÇULUK GÖZÜYLE ÖTENAZİ: Ölmeye Hakkımız Var mı?

HANGİ açıdan bakılırsa bakılsın, bu konu ıstırap verici ve duygusal bakımdan yaralayıcıdır. Ailenizde bir yakınınızın Parkinson hastalığına yakalanarak, bir bardak su istemek ya da en basit kelimeleri söylemek veya onları kısacık bir cümle hâline getirebilmek için büyük bir çaba harcıyıp güçlükle kekelemesini düşünün bir kez. O kişinin yavaşça ölüme doğru gidiyor olması, insafılı bir son için içten içe sessizce ağlaması; âdeta manadan yoksun bir süreç içinde sıkışıp kalmış gibidir. Ve ölüm nihayet geldiğinde, peşi sıra bir rahatlama getirmediği söylenemez. Veya hastalığının artık son safhalarını çeken bir kanser hastasının durumunu düşünün; herkesin sonun çok yakın olduğunu bilmesini, fakat tam olarak ne kadar yakın olduğunu kestirememesini, doktorların modern tıp ilminin tüm imkânlarını tükettikten sonra, ağır dindirici önlemleri almakta bile vazgeçmesini. Bu aşamada geriye kalan tek yardımın, inançlarımıza karşı isyankâr düşüncelerimizi belli etmekten çekinerek, hastanın elini tutmak, onunla sakince konuşmak olmasını bir düşünün. Sonunda ölüm gerçekleştiğinde, hiç kimse buna, kötü oldu diyemez.

Ölümcül hastalıklar; kontrolün kendi elimizde olduğuna, kendi kararlarımızı verebilme kabiliyetine ve mantıklı düşünebilme yetisine sahip olduğumuza, duygularımızla başa çıkabileceğimize dair olan temel inanişâ tezat oluşur. O hâlde, hayatı gerçekten kimin kontrol ettiğini sorgulamak yerinde olur. Bizler hayatlarımızın sahibi mi, yoksa nezaretçileri miyiz? Hayat, zihinsel faaliyetimizin bir ürünü müdür, yoksa tam tersi mi geçerlidir? İstırap bir kişiyi

çaresizliğin sınırına getirdiğinde, hayatın gerçek değeri nedir? Ve kimin için değerlidir?

Hayatı uzatan teknolojilerin gelişimi, biyolojik hayatımızı yeni sınırlara taşıyor. Cevap arayışları, hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Zayıflayan kondüsyonlarından şikâyetçi binlerce yaşlı kişi, nasıl uygulayacaklarını bilseler, kesinlikle ölümü seçerlerdi. Metabolizmalarını daha fazla canlı tutmak kendilerine ve ailelerine haksızlık sayılabilir. İntihar öncesi ve ötenazi araştırma organizasyonu Hemlock Derneğinin tıbbî müdürü olan Dr. Richard McDonald, ölümcül bir hastalığa yakalanmış kimselerin, yaşamsal nitelikte bariz düşüş görüldüğünde, yaşamak isteyip istemediklerine dair karar verme hakkına sahip olduklarına inandığını belirtmektedir. Bu hükümle üstü kapalı olarak söylenmek istenen; eğer çok aşırı fiziksel ıstırap mevcut ise, kişinin aktif olarak kendi ölümünü hazırlama veya bu konuda ona yardımcı olunmasını isteme hakkı-

na sahip olduğudur. Fakat onun ve onu destekleyen pek çok kişinin bu görüşü, endişe verici bazı düşünceleri de beraberinde getirmektedir: **Istirap dayanılmaz hâle geldiğinde, ölüme kim karar verecektir?** Eğer hasta buna kendisi karar verecekse, o zaman hastanın durumundan kaynaklanan depresif ruh hâlinin bu karardaki etkisi nasıl değerlendirilecektir? Toplum bu uygulamayla ilgili ahlâki değerleri nasıl belirleyecektir? Doktorların, kişisel görüşleri sebebiyle, teşhis esnasında önyargılı karar vermesi nasıl önlenilecektir?

Eğer ruhumuzu veya şuurumuzu, fiziksel bedenimizin ölümünden sonra da yaşayan ayrı bir varlık olarak düşünürsek, ortaya daha da temel sorular çıkabilir. O zaman şu gibi konuları da incelemek zorunda kalabiliriz: **Kişi neden yaşaş ılerleyen ölümcül bir hastalıktan dolayı ölmektedir? Bu ıstırabın bir sebebi var mıdır? Hayat fenomeninin üzerinde gerçekte kimin kontrolü vardır?** Kâinatı yöneten kudret, egemenliğini her seviyedeki realiteye kadar genişletmiş midir? Eğer bir ruh varlığı (veya şuur) hayatın ne kadar sürmesi gerektiğine dair kararı kendi verirse, bunun sonucu ne olur? Bizler Tanrı'nın bilgisine sahip olamadığımızdan ötürü, hayatın gizemleri hakkında spekülasyon yaparken ancak mantığımızı kullanabiliriz. Fakat yine de, "ölme kararı" diyebileceğimiz bu kavramla ilgili bazı ana hatları belirlemek gerekir.

Ölümcül bir hastalığa yakalanmış olan bir kimse ve onun yakınları, karmaşık seçeneklerle yüz yüzedir. Kimileri hayatı sona erdirmeye işlemini bir süreklilik olarak düşünebilir: İstirabın hafifletilmesi, yeterli ağrı kontrolü, "ölüm durumunda canlandırmayın" emirleri, damardan beslenmeden çekilmekten başlayıp, ölmek için yardım isteme ve ötenaziye kadar varan bir süreklilik. Tüm bu süreklilik boyunca kararları veren kişiler ve ona yardımcı olanlar, anlayışlı ve sevecen olmalı, ancak seçimlerinin ahlâki neticelerini de anlamalıdır.

Ruhçuluk öğretisi, ötenazi ve kendini öldürmeyi kesinlikle tavsiye etmeme dışında, bu konunun her boyutu ile alâkalı bir tavra sahip değildir. Ancak, ruhçuluk öğretisinin belirlediği prensipler, bizlere mantıklı bir görüş sahibi olabilmemiz için gerekli olan yol gösterici bilgileri sağlar. Bu konu, kesinlikle kişiden kişiye göre

değişir ve buna taraftar olanlar kadar, karşı olanlar da bulunabilir. Belki de böyle bir durumla kendimiz karşı karşıya kalsak, başka türlü davranırız.

Ruhlar Kitabı adlı eserdeki 944. soruda Allan Kardec "Hayatımızı kendimiz sona erdirmeye hakkına sahip miyiz?" diye sorduğunda, üst seviyelerden gelen cevap, "Hayır. Hayatı sona erdirmeye hakkı sadece Tanrı'ya aittir. Kendi isteği ile intihar eden bir kişi, Tanrı'nın ona bahsettiği dünya hayatını reddetmiş olur." oldu. Bu cevap, bize iki türlü bilgi verir. Birincisi, hür iradenin sınırlarını net bir biçimde belirler. Ölümsüz ruh varlıkları olarak bizler seçme özgürlüğüne sahibiz ve eylemlerimizin sonuçlarından yalnızca biz sorumluyuz. Ancak, bu cevap aynı zamanda, dünya hayatındaki geçici elbisemiz olan bedenlerimizin yaşamını sona erdirmeye hakkının bize ait olmadığı anlamına da gelir. İkincisi, hayat fenomeni tanrısal bir gerekliliktir ve bu kesinlikle bizim karar verme sınırlarımızı aşar.

Benim görüşüme göre bu, fizik yaşamın devamını engelleyecek ötenazi dahil, her türlü müdahaleyi kapsamaktadır. Sizler, dostlarımız, okurlarımız buna omuz silkip, "Ne olmuş yani?" diyebilirsiniz. Bu aşamada sohbetimiz mantığa ve biraz da imana dayanmalıdır.

R

ehber varlıklar biz şaşkın dünyalılara hitap ettiklerinde, aslında var olan her şeyin enerji ve hareketten ibaret olduğunu sık sık ima ederler. Aynı şekilde, ruh varlığının doğum yoluyla ete bürünerek, hayat tecrübesi boyunca taşıyacağı belirli bir kotada enerji yüklü bir bedene sahip olduğunu söylerler. **Hayat sahibi olduğu kişi tarafından sona erdirildiğinde, ruh varlığı bir kargaşanın içine düşer ve kontrol edemediği birtakım yeni yaptırımlarla karşı karşıya kalır.** Birincisi, enerji kotasının geri kalan kısmı, uzay boşluğunda dağılıcağına tamamen şuur içinde hapsolür. İkincisi ve en etkileyicisi, bedeninin zorunlu dezenkarnasyonundan kaynaklanan derin bir suçluluk duygusu ortaya çıkar. Bedeni terk eden ruh varlığı daha geniş bir farkındalık hâline tekrar kavuşurken, aynı zamanda daha genişlemiş bir vicdan ve daha de-

ğişik bir bakış açısına sahip olur. Olayları dışarıdan algıladığında, neredeyse dayanılmaz bir utanç duygusu da beraberinde gelir ve bedensel ıstırapın önemsizliği; yeni realitenin ışığında gittikçe artan ıstıraplı bir farkındalık şeklinde büyür.

Bu tartışmayı biraz daha ileri götürürsek, bir doktorun ya da bir kişinin öldürmek amacıyla ilaç kullanmasının, yani ötenazi uygulamasının, hastanın isteği veya isteği dışında olsun, hayatı sona erdiren bir uygulama olduğu sonucuna varırız. Aslında bu daha da kötüdür çünkü akli ve şuuru yerinde olan bir kişi önceden tasarlayarak öldürmeyi seçmektedir. Pek çok kişinin, böylesine bir öldürme eylemi arkasında yatan sebebin tamamen acıma, şefkat duyguları olduğunu düşünerek, bu tutumu fazlasıyla katı bulacakları inancındayım. Bu âdetta, bir hemşirenin hastasının psikolojik sağlığını düşünerek, doktorun tedavi plânını göz ardı edip, ona sukuklu yumurta ve sosisten ibaret yüksek oranda kolesterol içeren kahvaltı sunmaya karar vermesine benzer. Ötenazi olayında ise, bir doktor aynı şekilde ruh varlığının dünya üzerinde yaşamakta olduğu tedavi plânına müdahale etmektedir.

Yukarıda belirtilen seçme özgürlüğüne dönersek, ötenazi ve intihar seçeneklerinin pek de akılcı olmadığı açıkça anlaşılır. İçinde bulunduğumuz durum ne kadar kötü görünürse görürsün, daha sonradan içine gireceğimiz aşamalar çok daha ıstırap verici ve uzun süreli olacaktır. Öte yandan, ıstırapı ve ağrıyı dindirmek için alınacak tedbirler ise doğaya son derece uy-

gun görünmektedir; teknoloji ve tıp ilmi tarafından bize sunulan imkânlar sağlığını, iyi olmamızı temin etmek için verilmiştir.

hâlde geriye iki safha kalır: "Ölüm hâlinde canlandırılmayacak" emrini vermek ve damardan beslenmeyi kabul etmemek. Bu noktada, ancak kendi düşünce ve ölümle ilgili tecrübelerime dayanarak konuşabilirim. Eğer ben ölümcül bir hastalığa yakalanmış olsaydım, ruhçu görüşme göre damardan beslenmeyi durdurmak istemedi son derece rahat olurdum. Vücudum ve ruhum söz konusu olduğu sürece, doğanın kendi yönünü izlemesine izin verilmelidir. Eğer hâlâ içebiliyorsam içerim. Eğer hâlâ yiyebiliyorsam yerim. Ancak, artık daha fazla kaldıramayacağımı hissedersen, Aziz Francis'in dediği gibi, kız kardeşimiz ölümü karşılamaya hazırlarım kendimi.

Maalesef bu, dünya üzerinde insanın tarihi hakkında henüz sadece birkaç sayfası yazılmış olan bir bölüm. Biz insanoğulları, şuuru seviyemizi daha yükseklerle çıkartana dek, bu tartışma evlerde, hastahanelerde, huzur evlerinde ve adalet sistemlerinde sürecektir. İnsanoğlunun kendi varlığını, özgür ruh varlığı olarak kabul etmesinin ne kadar uzak olduğunu algılayabilirsek, bu bölümün ne kadar da uzun olacağını farkına da varabiliriz. ■

Allan Kardec Derneği / New Horizons dergisi
Haziran/Temmuz 1997 sayısından
çeviren: Yeşne KARACA

"Sembol, görünüşü itibarıyla her ne kadar objektifse de, muhtevası bakımından büyük bir subjektiviteyi haizdir. Çünkü, onun meknuz kuvveti ve enerjisi, potansiyeli, her fert için, her varlık için değişik değişik renkler ve nüanslar arz eder. Şu anda bir mavi renk görerseniz, hepinizin duygu, imajınasyonu başka başkadır. Bu, yüz kişi de olsa öyledir; yüz bin kişi de olsa öyledir. Demek ki sembolün ihtiva ettiği kudret, bilgi ve tesir ne denli derin ve şümüllü ise, ona muhatap olan varlıklar üzerindeki tesiri de o derecede derin ve şümüllüdür. Bir kaşığın ifade ettiği fikir ve duygular ile, bir kalemin ve bir evin ifade ettiği fikir ve duygular arasında çok fark vardır."

Sadıklar Plânı "Ruhsal Tebliğler"

GELLER

HASSAS NOKTAYI

iŞARET EDİYOR

**URI GELLER, BATIK BİR KRALİYET DENİZALTISININ YERİNİ,
EN SON RADAR TEKNOLOJİSİ ONA YAKLAŞAMAMASINA
RAĞMEN DOĞRU OLARAK BELİRLEDİ.**

MeI RICHARDS

“S ağıklı” şüphecilik William T. Garret ve Kraliyet Denizaltı Müzesine bir milyon doların üstünde bir paraya mal oldu. Dünyanın mekanik olarak yönetilen ilk denizaltısı Resurgam'ın tasarımcısı Reverend Garret'in büyük oğlu, 1879'da Galler sahilinde battığına inanılan geminin enkazını bulmak için neredeyse 20 yılını harcadı. Danışmanları arasında bir radyo yapımcısı, kayıp denizaltının yattığı yeri bulmak

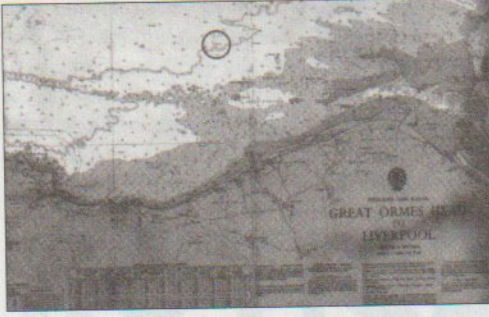

Geller, Resurgam adlı denizaltının yattığı yeri gösteriyor. Sağda ise Reverend Garret'in yaşam öyküsünü yazan William Scanlon-Murph görülmüyor. Murphy, Geller'in bu öngörüsünü, denizaltının gerçek yeri belirlendiği zaman hatırladı.

çin ilk elden raporları toplayan ve Reverend Garret'in biyografisinin yazarı olan William Scanlon-Murphy vardı. Scanlon-Murphy, 8 yıl önce, işleri daha zorlaştırmak için Uri Geller'e eğlence olsun diye bir harita vermişti. O sıralarda, Geller'in güçlerine çok az inancı vardı ve ünlü psişiğin belirlediği yer, ekibin onayladığı yerin 15 mil dışındaydı. Ama 1995'in sonlarında, inanılmaz bir şekilde, aramaya önceden yardım etmiş olan bir yöre balıkçısı ağlarını Rhyll'in tatil için sıkça gidilen sularına salmıştı. Bir dalgıç arkadaşı ağları serbest bırakmak için aşağı gittiğinde, tam olarak Geller'in belirttiği noktada Resurgam'ın enkazını buldu.

ZAMAN KAYBETTİRİCİ

Garret, *Uri Geller's Encounters*'la yaptığı bir görüşmede “Keşke daha önceden bilseydim.” dedi. “Resurgam kaza eseri iki kez keşfedilmek zorunda kaldı. Balıkçıların ağlarını attığının rapor edildiği deniz yataklarında çok zaman kaybettik. Bunlardan bir tanesi enkazı bulunduğu, benden bölgenin yeri için 50.000 sterlin koparmaya çalıştı.” diye ekledi. “O ve dalgıç, bölgeyi St. Andrews'ın Arkeolojik Dalma Birimine vermek istemiyordu ve onlar bunun gerçekten Resurgam olduğunu doğrulayabilirdi. Neyse ki radar uzmanı onu birkaç saatte buldu. Çok zaman kaybettik ve orası korunan bir bölge olarak listelenmeden önce dalgıçlar tarafından zaten yağmalanmıştı.”

Resurgam'ın enkazı, sonunda, Geller'in tam tahmin ettiği yerde keşfedildi. Yer, orijinal sefer haritasında bir daire içinde gösteriliyor.

SÖZLERİMİ KALE AL

Aynı zamanda William Scanlon-Murphy ile de görüştük ve Geller'in kehanetini doğrulamanın neden bu kadar uzun sürdüğünü sorduk. "Bu, benim kişisel arkeolojimin bir parçasıdır." diye cevap verdi. "Bu şeyi yıllar önce unutmaya karar vermiştim, çünkü 1995'in ortalarında denizaltının çok derinde gömülü olduğuna ya da savaşta yok edildiğine karar vermiştim. Resugam'ın ilk belirlendiği andan itibaren Reverend Garret'in biyografisini, bu yeni bitişle birlikte yeniden yazmayı düşünüyordum. Son zamanlarda çalışmaya başlamıştım ve annemin tavan arasındaki çizimleri ve tabloları topladım."

Scanlon-Murphy 1988 yılından kalma bir çizime bakarken Uri Geller'in işaretine dikkat etti ve bir süre için onun ne olduğunu hatırlayamadı. O, enkazın olduğu yer olarak rapor edilen Rhyll'daydı ve Geller'in ne kadar yaklaştığını görmenin ilginç olacağını düşündü. "St. Andrews Üniversitesi Arkeolojik Dalma Birimi ve İskoçya Deniz Çalışmaları Enstitüsü bölgeyi ziyaret ediyordu ve enkaza bir uydu işareti koymuştu. Onun kati enlem ve boylam derecesini aldığımda ve tabloyla karşılaştığımda, Geller'in çarpı işareti tam onun üstündeydi."

Scanlon-Murphy 8 yıl önce Geller'e yardım istemek için gittiğini inkâr ediyor. "O şekilde değildi. Onun açtığı bir yardım kampanyasıydık ve gerçekte, orada tamamen istekli bir şekilde bulunmuyordum, bir köşede sessizce yapmak için yanıma birkaç iş almıştım. Okyanus

coğrafyacımız önceki hafta gerçekten iki sonar hedefini işaretlemişti ve bunlardan bir tanesinin Resurgam'ın bulunduğu yer olduğunu kesinlikle ikna olmuşum."

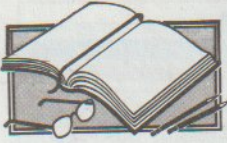
Tabloda, bu iki radar irtibatını gösteren iki donuk çarpı işareti vardı. Eğer Geller onları görseyse bile kale almamıştı çünkü o 15 mil doğuya doğru gitmişti. "Bu nedenle, Geller'in belirlemesine aldırmadım." diye açıkladı Scanlon-Murphy.

"O, benim enkazın olduğunu düşündüğüm hiçbir yere yakın değildi. Garret ve denizaltının tayfaları Resurgam'ın nasıl kaybolduğuyla ilgili detaylı anlatımları arkalarında bırakmıştır ve size şunu söylemeliyim ki gerçekte bu denizaltının nerede bulunduğunu gördüğünüzde, bu anlatımların hiçbir manası kalmıyor. Onların anlattıklarından denizaltının gerçekte hangi pozisyonda bulunduğu sonucunu çıkaramazsınız. Geller'in önceden bildirmesi konusunda bu kadar şüpheli olmamın asıl sebebi buydu." ■

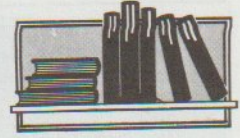
Uri Geller's Encounters dergisi, Şubat 1997 sayısından çeviren: Burak ERKER

Bugünkü durumuyla Resurgam. Bu fotoğraflar, St. Andrews Üniversitesi Arkeolojik Dalma Birimi tarafından yönetilen ilk yer araştırması sırasında çekildi. Fotoğraflar, dünyanın ilk mekanik olarak çalıştırılan denizaltısının kalıntılarını gösteriyor.

KİTAPLAR ARASINDA

YENİ ÇAĞ TOPLUMUNUN İHTİYAÇLARI

Kitabın adı

YENİ ÇAĞ TOPLUMUNUN İHTİYAÇLARI
NEEDS OF A NEW AGE COMMUNITY

Hazırlayan

J.G. Bennett / Nurgün Karaçaylak

Sayfa Adedi ve Baskı Tarihi

184 sayfa, 1997

Fiyatı: 900.000 TL.

RUH ve MADDE YAYINLARI

P.K.9 80072 Beyoğlu-İSTANBUL

Bennett, eserde, zamanın şu içinde yaşadığımız diliminde dünyamızın ruhsal bir etki alanı içinde bulunduğunu belirtiyor. Üstelik, bu etkinin Yukarı'dan geldiğini söyleyen insanların sayısı hiç de azımsanmayacak miktarda. Bu güce karşı nasıl bir esneklik gösterebiliriz ve onunla nasıl bir işbirliği içine girebiliriz, bu gücün araçları hâline nasıl gelebiliriz? Bennett, bize "madde olmadan ruhun çalışamayacağını" anımsatıyor. Yani ruh ile madde zıtlığını değil, birliğini yaşamamız gerekiyor.

Eski tür bireyciliğimize tahammül edemeyecek kadar birbirimize çok yakınız şimdi. Karşılıklı tesirler çok güçlü. Bizi bekleyen şey, yaklaşımlarımızda bir değişimi gerçekleştirme ihtiyacıdır. Her insanın kozmik bir amaca hizmet etmesi gerektiğini, her yaşamın sadece kendini tatmin etmek ve diğer başka dünyasal amaçlar için değil, ama mutlaka bir amaç için hizmet ettiğini bemsediğimiz bir tutum değişikliğidir bu.

İnsan bu dünyaya nedensiz gelmedi. O, çok uzun ve zorlu bir hazırlık sürecini gerektiren olağanüstü bir başarının ürünüdür. Bu yüzden her insan saygı ve sevgiye layıktır. Neredeyse imkânsız bir yazgıyı gerçekleştirmeye çalışan bu mücadeleci yaratığa karşı büyük bir sevgi ve şefkat göstermeliyiz. Pek çok insan, kendi yaşamından daha iyi bir şeyler ortaya çıkarmaya çabalyor. Devremizdeki insanlara karşı göstereceğimiz herhangi bir düşmanca his, herhangi bir itiraz yüce amaca ters düşer.

Bennett'in bu eseri, bizlere günlük ve geleceğe dönük tüm güçlüklerimizden sıyrılıp yolumuzu bulmak için izlememiz gereken yolu gösteriyor. ■